

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริม
การมีส่วนร่วมของครอบครัว ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูก
คุมประพฤติ

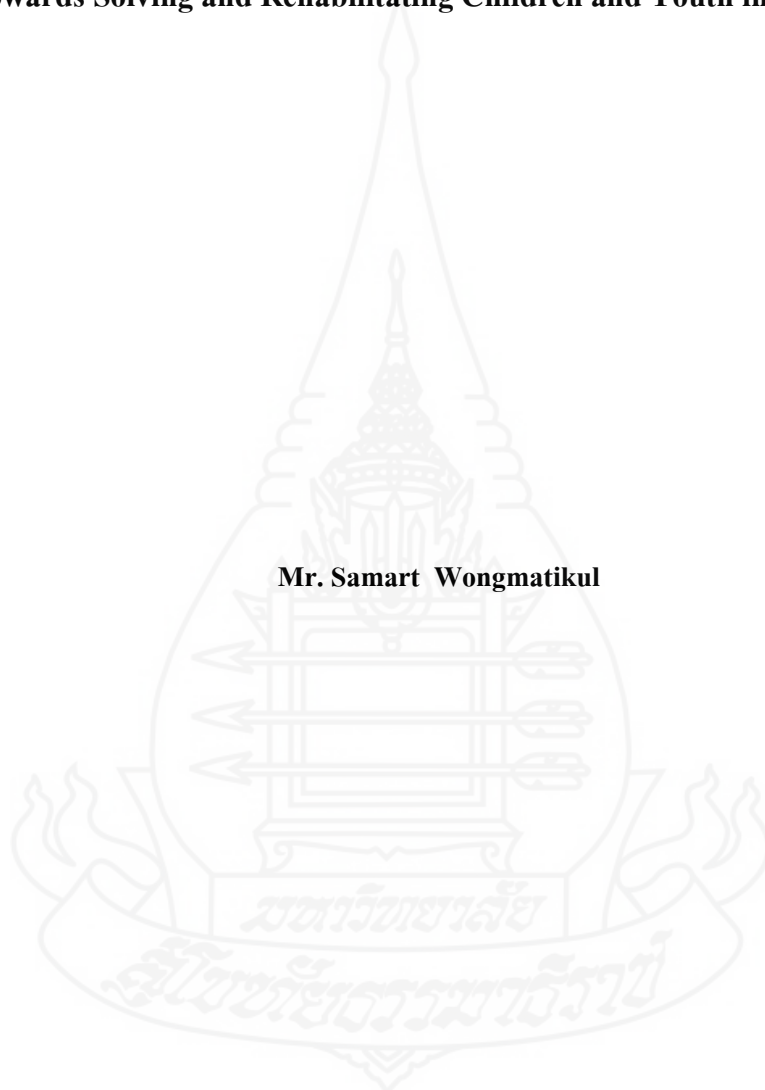

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกการพัฒนาครอบครัวและสังคม สาขามนุษยนิเวศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2559

**Factors Related to Probation Officers' Roles in Promoting Family Participation
Towards Solving and Rehabilitating Children and Youth in Probation**

Mr. Samart Wongmatikul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Master of Art (Family and Social Development)

Sukhothai Thammathirat Open University

2016

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ
ชื่อและนามสกุล	นายสามารถ วงศ์มดีกุล
วิชาเอก	การพัฒนาครอบครัวและสังคม
สาขาวิชา	มนุษยนิเวศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	1. รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ เฉชะคุปต์ 2. รองศาสตราจารย์ ดร.จินตนา ธนวิบูลย์ชัย

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2559

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

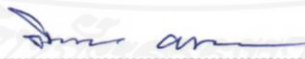
ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.ทิพาภรณ์ โพธิ์ถวิล)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.จิตตินันท์ เฉชะคุปต์)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.จินตนา ธนวิบูลย์ชัย)

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมคิด พรหมจ้อย)

ชื่อวิทยานิพนธ์ ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ผู้วิจัย นายสามารถ วงศ์มดีกุล รหัสนักศึกษา 2537000297 **ปริญญา** ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

(การพัฒนาครอบครัวและสังคม) **อาจารย์ที่ปรึกษา (1)** รองศาสตราจารย์ ดร. จิตตินันท์ เชชะคุปต์

(2) รองศาสตราจารย์ ดร. จินตนา ธนวิบูลย์ชัย **ปี การศึกษา** 2559

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ระดับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ (2) ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ และ (3) ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ประชากรที่ศึกษาและจัดเก็บข้อมูล คือ พนักงานคุมประพฤติที่รับผิดชอบงานควบคุมและสอดส่องเด็กและเยาวชน สังกัดกรมคุมประพฤติ จำนวน 196 คน จากสำนักงานคุมประพฤติทั่วประเทศ จำนวน 103 แห่ง เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา โดยใช้การทดสอบ ไค-สแควร์ รวมทั้งการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์อย่างง่าย

ผลการวิจัย พบว่า (1) พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่มีระดับการปฏิบัติตามบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ อยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 55.1 (2) พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่มีระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50.0 (3) ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมครอบครัวให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แบ่งเป็น 2 ประเด็น คือ ปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่ ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ภารกิจงานที่รับผิดชอบ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน และเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ และปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่ เพศ ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ภารกิจงานที่รับผิดชอบ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน และเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ

คำสำคัญ ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

Thesis : Factors Related to Probation Officers' Roles in Promoting Family Participation Towards Solving and Rehabilitating Children and Youth in Probation

Resercher : Mr. Samart Wongmatikul ; **ID :** 2537000297;

Degree: Master of Arts (Family and Social Developtment) ;

Thesis advisors : (1) Dr. Chitnun Tejaguta, Associate Professor;

(2) Dr. Jintana Thanavibulchai , Associate Professor; **Academic year:** 2016

Abstract

The objectives of this study were: (1) to investigate performance level of probation officers' roles in promoting family involvement towards solving and rehabilitating children and youth in probation, (2) to explore effectiveness level of probation officers' roles in promoting family involvement towards solving and rehabilitating children and youth in probation, and (3) to examine factors related to probation officers' roles in promoting family involvement towards solving and rehabilitating children and youth in probation.

Population of this study was 196 probation officers who were responsible for control and monitoring of juvenile probationers tasks. The instrument for data collection was a questionnaire. Statistics used for data analysis were frequency, percentage, Chi-square test and Pearson's Product Moment Correlation.

The results showed that: (1) level of probation officers' roles in promoting family involvement towards solving and rehabilitating children and youth in probation was high at 55.1% (2) the effectiveness level of probation officers' roles in promoting family involvement towards solving and rehabilitating children and youth in probation was moderate at 50.0% and (3) factors related to probation officers' roles in promoting family involvement towards solving and rehabilitating children and youth in probation at $P < 0.05$ divided into 2 groups as factors related to performance level of probation officers' roles including performance experiences, job responsibility, amount of cases, skills in probation job and attitude of probation job and also factors related to effectiveness level of probation officers' roles including gender, performance experiences, job responsibility, amount of cases, skills in probation job and attitude of probation job.

Keyword: Factors related to probation officers' roles, Promotion of family involvement, Solution and rehabilitation of children and youth in probation.

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าสามารถจัดทำสำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร. จิตตินันท์ เชชะคุปต์ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าเพื่อมอบแนวทาง ให้การแนะนำ ให้ความรู้ ข้อคิดเห็นต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความอดทนเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และกราบขอบพระคุณไว้เป็นอย่างสูง และกราบของพระคุณกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะ ความรู้ คำแนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมทั้ง กราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการตรวจสอบเนื้อหาแบบสอบถาม และ ข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ต่องานวิจัย เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงเครื่องมือวิจัย นอกจากนี้ ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขามนุษยนิเวศศาสตร์ทุกคน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา

ขอขอบคุณสาขามนุษยนิเวศศาสตร์ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการอำนวยความสะดวก ช่วยเหลือ สนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี และขอขอบคุณ กัลยาณมิตรทุกท่าน ที่สนับสนุนให้กำลังใจให้ข้าพเจ้าที่อดอึดอทนความตั้งใจในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ รวมทั้ง ขอขอบคุณเพื่อนๆ พนักงานคุมประพฤติ สังกัดกรมคุมประพฤติทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ทำให้การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ และขอบคุณเพื่อนพนักงานคุมประพฤติที่ให้ความรู้ สอนและสนับสนุนข้อมูลความรู้เกี่ยวกับการใช้โปรแกรมการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้โดยสำเร็จลุล่วงด้วยดี รวมทั้ง ขอขอบคุณผู้บังคับบัญชาทุกท่านของข้าพเจ้า และภรรยาของข้าพเจ้าที่มีความเข้าใจและให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าได้มีเวลาเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอมอบความรักให้แก่บุตรชายของข้าพเจ้า เด็กชายธรา วังศ์มติกุล ที่ช่วยเหลือสนับสนุนข้าพเจ้าเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ด้วยการให้กำลังใจ และร่างกายในการจัดเตรียมเอกสารแบบสอบถามเพื่อจัดส่งไปยังสำนักงานคุมประพฤติทั่วประเทศ อีกทั้งตื่นนอนแต่เช้ามีดและเดินทางไปกับข้าพเจ้า พบอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาให้ข้อคิดเห็นในการปรับปรุงเครื่องมือการวิจัยครั้งนี้

ท้ายที่สุด ขอขอบพระคุณบิดามารดาที่อบรมเลี้ยงดู ด้วยความรักและเอาใจใส่ คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้แก่บิดา รวมทั้งมารดาที่กำลังป่วยเป็นโรคมะเร็งในสมอง และขออุทิศให้แก่บรรพบุรุษผู้ล่วงลับ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อกรมคุมประพฤติที่จะนำไปใช้พัฒนาการปฏิบัติงานตามภารกิจงานกรมคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ให้ดียิ่งขึ้นไป

สามารถ วังศ์มติกุล

กันยายน 2560

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญแผนภูมิ.....	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5
วิธีการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชน.....	10
บทบาทของพนักงานคุ้มครองประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	30
ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุ้มครองประพฤติด้านการส่งเสริมการมี ส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูก คุมความประพฤติ.....	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	67
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	71
ประชากรที่ศึกษา.....	71
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	76
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	80
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	82
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	82

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานคุมประพฤติกเด็กและ เยาวชน กรมคุมประชุม.....	85
ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ.....	87
ตอนที่ 3 ปัจจัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริม การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูก คุมประพฤติ.....	89
ตอนที่ 4 บทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ.....	95
ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูล.....	99
สรุปผลการวิเคราะห์.....	158
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	165
สรุปผลการวิจัย.....	165
อภิปรายผล.....	174
ข้อเสนอแนะ.....	185
บรรณานุกรม.....	186
ภาคผนวก.....	191
ก แบบสอบถาม.....	192
ข ผลการทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ(IOC).....	180
ประวัติผู้วิจัย.....	187

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1	ข้อมูลสถิติประมาณคดีเด็กและเยาวชนที่อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ ตั้งแต่ ปี พ.ศ.2546-2558.....
ตารางที่ 3.1	จำนวนพนักงานคุมประพฤติที่รับผิดชอบงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน จำแนกรายสำนักงานคุมประพฤติ..... 71
ตารางที่ 4.1	จำนวนหรือค่าความถี่ และค่าร้อยละ ของลักษณะส่วนตัวของพนักงาน คุมประพฤติ..... 85
ตารางที่ 4.2	จำนวนหรือค่าความถี่ และค่าร้อยละของลักษณะการปฏิบัติงานของ พนักงานคุมประพฤติ..... 87
ตารางที่ 4.3	จำนวนหรือค่าความถี่ และค่าร้อยละความรู้ความเข้าใจของพนักงานคุม ประพฤติเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน..... 91
ตารางที่ 4.4	จำนวนและค่าร้อยละของระดับทักษะพนักงานคุมประพฤติในการ ปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน..... 92
ตารางที่ 4.5	จำนวนหรือค่าความถี่ และค่าร้อยละของทัศนคติของพนักงานคุมประพฤติใน การปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน..... 94
ตารางที่ 4.6	จำนวนหรือค่าความถี่ และค่าร้อยละของระดับบทบาทของพนักงานคุม ประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่ เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ..... 98
ตารางที่ 4.7	จำนวนหรือค่าความถี่ และค่าร้อยละของประสิทธิผลการส่งเสริมการมีส่วน ร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความ ประพฤติ..... 98
ตารางที่ 4.8	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับของบทบาท ของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ..... 100
ตารางที่ 4.9	ความสัมพันธ์ระหว่างอายุของพนักงานคุมประพฤติ กับประสิทธิผลของ บทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็ก และเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ..... 101

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับของบทบาท ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	102
ตารางที่ 4.11 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของพนักงานคุมประพฤติ กับประสิทธิผลของ บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	103
ตารางที่ 4.12 ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติ ระดับ ของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	104
ตารางที่ 4.13 ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติ กับ ประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	105
ตารางที่ 4.14 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติ กับ ระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการ แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	106
ตารางที่ 4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติ กับ ประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	107
ตารางที่ 4.16 ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับของ บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมความ ประพฤติ.....	109
ตารางที่ 4.17 ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ กับประสิทธิผล ของบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็ก และเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	110

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.18 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเกี่ยวกับการคุ้มครองประพุดิเด็กและเยาวชน กับระดับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ.....	111
ตารางที่ 4.19 ความสัมพันธ์ระหว่างการผ่านการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองประพุดิเด็กและเยาวชน กับประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ.....	112
ตารางที่ 4.20 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานคุ้มครองประพุดิ กับระดับของบทบาทในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ.....	113
ตารางที่ 4.21 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานคุ้มครองประพุดิ กับประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ.....	114
ตารางที่ 4.22 ความสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กับระดับบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ.....	115
ตารางที่ 4.23 ความสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กับประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ.....	116
ตารางที่ 4.24 ความสัมพันธ์ระหว่างภารกิจงานในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพุดิ กับระดับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ.....	117
ตารางที่ 4.25 ความสัมพันธ์ระหว่างภารกิจในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพุดิ กับประสิทธิผลของบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ.....	118

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.26 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	119
ตารางที่ 4.27 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	120
ตารางที่ 4.28 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	122
ตารางที่ 4.29 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบ กับประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	123
ตารางที่ 4.30 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	125
ตารางที่ 4.31 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	126
ตารางที่ 4.32 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	127
ตารางที่ 4.33 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	128

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า	
ตารางที่ 4.34	ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับ ประสิทธิภาพด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	130
ตารางที่ 4.35	แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุม ประพฤติเด็กและเยาวชน กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	131
ตารางที่ 4.36	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดย ภาพรวม) กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	133
ตารางที่ 4.37	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดย ภาพรวม) กับประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	134
ตารางที่ 4.38	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ทัศนคติด้าน ที่ 1) กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	135
ตารางที่ 4.39	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ทัศนคติด้านที่ 1) กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	136
ตารางที่ 4.40	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ทัศนคติด้านที่ 2) กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	137
ตารางที่ 4.41	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ทัศนคติด้านที่ 2) กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	138

สารบัญตาราง (ต่อ)

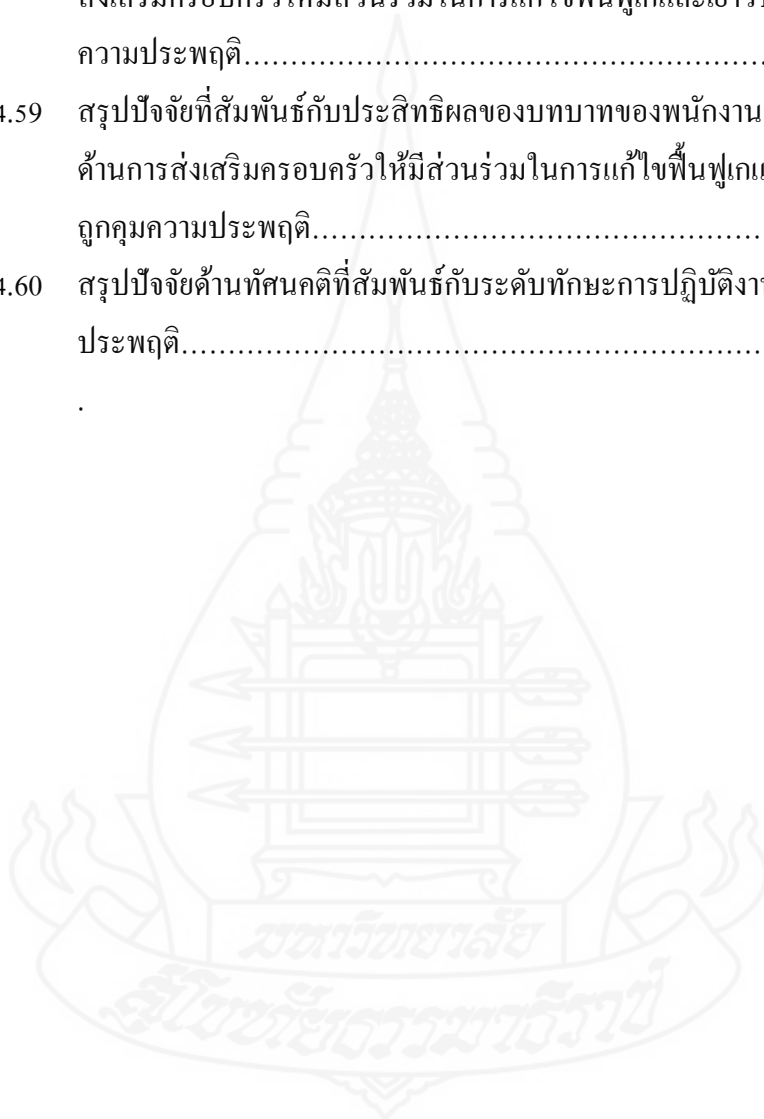
	หน้า
ตารางที่ 4.42 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 3) กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	139
ตารางที่ 4.43 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	140
ตารางที่ 4.44 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 4) กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	141
ตารางที่ 4.45 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 4) กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	142
ตารางที่ 4.46 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 4) กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	144
ตารางที่ 4.47 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 4) กับประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	145
ตารางที่ 4.48 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับของบทบาท และประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	147

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับบทบาทด้านส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ กับ ประสิทธิภาพของบทบาทด้านส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	148
ตารางที่ 4.50 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน.....	150
ตารางที่ 4.51 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ทัศนคติด้านที่ 1) กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน.....	151
ตารางที่ 4.52 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ทัศนคติด้านที่ 2) กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน.....	152
ตารางที่ 4.53 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 3) กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน.....	153
ตารางที่ 4.54 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 4) กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน.....	154
ตารางที่ 4.55 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 4) กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน.....	154
ตารางที่ 4.56 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม).....	156
ตารางที่ 4.57 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน(โดยภาพรวม).....	157

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.58	159
สรุปปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับของบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมครอบครัวให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	
ตารางที่ 4.59	161
สรุปปัจจัยที่สัมพันธ์กับประสิทธิผลของบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมครอบครัวให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	
ตารางที่ 4.60	163
สรุปปัจจัยด้านทัศนคติที่สัมพันธ์กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ.....	

สารบัญญภาพ

	หน้า
แผนภูมิที่ 2.1 แสดงกรอบแนวคิดในการจำแนกผู้กระทำผิด.....	20
แผนภูมิที่ 2.2 ภาพรวมของกระบวนการดูแลโดยให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการแก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	52
แผนภูมิที่ 4.1 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีในรับผิดชอบของ พนักงานคุมประพฤติ กับระดับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	121
แผนภูมิที่ 4.2 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีในรับผิดชอบของ พนักงานคุมประพฤติ กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ.....	124
แผนภูมิที่ 4.3 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุม ประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมี ส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความ ประพฤติ.....	129
แผนภูมิที่ 4.4 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงาน คุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความ ประพฤติ.....	132
แผนภูมิที่ 4.5 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงาน คุมประพฤติกับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ.....	143
แผนภูมิที่ 4.6 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงานคุม ประพฤติ กับประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ.....	146
แผนภูมิที่ 4.7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับบทบาทด้านส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ กับ ประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ.....	149

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้า
แผนภูมิที่ 4.8 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อลักษณะงานคুম ประพตติ (ทัศนคติด้านที่ 4) กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคুমประพตติ	155
แผนภูมิที่ 4.9 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการ ปฏิบัติงานคুমประพตติเด็กและเยาวชน กับระดับทัศนคติต่องานคুমประพตติ เด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)	158

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่จะเติบโตเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ ในอนาคต หากเด็กและเยาวชนได้รับการดูแลอย่างถูกต้อง ได้รับการส่งเสริมให้มีความประพฤติดี มีคุณธรรมและปลูกฝังให้มีจิตสำนึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ย่อมจะทำให้ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ มีความมั่นคงผาสุก และที่สำคัญตัวเด็กและเยาวชนก็จะสามารถแสวงหาความผาสุกภายในจิตใจตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพิงสิ่งภายนอกที่เป็นวัตถุสิ่งของฟุ่มเฟือย หรืออบายมุข

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันมีรายงานการวิจัยหลายเรื่องในประเทศไทยที่ชี้ให้เห็นปัญหาของเด็กและเยาวชนที่นับวันจะทวีความรุนแรงและสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ก่อให้เกิดปัจจัยเสี่ยงต่อตัวเด็กและเยาวชนเอง รวมทั้งครอบครัวและสังคม สถานการณ์ที่เป็นปัญหาของเด็กในปัจจุบัน พบว่า มีปัญหาที่เกิดจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นจำนวนมาก ในลักษณะที่หลากหลายรูปแบบ ไม่ใช่เฉพาะความผิดทางศีลธรรมเล็กๆน้อยๆเท่านั้น แต่ได้ก้าวล่วงไปถึงการกระทำผิดกฎหมายบ้านเมือง โดยจะพบเห็นได้จากข่าวสารต่างๆ ผ่านทางสื่อมวลชนหลายแขนงที่มักปรากฏพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชน เช่น การลักขโมย การเสพยาเสพติด การรบกวนกติกกันของกลุ่มนักศึกษาระหว่างสถาบัน การก่อคดีข่มขืน เรื่อยไปจนถึง กระทั่งการก่อคดีฆาตกรรม เป็นต้น (กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)

เด็กและเยาวชนเมื่อกระทำผิด จะต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่แตกต่างจากผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ โดยเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนการจับกุมในชั้นพนักงานตำรวจ การสั่งฟ้องในชั้นพนักงานอัยการ และการพิจารณาคดีในชั้นศาล ซึ่งมีศาลชำนาญพิเศษ คือ ศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นหน่วยงานที่อำนวยความสะดวกสำหรับเด็กและเยาวชนโดยตรง ทั้งนี้ การดำเนินงานกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในประเทศไทย มีการดำเนินการหลายส่วนในหน่วยงานของกระทรวงยุติธรรม บางส่วนจะมีวิธีการแก้ไขฟื้นฟูโดยใช้สถานที่ควบคุมและฝึกอบรม ได้แก่ ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเด็กและเยาวชนบางส่วนจะมีคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาล ให้เด็กและเยาวชนนั้น

เข้าสู่กระบวนการคุ้มครองประพฤติก่อน ซึ่งมีพนักงานคุ้มครองประพฤติก่อนของกรมคุ้มครองประพฤติก่อน มีหน้าที่กำกับดูแลช่วยเหลือ และแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรม

จากข้อมูลสถิติของกรมคุ้มครองประพฤติก่อน ตั้งแต่ปี 2546 –ปี 2554 (กองแผนงานและสารสนเทศ กรมคุ้มครองประพฤติก่อน) พบว่า ปริมาณคดีเด็กและเยาวชนที่อยู่ในระหว่างการคุ้มครองประพฤติก่อน เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยจำนวนเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่การคุ้มครองประพฤติก่อนเพิ่มขึ้นสูงสุดในปีงบประมาณ 2553 คือ จำนวน 23,733 ราย อย่างไรก็ตามจำนวนเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่ระบบงานคุ้มครองประพฤติก่อนหลังจากปีงบประมาณ 2546 ซึ่งรับโอนคดีมาจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีจำนวนมากกว่าหนึ่งหมื่นราย แม้ในแต่ละปีจะมีจำนวนเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่การคุ้มครองประพฤติก่อนเพิ่มขึ้นและลดลงแตกต่างกัน แต่จำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติก่อนที่ยังคงมีในปริมาณมากถึงในระดับหลักหมื่นก็ยังคงเป็นที่น่าห่วงใยเกี่ยวกับอนาคตของเด็กและเยาวชนเหล่านี้

ในฐานะที่กรมคุ้มครองประพฤติก่อน เป็นหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในชุมชนจึงจำเป็นต้องมีแนวทางหรือมาตรการในการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้ เพื่อป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนหวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ ในขณะที่เดียวกันจำเป็นต้องทำให้ชุมชนและสังคมมีความมั่นใจในความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของตนเองด้วยเช่นกัน สำหรับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการคุ้มครองประพฤติก่อนผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน (วารสารกรมคุ้มครองประพฤติก่อน, 2552 : น.32 อ่างในกรณีการแสวงทอง, 2554 : น.12) ได้ระบุวัตถุประสงค์ของการคุ้มครองประพฤติก่อนเด็กและเยาวชนไว้ 3 ประการ ดังนี้

1.1 เพื่อแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนตามสภาพปัญหาและความต้องการ

1.2 เพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชน ให้สามารถดำเนินชีวิตและปรับตัวเข้ากับสังคมได้ โดยไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ

1.3 เพื่อส่งเสริมสวัสดิภาพและความปลอดภัยของชุมชน

ทั้งนี้ ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองความประพฤติ จำเป็นอย่างยิ่งที่พนักงานคุ้มครองประพฤติก่อนต้องทำงานร่วมกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด เนื่องจากครอบครัวของเด็กและเยาวชนฯ เป็นปัจจัยที่สำคัญในการช่วยเหลือเกื้อกูลให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่ไม่พึงประสงค์ ให้กลับมามีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมแรกที่เด็กและเยาวชนมีความใกล้ชิดมากที่สุด นับตั้งแต่เด็ก เกิดมา ซึ่งมีอิทธิพลในการหล่อหลอมพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน มีผลงานวิจัยมากมายที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของครอบครัวที่ส่งผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เช่น การทำบาปทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ การอบรมเลี้ยงดู ความสัมพันธ์และการสื่อสารภายในครอบครัว บรรยากาศในครอบครัว และลักษณะโครงสร้างครอบครัว โดยเฉพาะสภาพสังคมปัจจุบันที่มีการ

เปลี่ยนแปลงไปสู่ผลให้โครงการและการทำหน้าที่ของสถาบันทางสังคมต่างๆมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย รวมทั้งสถาบันครอบครัวที่เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกาภิวัตน์ เมื่อเป็นเช่นนี้ ในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ จึงจำเป็นต้องนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กด้วย เพราะลักษณะพฤติกรรมของเด็กเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว บุคคลที่สำคัญต่อการมีปฏิสัมพันธ์ของเด็กและเยาวชนในระดับต้นๆ ได้แก่ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ดังนั้นการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด นอกจากจะมุ่งมองพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กแล้ว ยังต้องมองไปที่พฤติกรรมของบิดา มารดา ผู้ปกครองด้วย ซึ่งอาจจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงและปรับตัวเข้าหาเด็กและเยาวชนฯ เข้าใจปัญหาและความต้องการของเด็กและเยาวชนฯ ในขณะที่เด็กและเยาวชนเองนั้นก็ต้องเปลี่ยนแปลงและปรับตัวให้เข้ากับครอบครัว เข้าใจปัญหาและความต้องการของบิดา มารดา และผู้ปกครอง ด้วยเช่นกันซึ่งจำเป็นต้องผ่านกระบวนการสื่อสารภายในครอบครัวที่ดี ภายใต้บรรยากาศในครอบครัวเอื้ออำนวยต่อการสื่อสาร และเพื่อให้เกิดผลดังกล่าว จึงเป็นหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติที่จะต้องเข้าไปแทรกแซงหรือสนับสนุนเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อันจะส่งผลให้บิดามารดา ผู้ปกครองกับเด็กและเยาวชนเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน หรือสามารถฟื้นฟูสัมพันธภาพที่ดี จนในที่สุดครอบครัวก็จะมีความพร้อมในการช่วยเหลือ ดูแลเด็กและเยาวชนให้สามารถปรับตนไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ สมดังเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

เมื่อเป็นเช่นนี้ กรมคุมประพฤติจึงได้ให้ความสำคัญต่อการนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ดังปรากฏในมาตรฐานแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติงานของกรมคุมประพฤติ(กรมคุมประพฤติ . มปป. : น.18) ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติงานด้านเด็กและเยาวชนไว้ว่า “การชี้แจงเงื่อนไขการปฏิบัติตัวแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชน ต้องให้ผู้ปกครองรับทราบเงื่อนไขและมีส่วนร่วมในการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนด้วย” นอกจากนี้ ยังมีการกำหนดว่า “พนักงานคุมประพฤติควรสนับสนุนให้ครอบครัวเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู” อีกทั้งมีการกำหนดว่า “การแยกเด็กและเยาวชนออกจากครอบครัวหรือผู้ปกครอง รวมทั้งการนำตัวไปควบคุมไว้ในสถานฝึกและอบรม ควรใช้เป็นมาตรการสุดท้าย” ซึ่งปัจจุบันสำนักงานคุมประพฤติแต่ละแห่งมีความพยายามในการนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เพื่อการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนในรูปแบบต่างๆที่หลากหลาย

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กและเยาวชน มีพื้นฐานความรู้ด้านพฤติกรรมศาสตร์ที่แตกต่างกัน เพราะจบการศึกษาจากหลายสาขาวิชาการ เช่น รัฐศาสตร์ สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา สังคมสงเคราะห์ และนิติศาสตร์ เป็นต้น นอกจากนี้

พนักงานคุมประพฤติต้องดำเนินบทบาทในลักษณะเชิงซ้อนทั้งในฐานะผู้บังคับใช้กฎหมาย และในฐานะผู้ให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือและแก้ไขฟื้นฟู (ชาญเชาวน์ ไชยานุกิจ . 2552 : น.2) ที่อาจจะส่งผลต่อการดำเนินบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด แต่กระนั้น บทบาทด้านการส่งเสริมให้ครอบครัว มีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ถือเป็นบทบาทที่สำคัญของพนักงานคุมประพฤติ ผู้ที่จะต้องปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน เพราะการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับบทบาทดังกล่าวเป็นสำคัญ หากพนักงานคุมประพฤติละเลยบทบาทดังกล่าว ก็เป็นไปได้ที่การคุมประพฤติเด็กและเยาวชนจะเกิดสัมฤทธิ์ผล ดังนั้นพนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานดังกล่าวจึงจำเป็นต้องมีสมรรถนะการทำงาน อันประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจ มีทักษะความชำนาญในการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน โดยการกระตุ้นและส่งเสริมให้ครอบครัว เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมฯ รวมทั้ง พนักงานคุมประพฤติต้องมีเจตคติที่ดีและเหมาะสมต่อการปฏิบัติงาน คุมประพฤติเด็กและเยาวชน เนื่องจากความรู้ ทักษะ และเจตคติ มีความสัมพันธ์กับบทบาทการปฏิบัติงานด้านต่างๆ ดังที่ Scott Parry (1998 อ้างในสุกัญญา รัศมิธรรม โชติ ใน <http://www.novabizz.com>) กล่าวว่า วิชาความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) เจตคติ (Attitudes) ของปัจเจกชนมีอิทธิพลอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติงานของบุคคลนั้นๆ สอดคล้องกับ PHR Thailand Contributor ที่กล่าวไว้ใน TPA Writer (<http://www.tpa.or.th>) ว่า การที่เราจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการปฏิบัติงานของบุคคลเพื่อให้เป็นไปในทางที่ต้องการได้นั้น เราจำเป็นต้องพัฒนานุเคราะห์ในด้านต่างๆ อย่างน้อย 3 ด้าน ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ และเจตคติ ดังนั้น จึงเป็นที่น่าสนใจว่าพนักงานคุมประพฤติ ในสังกัดกรมคุมประพฤติ ได้ดำเนินบทบาทด้านการส่งเสริมครอบครัวให้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนได้มากน้อยระดับใด และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน อันประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ เจตคติ ที่เกี่ยวข้องกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน เป็นอย่างไรบ้าง มีมากน้อยเพียงใด และมีความสัมพันธ์กันกับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมครอบครัวให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติหรือไม่ อย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

2.2 เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ในปัจจุบัน

2.3 เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้ จะทำให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

3.1 ทำให้ได้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ของพนักงานคุมประพฤติ สังกัดกรมคุมประพฤติ ทั่วประเทศ ที่จะนำไปสู่การวางแผนพัฒนาศักยภาพของพนักงานคุมประพฤติให้สามารถปฏิบัติงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 ทำให้ตระหนักถึงความสำคัญของพนักงานคุมประพฤติ และงานคุมประพฤติเด็ก และเยาวชนซึ่งมีความละเอียดอ่อนในการปฏิบัติงาน และจำเป็นต้องส่งเสริมสนับสนุนให้ ผู้ปฏิบัติงานมีกำลังใจในการทำงาน และปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

“ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริม การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ”

ตัวแปรที่ศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ

1. ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ

- อายุ
- เพศ
- สาขาวิชาที่เรียนจบ
- ระดับการศึกษาสูงสุด

2. ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ

- ตำแหน่งงาน
- การเข้ารับการฝึกอบรมความรู้
- ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ
- ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน
- ประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด
- ภาระงานที่รับผิดชอบ

ตัวแปรที่ศึกษา

บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ได้แก่

1. ระดับของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ
2. ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ปัจจัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ

1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
2. ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
3. เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

5. วิธีการวิจัย

5.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ พนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานคดีควบคุม และสอดส่องเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ สังกัดสำนักงานคุมประพฤติ ทั่วประเทศ จำนวน 103 แห่ง รวมทั้งหมด 196 คน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดในการศึกษา จำนวน 196 คน

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม 1 ฉบับ จำนวน 13 หน้า

5.3 ตัวแปรที่ศึกษา

5.3.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ ประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่ อายุ เพศ สาขาวิชาที่เรียนจบ ระดับการศึกษา สูงสุด และปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งเป็นข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่ ตำแหน่งงาน การเข้ารับการฝึกอบรมความรู้ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ภาระงานที่รับผิดชอบ

5.3.2 ปัจจัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติดังกล่าวและเยาวชน ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติดังกล่าวและเยาวชน เจตคติต่องานคุมประพฤติดังกล่าวและเยาวชน

5.3.3 บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ประกอบด้วย ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ และ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดความหมายของตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

6.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ หมายถึง ข้อมูลด้านสถานภาพทางสังคมทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ ที่ปฏิบัติงานคุมประพฤติดังกล่าวและเยาวชน ได้แก่ อายุ เพศ สาขาวิชาที่เรียนจบ ระดับการศึกษาสูงสุด และข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติที่

ปฏิบัติงานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน ได้แก่ ตำแหน่งงาน การเข้ารับการศึกษาอบรมความรู้เกี่ยวกับงานคุ้มครองประพฤติก ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุ้มครองประพฤติก ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ภาระงานที่รับผิดชอบ

6.2 ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุ้มครองประพฤติก ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน ทักษะการปฏิบัติงานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน และเจตคติต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน

6.3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจต่อความสำคัญของครอบครัวต่องเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ความรู้ความเข้าใจต่อลักษณะของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ความรู้ความเข้าใจต่อลักษณะงานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของพนักงานคุ้มครองประพฤติก

6.4 ทักษะการปฏิบัติงานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน หมายถึง ทักษะในการสร้างสัมพันธภาพ ทักษะในการปฐมนิเทศชี้แจงเงื่อนไข การคุ้มครองประพฤติก ทักษะในการประเมินวิเคราะห์เด็กและเยาวชน ทักษะในการให้การปรึกษา ทักษะในการประสานงานเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน รวมถึงทักษะในการควบคุมสอดส่องและติดตามผลการแก้ไขฟื้นฟู

6.5 เจตคติต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน หมายถึง เจตคติที่มีต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เจตคติที่มีต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เจตคติต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุ้มครองประพฤติก และเจตคติต่อลักษณะงานคุ้มครองประพฤติก

6.6 บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติก หมายถึง การแสดงบทบาทของพนักงานคุ้มครองประพฤติกในการส่งเสริมให้ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง หรือบุคคลใกล้ชิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติกให้มีส่วนร่วมในการรับทราบคำชี้แจงหรือการปฐมนิเทศเงื่อนไขการคุ้มครองประพฤติกของเด็กและเยาวชน รวมทั้งข้อพึงปฏิบัติและไม่พึงปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติก การเข้าร่วมกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูต่างๆ ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการกำกับดูแลพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน ให้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำ

ในที่นี้บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติก แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติก และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติก

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน และการมีส่วนร่วมของครอบครัว
2. การปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ
3. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

งานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน อยู่ในขอบข่ายงานตามภารกิจของกรมคุมประพฤติ โดยมีความเป็นมาของการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน รวมทั้งการคุมประพฤติและการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ดังต่อไปนี้

1.1 ความเป็นมาของงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

งานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนในประเทศไทย มีความเป็นมาเริ่มดำเนินการ ตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเด็กและเยาวชน และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ.2534 โดยได้มีการจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด รวมทั้งการคุมประพฤติเด็กและเยาวชนขึ้นในปี พ.ศ.2495 หลังจากนั้นจึงมีการขยายการดำเนินงานในลักษณะเดียวกันไปสู่ภูมิภาคครอบคลุมทั่วประเทศ

ต่อมาเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2554 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเกี่ยวกับแนวทาง และรูปแบบการลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการคุมประพฤติ โดยกำหนดให้กรมคุมประพฤติเป็นหน่วยงานหลักในการคุมความประพฤติผู้กระทำผิดทั้งในชั้นก่อนฟ้อง

ระหว่างและหลังการพิจารณาคดีของศาล ทั้งกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่ และภายหลังจึงมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 และพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.2545 พ.ศ.2545 ที่กำหนดให้โอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ตลอดจนส่วนประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ให้เป็นภารกิจและอำนาจหน้าที่ของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 9 ตุลาคม 2545 เป็นต้นมา จึงมีผลให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพต้องรับโอนภารกิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาดำเนินการ เฉพาะในขั้นตอนการควบคุมและสอดส่อง ส่วนการดำเนินการในขั้นตอนการสืบเสาะและพินิจ ยังคงเป็นภารกิจในความรับผิดชอบของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเช่นเดิม ทั้งนี้ โดยได้มีการส่งและรับมอบงานคุ้มครองเด็กและเยาวชนตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2546

ปัจจุบันการคุ้มครองเด็กและเยาวชน เฉพาะในส่วนของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพหรือการควบคุมและสอดส่อง จึงเป็นภารกิจในความรับผิดชอบดำเนินการของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม โดยมีพนักงานคุ้มครองสิทธิในสังกัดสำนักงานคุ้มครองสิทธิจังหวัด/ประจำศาลทั่วประเทศ เป็นผู้ทำหน้าที่ควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน

การคุ้มครองเด็กและเยาวชนของไทยในปัจจุบัน เป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีจุดเริ่มต้นจากศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งได้แก่ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด และศาลจังหวัดแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้คุ้มครองเด็กและเยาวชนไว้ ซึ่งในปัจจุบันเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2554 กฎหมายฉบับนี้มุ่งเน้นเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิ และสวัสดิภาพและวิธีปฏิบัติต่อเด็ก เยาวชน สตรี และบุคคลในครอบครัว เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ อนุสัญญาสิทธิเด็ก และอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ และมีการกำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดี ที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนไว้เป็นพิเศษ แตกต่างจากคดีธรรมดาทั่วไปเพื่อสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน และมีการกำหนดมาตรการคุ้มครองเด็ก โดยพนักงานคุ้มครองสิทธิของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งจะรับผิดชอบการสืบเสาะและพินิจ และดูแลเด็กและเยาวชนในสถานที่ควบคุมตัวซึ่งได้แก่สถานฝึกและอบรมเป็นหลัก และการคุ้มครองเด็กโดยพนักงานคุ้มครองสิทธิของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ รับผิดชอบงานควบคุมและสอดส่องและกระบวนการแก้ไขฟื้นฟู ภายใต้มาตรการ

ไม่จำกัดอิสรภาพ หรือเป็นการดูแลในชุมชน โดยกำหนดเงื่อนไขให้เด็กและเยาวชนปฏิบัติ ภายใต้อ การควบคุมสอดส่องและการจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขฟื้นฟู โดยพนักงานคุมประพฤติของกรมคุม ประพฤติ เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีโอกาสกลับตัวเป็นคนดี และป้องกันไม่ให้เด็กและเยาวชนซึ่งเป็น อนาคตของชาติ กระทำความผิดซ้ำอีก โดยที่สำนักงานคุมประพฤติทุกแห่งทั่วประเทศ มีแนวทาง การดำเนินงานคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนอย่างเป็นระบบแบบแผนและเป็นมาตรฐาน เดียวกัน (กรรณิการ์ แสงทอง 2554 : น.10-12)

1.2 ความหมาย ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ ของการคุมประพฤติ และการแก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชน

การคุมประพฤติและการแก้ไขฟื้นฟู จำเป็นต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมาย ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ ดังนี้

1.2.1 ความหมาย ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ ของการคุมความประพฤติ

ได้มีนักวิชาการที่หลากหลายให้ความหมายเกี่ยวกับการคุมประพฤติไว้ ประมวลได้ ดังนี้

วิเชียร วาสนา (2546 : น. 1) กล่าวว่า การคุมประพฤติ (Probation) มีราก ศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “PROBARE” ซึ่งมีความหมายว่า การพยายามทดลองทำให้สำเร็จ หรือ การพิสูจน์ (to try to prove)

ไรน์แมน (Reineman J.Q.1953 : 603) ได้ให้ความหมายว่า การคุมประพฤติ เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้กำกับผู้กระทำผิดกฎหมายให้กลับประพฤติดี โดยการปล่อยตัวไปภายใต้ เงื่อนไขคุมประพฤติที่ศาลกำหนดไว้ และมีพนักงานคุมประพฤติคอยให้คำแนะนำ การคุมประพฤติ ใช้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่

บริงวอเตอร์ ดับบิว เอส เคิร์ตซ์ (Brigwater W.S.Kertz 1963 : 1725) ได้ให้ ความหมายว่า การคุมประพฤติ เป็นวิธีการลงอาญาแก่ผู้กระทำผิดอย่างมีเงื่อนไข ผู้กระทำผิดยังคง ดำเนินชีวิตในชุมชนเดิม ภายใต้อการสอดส่องดูแลของพนักงานคุมประพฤติ ซึ่งโดยปกติศาลเป็นผู้ แต่งตั้ง การคุมประพฤตินี้ใช้เป็นแบบของความเมตตาปราณี แต่มีจุดหมายเพื่อให้ผู้กระทำผิดแก้ไข ตนเองด้วยอิทธิพลของชุมชนมากกว่าการจำคุก

โทมัส (Thomas C.C. : 1964 : 72) ได้ให้ความหมายว่า การคุมประพฤติ เป็น แบบของการดำเนินการ ซึ่งศาลกำหนดให้หรือคำพิพากษาหรือรอการลงอาญาแก่ผู้กระทำผิด โดย การกำหนดเกณฑ์และอำนาจเพื่อควบคุม แนะนำและช่วยเหลือเขาโดยเจ้าหน้าที่ที่ศาลแต่งตั้ง

จอห์น เอฟ คลอส (Jon F.Klaus : 2551 : 24-25) กล่าวว่า การคุมประพฤติเป็น วิธีหนึ่งที่ใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ที่ได้รับการคัดเลือกโดยเฉพาะ โดยมีเงื่อนไขให้พักหรือรอการ

ลงโทษไว้ ในขณะที่เดียวกันผู้กระทำผิดก็อยู่ภายใต้การสอดส่องและการให้คำแนะนำหรือการแก้ไข (treatment) สถานภาพของผู้กระทำผิดจะถูกจำกัดสิทธิบางอย่างและมีหน้าที่ที่จะต้องกระทำ โดยเฉพาะขึ้น การคุมประพฤติอาจหมายถึงระบบบริหารงานเกี่ยวกับการให้บริการเฉพาะอย่าง (specific service) และเป็นระบบย่อยระบบหนึ่งอยู่ในระบบกระบวนการยุติธรรม นอกจากนั้นการคุมประพฤดียังหมายถึงกระบวนการที่รวมเอากิจกรรมหลายๆ อย่างไว้ด้วยกัน ซึ่งรวมทั้งการสืบเสาะและการสอดส่องด้วย

ในความหมายอย่างกว้าง การคุมประพฤติเป็นการลงโทษด้วยการสอนทางสังคมวิธีหนึ่ง (a method of punishment with socio-pedagogic) โดยรวมเอาการสอดส่องและการให้การช่วยเหลือไว้ด้วยกัน การใช้วิธีการคุมประพฤติกับผู้กระทำผิดต้องคำนึงถึงบุคลิกภาพของผู้กระทำผิด ประเภทของความผิด และการรับรู้ของผู้กระทำผิด จุดมุ่งหมายของการคุมประพฤติก็เพื่อให้โอกาสผู้กระทำผิดในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขการใช้ชีวิตในสังคม และไม่มีมีการกระทำผิดซ้ำเกิดขึ้น

จรัญ บุรณพันธุ์ศรี (ม.ป.ป. : น.1) กล่าวว่า ความหมายที่แท้จริงของการคุมประพฤติ(Probation) หมายถึง ผู้ทำผิดไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ที่ศาลตัดสินว่ามีความผิดแล้วมีคำพิพากษาให้รอการลงโทษหรือกำหนดโทษสำหรับความผิดนั้นแล้วปล่อยตัวไปเพื่อให้โอกาสแก่ผู้กระทำผิดได้ปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขภายใต้กำหนดเวลาและกำหนดเงื่อนไขเพื่อการควบคุมและสอดส่องที่ศาลจะเห็นเหมาะสม

สมคิด ศรีสังคม (2504 : น. 53) ได้อธิบายว่า การคุมประพฤติ หรือ Probation หมายถึง วิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้พิสูจน์ตนเองว่า มีความสามารถเพียงพอที่จะกลับตนเป็นคนดีหรือไม่

ประเสริฐ เมฆมณี (2535: น.571) ได้ให้ความหมายของการคุมประพฤติว่าเป็นวิธีการปฏิบัติของศาลในอันที่จะพิจารณารอการลงอาญาแก่ผู้กระทำผิดลหุโทษ หรือผู้กระทำผิดซึ่งไม่เป็นภัยอันตรายต่อสังคม และผู้กระทำผิดวัยรุ่นน ภายใต้กระบวนการปลดปล่อย โดยมีเงื่อนไขว่าด้วยการคุมประพฤติ ซึ่งมีทั้งวิธีการคุมประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชน อันเป็นกิจการส่วนหนึ่งในหน้าที่ศาลคดีเด็กและเยาวชน กับการคุมประพฤติผู้ใหญ่ ตามนัยที่ได้บัญญัติในมาตรา 56-58 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

อฉนพ ชูบำรุง (2526 : น.17) ได้ให้ความหมายของการคุมประพฤติว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญอย่างยิ่งในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชน ผู้กระทำผิดไม่ต้องเข้าไปอยู่ในเรือนจำ หรือทัณฑสถาน แต่ออกไปอยู่ในชุมชนและปฏิบัติตามเงื่อนไขทางราชการกำหนด

กรมคุมประพฤติ (มปป. : น.1) การคุมประพฤติ (Probation) เป็นมาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน โดยยึดหลักอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาแนวใหม่ ซึ่งเน้นการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดอย่างมีมนุษยธรรม และเป็นรายบุคคลมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการเปลี่ยนแนวความคิดจากวิธีการลงโทษมาเป็นวิธีการแก้ไขบำบัด และจากการจำคุกเป็นวิธีการเลี้ยงจำคุก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชุมชนควรมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการป้องกันอาชญากรรม และในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

สำหรับคำจำกัดความของการคุมประพฤติได้มีนักวิชาการให้รายละเอียดไว้ต่างๆ มากมาย แต่พอสรุปโดยรวมได้ว่าการคุมประพฤติ เป็นมาตรการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนวิธีหนึ่ง ซึ่งศาลเลือกใช้ในการจัดการกับผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล มีการคัดเลือกผู้กระทำผิดที่คาดว่าจะสามารถแก้ไขปรับปรุงตนเองได้ โดยให้โอกาสอยู่ในสังคมอย่างอิสระในระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งในระหว่างนั้นผู้กระทำผิดจะถูกควบคุมและสอดส่องและอยู่ภายใต้แผนการแก้ไขเฉพาะราย ซึ่งแล้วแต่ปัญหาของผู้กระทำผิดแต่ละคนที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ยังต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ หากมีการฝ่าฝืนเงื่อนไขหรือทำผิดขึ้นใหม่ การคุมประพฤติก็จะถูกเพิกถอนและผู้กระทำผิดอาจต้องรับโทษในความผิดเดิมที่ได้กระทำลงแต่ถ้าผู้กระทำผิดสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขตนเองได้ ก็อาจพ้นจากการคุมประพฤติก่อนกำหนด หรือเมื่อครบกำหนดเวลาที่ได้กำหนดไว้แล้ว การคุมประพฤติก็จะสิ้นสุดลง ผู้กระทำผิดก็จะหลุดพ้นจากข้อผูกมัดหรือข้อจำกัดต่างๆ อันเป็นผลมาจากการคุมประพฤติ

1.2.2 ความหมายการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีผู้ให้ความหมายเป็นการเฉพาะ ดังนี้

วิชา มหาคุณ (มปป. : น.72 อ้างใน กรมคุมประพฤติ, 2546 : น.1) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “วิธคุมประพฤติ” หมายถึง ข้อกำหนดทางตุลาการที่ใช้ต่อเยาวชนผู้กระทำผิดให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่แน่นอน ซึ่งศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นผู้กำหนดขึ้นและยินยอมให้เยาวชนผู้นั้นยังคงอยู่ในชุมชน โดยมีพนักงานคุมประพฤติเป็นผู้ดูแล พนักงานคุมประพฤติทำหน้าที่ช่วยเหลือเยาวชนให้สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขศาลจนบรรลุผลสำเร็จ

คู่มือการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ เด็กหรือเยาวชน และผู้ได้รับการพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษจำคุก ได้ให้ความหมายของการคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน ว่าหมายถึง กระบวนการติดตาม ควบคุม ดูแล ให้คำแนะนำและช่วยเหลือผู้กระทำผิด ที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ศาลกำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติไว้ โดยมีพนักงานคุมประพฤติเป็นผู้ควบคุมดูแล แนะนำช่วยเหลือหรือตักเตือนในเรื่องความประพฤติ การศึกษา การประกอบอาชีพหรือเรื่องอื่นๆ ด้วยวิธีการแก้ไขฟื้นฟูเป็นรายบุคคลตามความเหมาะสม เพื่อให้

ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤติ ไม่หวนกลับไปกระทำ ความผิดซ้ำ สามารถปรับตัวอยู่กับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข

1.2.3 วัตถุประสงค์การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน ในคู่มือการปฏิบัติงาน ควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ เด็กหรือเยาวชน และผู้ได้รับพักการลงโทษ/ลดวัน ต้องโทษจำคุก ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการคุมประพฤติเด็กและเยาวชนไว้ 3 ประการ ดังนี้

- 1) เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนตามสภาพปัญหาและความต้องการ
- 2) เพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชน ให้สามารถดำเนินชีวิตและปรับตัวเข้ากับสังคมได้โดยไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำ
- 3) เพื่อส่งเสริมสวัสดิภาพและความปลอดภัยของชุมชน

1.3 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการคุมประพฤติ มีนักวิชาการให้แนวคิดไว้ ดังนี้

วิเชียร วาสนา (2546 : น. 2-3) กล่าวว่า การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในสมัย คริสต์ศตวรรษที่ 18 จะมุ่งเน้นในการลงโทษผู้กระทำผิด เพื่อเป็นการแก้แค้นและทดแทนความผิด ที่ผู้กระทำผิดได้ก่อขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้กระทำผิดเกิดความเจ็บทรมานและไม่เป็นเยี่ยงอย่างแก่บุคคล อื่นๆ ด้วยวิธีการลงโทษที่ทารุณโหดร้าย ต่อมาได้เปลี่ยนแนวความคิด เนื่องจากได้มีการศึกษาและ วิเคราะห์ถึงสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมทำให้มีการปรับเปลี่ยนทัศนคติและวิธีการปฏิบัติต่อ ผู้กระทำผิดใหม่ จากวิธีการลงโทษเดิมเป็นการพัฒนาและปรับปรุงพฤติกรรมของผู้กระทำผิด เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดี เป็นบุคคลที่มีคุณค่าในสังคม มิใช่เป็นการ ลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้นเพียงอย่างเดียว

จากปรากฏการณ์ที่ผู้กระทำผิดต้องโทษจำคุกออกมาแล้ว ไม่อาจกลับตนเป็น คนดีได้ แต่กลับมีพฤติกรรมในการกระทำผิดมากยิ่งขึ้น ทำให้เกิดแนวคิดปรัชญาและทัศนคติ ตลอดจน วิธีการลงโทษผู้กระทำผิดในยุคก่อนๆ ไม่สามารถช่วยเหลือผู้กระทำผิดให้กลับตัวได้ จึงได้เริ่มมีการ เปลี่ยนแปลงแนวคิด ปรัชญา และทัศนคติแนวใหม่ตามที่ โทบนอทเตอร์ ไรน์แมน (Tohnottor Reineman อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทัศนกุลชัย 2532 : น.24) ได้ให้ปรัชญาเป็นเหตุผลที่สำคัญและ น่าสนใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติไว้ ดังนี้

- 1) ลดความเชื่อในเรื่องการลงโทษผู้กระทำผิดและความรุนแรงของตัวบท กฎหมายในเรื่องการลงโทษผู้กระทำผิด
- 2) ตระหนักถึงผลของการลงโทษจำคุกว่าทำให้นักโทษเป็นจำนวนมากเลวลงและ เกิดผลเสียยิ่งกว่าการปล่อยไป

3) มีแนวคิดควรจะศึกษาผู้กระทำผิดทุกคนเป็นรายบุคคล เพื่อจะได้เป็นแนวทางแก้ไขให้พวกเขาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ หรือสิ่งแวดล้อมแต่ละคนแทนจำคุกก่อนตัดสิน

4) กระตุ้นให้ชุมชนตระหนักถึงความรับผิดชอบของชุมชนต่ออาชญากรรมและสาเหตุแห่งอาชญากรรม

5) เสริมสร้างความรู้สึถึงคุณค่าแห่งเกียรติยศและศักดิ์ศรีของการเป็นมนุษย์เพื่อป้องกันการกระทำผิด

จากการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดและปรัชญาดังกล่าว เป็นผลให้เกิดกระบวนการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยหันมาเน้นในการแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation) ผู้กระทำผิดแทน จึงทำให้รูปแบบการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมผู้กระทำผิดเกิดขึ้นหลายรูปแบบและหลายระดับในปัจจุบัน

วิธีการคุมประพฤติได้พัฒนาขึ้นจากแนวคิดและปรัชญาดังกล่าวโดยมีความมุ่งหมายที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชนให้กลับตนเป็นคนดี เป็นการหลีกเลี่ยงวิธีการจำคุกซึ่งอาจทำให้ผู้กระทำผิด มีมลทินติดตัวไปตลอดชีวิต และเป็นบุคคลไม่พึงประสงค์ของสังคม

1.3.1 ประเภทของการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีนักวิชาการแบ่งประเภทไว้ดังนี้

กรณีการ์ แสงทอง (2554, น.12-13) ได้กล่าวถึงประเภทของการคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนไว้ว่า การคุมความประพฤติตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 อาจเกิดขึ้นได้ในขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1) การคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ที่ได้รับการลดวันพักอบรมหรือพักการฝึกอบรม ตามมาตรา 59 และมาตรา 60

2) การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน ที่ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรม โดยต่อมาเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่งจากการฝึกอบรมเป็นคุมความประพฤติ ตามมาตรา 62 วรรค 2

3) การคุมความประพฤติตามคำสั่งศาลหลังฟ้อง ตามมาตรา 90 โดยก่อนมีคำพิพากษา หากเด็กหรือเยาวชนสำนึกในการทำความผิด ผู้เสียหายยินยอม และโจทก์ไม่คัดค้าน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า พฤติการณ์แห่งคดีไม่เป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมเกินสมควร และศาลเห็นว่าเด็กหรือเยาวชนอาจกลับตนเป็นคนดีได้ ฯลฯ ซึ่งศาลอาจสั่งให้บุคคลที่ศาลเห็นสมควรดำเนินการ ได้แก่ การดำเนินการเพื่อจัดทำแผนการแก้ไขฟื้นฟู การกำกับติดตามให้มีการดำเนินการตามแผน และการคุมความประพฤติเด็กหรือเยาวชนตามแผน

- 4) การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล กรณีก่อนที่จะอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้อง ตามมาตรา 100
- 5) การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล กรณีศาลมีคำสั่งให้ปล่อยตัวชั่วคราวโดยมีเงื่อนไขให้ไปรายงานตัวฯ ตามมาตรา 132
- 6) การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล กรณีศาลมีคำพิพากษาให้ปล่อยตัวไปโดยกำหนดเงื่อนไขให้คุมความประพฤติไว้ตามมาตรา 138
- 7) การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล กรณีศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด และศาลเห็นสมควรกำหนดเงื่อนไขให้คุมความประพฤติไว้อีกระยะหนึ่งตามมาตรา 140
- 8) การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล กรณีศาลใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษอาญาหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัย โดยเปลี่ยนโทษปรับเป็นคุมความประพฤติตาม มาตรา 142 (2)
- 9) การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล กรณีส่งตัวเด็กและเยาวชนไปควบคุมตัว เพื่อฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรม โดยกำหนดระยะเวลาขั้นสูงขั้นต่ำไว้และศาลปล่อยตัวเด็กและเยาวชนไประหว่างระยะเวลาขั้นต่ำและขั้นสูง โดยกำหนดเงื่อนไขคุมความประพฤติตามมาตรา 143
- 10) การคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล กรณีศาลรอการกำหนดโทษหรือกำหนดโทษแต่รอการลงโทษไว้ ตามมาตรา 144

1.3.2 เงื่อนไขการคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน

ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 มาตรา 138 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติเด็กหรือเยาวชนไว้ข้อเดียวหรือหลายข้อ ดังนี้

- 1) ห้ามมิให้เด็กหรือเยาวชนเข้าไปในสถานที่หรือห้องที่ใด อันอาจชักนำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด
- 2) ห้ามมิให้เด็กหรือเยาวชนออกนอกสถานที่อยู่อาศัยในเวลากลางคืน เว้นแต่จะมีเหตุจำเป็นหรือได้รับอนุญาตจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย
- 3) ห้ามมิให้เด็กหรือเยาวชนคบหาสมาคมกับบุคคลที่อาจชักนำไปสู่การกระทำความผิด
- 4) ห้ามมิให้เด็กหรือเยาวชนประพฤติดนอันอาจนำไปสู่การกระทำความผิด

- 5) ให้เด็กหรือเยาวชนไปรายงานตัวต่อศาล พนักงานคุมประพฤติ หรือนักสังคมสงเคราะห์เป็นครั้งคราว
- 6) ให้เด็กหรือเยาวชนไปศึกษา เข้ารับการฝึกอบรม รับคำปรึกษาแนะนำ รับการรักษา แก้ไขบำบัดฟื้นฟู ประกอบสัมมาชีพ หรือให้เด็กหรือเยาวชนเข้ารับการอบรมศีลธรรม จริยธรรม และหน้าที่พลเมือง
- 7) ให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือองค์กร ซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย หรือบุคคลหรือองค์กรที่รับเลี้ยงดูเด็กหรือเยาวชนนั้น กระทำหรือห้ามมิให้กระทำการใดๆ เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กหรือเยาวชนตามที่ศาลกำหนด
- 8) กำหนดเงื่อนไขอื่นใดเพื่อพัฒนาและส่งเสริมความประพฤติของเด็กหรือเยาวชนในการกำหนดเงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลกำหนดระยะเวลาที่จะให้เด็กหรือเยาวชน ปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้นด้วยเป็นเวลาไม่เกิน 1 ปี แต่ต้องไม่เกินกว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์

นอกจากนี้ ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน ตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ข้อเดียวหรือหลายข้อได้ ดังต่อไปนี้

- 1) ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลระบุไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือนตามที่เห็นสมควรในเรื่องความประพฤติ และการประกอบอาชีพ หรือจัดให้กระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่เจ้าพนักงานและผู้กระทำผิดเห็นสมควร
- 2) ให้ฝึกหัดและทำงานอาชีพอันเป็นกิจจะลักษณะ
- 3) ให้ละเว้นการคบหาสมาคมหรือการประพฤติใด อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดในทำนองเดียวกันอีก
- 4) ให้ไปรับการบำบัดรักษาการติดยาเสพติดให้โทษ ความบกพร่องทางร่างกาย หรือจิตใจหรือความเจ็บป่วยอย่างอื่น ณ สถานที่และตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด
- 5) เงื่อนไขอื่นๆ ตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนดเพื่อแก้ไขฟื้นฟู หรือป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดกระทำหรือมีโอกาสดำเนินการทำความผิดซ้ำอีก

1.3.3 หลักการคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน ในการปฏิบัติงานคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนนั้น พนักงานคุมประพฤติต้องอาศัยหลักการในการปฏิบัติงาน (กรมคุมประพฤติ . 2551 : น.8) ดังนี้

- 1) **หลักการยอมรับ** หมายถึง การยอมรับว่าผู้ถูกคุมความประพฤติเป็นมนุษย์คนหนึ่ง มีศักดิ์ศรี มีความต้องการที่แตกต่างกันและมีความสามารถในตัวเอง

2) *หลักการในเรื่องปัจเจกบุคคล* เนื่องจากมนุษย์ทุกคนมีลักษณะเฉพาะตัว มีความแตกต่างในเรื่อง รูปร่าง หน้าตา ลักษณะท่าทางนิสัย ความประพฤติ อารมณ์ ความรู้สึกและความสามารถ ฯลฯ ดังนั้น ในการช่วยเหลือ แก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมความประพฤติแต่ละรายย่อมมีความแตกต่างกันไป แม้จะทำความผิดประเภทเดียวกัน

3) *หลักการไม่ตำหนิตีเดีย* แม้ว่าผู้ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม พนักงานคุมประพฤติก็ไม่สมควรประณามติเตียนการกระทำของเขา เพราะในช่วงชีวิตหนึ่งบุคคลอาจเลือกทางเดินหรือประพฤติตนผิดพลาดได้

4) *หลักการตัดสินใจด้วยตนเอง* ทุกคนมีสิทธิในการเลือกแนวทางการดำเนินชีวิตด้วยตัวเอง พนักงานคุมประพฤติเป็นเพียงผู้แนะแนวเท่านั้น ข้อยกเว้นสำหรับหลักการนี้ได้แก่ ในกรณีผู้เยาว์หรือผู้มีความบกพร่องทางจิต และกรณีการตัดสินใจของผู้ถูกคุมความประพฤติ อาจก่อให้เกิดอันตรายหรือกระทบต่อบุคคลอื่น

5) *หลักการเก็บรักษาความลับ* ผู้มีปัญหาทุกคนย่อมไม่ต้องการให้เรื่องราวของตนเองเป็นที่เปิดเผย ล่วงรู้ถึงบุคคลอื่น ดังนั้น พนักงานคุมประพฤติจำเป็นต้องรักษาความลับของผู้ถูกคุมความประพฤติไม่นำไปเปิดเผย ยกเว้นในกรณีเกี่ยวกับการปรึกษาทางวิชาการ เพื่อประโยชน์ของผู้ถูกคุมความประพฤติ

6) *หลักการรู้จักบทบาทของตนเอง* พนักงานคุมประพฤติจะต้องระลึกถึงบทบาทของตนเองอยู่ตลอดเวลา และจะต้องแสดงบทบาทที่เหมาะสมทั้งในฐานะเป็นผู้ควบคุมและเป็นผู้แก้ไขรวมทั้งต้องพยายามใช้ความรู้ทักษะเทคนิคต่างๆ เพื่อให้การดำเนินงานคุมประพฤติบรรลุตามวัตถุประสงค์สูงสุด ตลอดไม่ใช่อำนาจหน้าที่ไปในทางที่มีขอบหรือหวังผลประโยชน์แห่งตน

7) *หลักการมีส่วนร่วม* พนักงานคุมประพฤติจะต้องให้โอกาสและกระตุ้นให้ผู้ถูกคุมความประพฤติมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การวางแผน และการแก้ไขปัญหาของเขา โดยรับฟังความคิดเห็นและให้เขารับรู้ถึงแผนการช่วยเหลือในบางส่วน รู้จักคิดแก้ไขปัญหาของตนเอง เพื่อให้เขาสามารถดำเนินชีวิตอย่างปกติต่อไปได้เมื่อพ้นจากการคุมประพฤติแล้ว

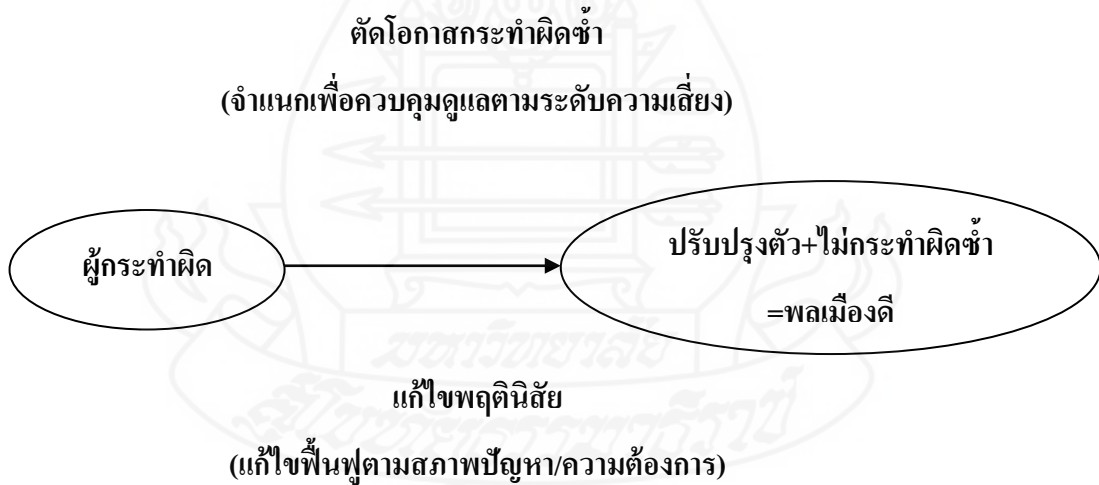
8) *หลักการมีส่วนร่วมของชุมชน* พนักงานคุมประพฤติจะต้องประสานความร่วมมือกับชุมชน ประชาสังคม องค์กร และสถาบันทางสังคมในชุมชนเพื่อระดมทรัพยากรทางสังคมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

1.3.4 แนวคิดเชิงทฤษฎีในการคุมความประพฤติ

กรมคุมประพฤติได้อาศัยมีกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีในการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ดังนี้ (กรมคุมประพฤติ, 2551 : น.5-7)

การคุมประพฤติเป็นมาตรการทางกฎหมายที่มีเป้าหมายอยู่ที่การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้ กลับตนเป็นพลเมืองดี ไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำ สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุข และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น จึงมีกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีอยู่ที่การตัดหรือลดโอกาสของการกระทำผิดซ้ำให้ได้มากที่สุด ควบคู่กับการพัฒนาพฤตินิสัยและแก้ไขปัญหาและ/หรือตอบสนองหรือบรรเทาความต้องการที่สำคัญจำเป็นและอาจมีผลผลักดันให้เกิดการกระทำผิดซ้ำขึ้นได้ เพื่อให้ผู้กระทำผิดเหล่านั้นหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำและพัฒนาศักยภาพในด้านพฤตินิสัยให้เป็นไปในทางที่พึงปรารถนาตามกฎหมายของสังคมและกฎหมาย เพื่อให้ผู้กระทำผิดสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขต่อไป

ดังนั้น กรมคุมประพฤติจึงได้พัฒนาระบบการจำแนกผู้กระทำผิด (offender classification) ในงานคุมประพฤติมาใช้โดยมีกรอบแนวคิดในการจำแนกผู้กระทำผิดออกตามระดับความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำและสภาพปัญหาและความต้องการ เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดระดับความเข้มงวดในการควบคุมและสอดส่อง รวมทั้งเป็นข้อมูลในการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูและให้ความช่วยเหลือที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของผู้กระทำผิด ซึ่งแสดงดังแผนภูมิที่ 2.1 ต่อไปนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการจำแนกผู้กระทำผิด

ที่มา : คู่มือการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ เด็ก หรือเยาวชน และผู้ได้รับการพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษจำคุก : กรมคุมประพฤติ (2551)

กระบวนการจำแนกในการควบคุมและสอดส่องเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานทุกขั้นตอนทั้งในด้านการกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันมิให้ผู้ถูกคุม

ความประพฤติหวนกลับไปกระทำความผิดขึ้นใหม่ และการจัดบริการหรือโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟู เพื่อช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ของผู้ถูกคุมความประพฤติได้อย่างเหมาะสม

1.3.5 “ครอบครัว” กับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

ครอบครัว เป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญยิ่งในการหล่อหลอมบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน และการที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดส่วนใหญ่สืบเนื่องมาจากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว ทั้งนี้ ได้มีนักวิชาการ และผู้ศึกษาพฤติกรรมการณ์ก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน ได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างสภาพปัญหาครอบครัวกับพฤติกรรมการณ์ก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน ไว้มากมาย ดังต่อไปนี้

นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล .(ม.ป.ป., น. 88 - 97) อธิบายว่า บุคลิกภาพของบิดามารดาที่มีผลต่อการเสริมสร้างบุคลิกภาพของบุตร โดยบุคลิกภาพถือเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิด และบุคลิกภาพของบิดามารดาที่มีผลต่อการเสริมสร้างบุคลิกภาพของบุตรอันเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนประพฤติผิด กล่าวคือ บิดามารดาไม่ได้ให้ความรักและความอบอุ่นแก่เด็ก ความรักและความอบอุ่นที่สามารถแปรเปลี่ยนมาเป็นคำพูดที่อ่อนโยน มิเมตตา ทำที่ที่นุ่มนวล ดวงตาที่ให้ความรักและอบอุ่น เยาวชนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่จะมีความสับสนทางจิตใจ เพราะขาดความรัก ความอบอุ่นจากบิดามารดา ถึงแม่พ่อแม่จะสนองความต้องการพื้นฐานอันได้แก่ปัจจัย 4 แก่ลูกครบสมบูรณ์ก็ไม่ใช่ว่าจะครบถ้วนอย่างไร เพราะสิ่งที่ลูกได้รับเป็นเพียงความต้องการทางกายเท่านั้น แต่ลูกยังขาดความต้องการทางจิตใจ คือความรักความอบอุ่น ถ้าเด็กได้รับความรักเพียงพอเมื่อ โตขึ้นจะเป็นคนที่มีสุขภาพจิตดี มองโลกในแง่ดี มีความมั่นใจในตนเอง สามารถเผชิญกับปัญหาต่างๆ ได้ รู้จักตัดสินใจและแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ได้ด้วยเหตุผล ถ้าเด็กไม่ได้รับความรักเด็กจะมีปัญหาคือซึมเศร้า เก็บตัว มองโลกในแง่ร้าย กิดต่อต้านสังคม ขาดความเชื่อมั่น เชื่อคนง่ายและอาจถูกชักจูงให้กระทำความผิดง่าย

ครอบครัวเป็นปัจจัยส่วนที่สัมพันธ์หรือมีอิทธิพลที่ทำให้คนประกอบอาชญากรรมได้ เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันแรก และทำหน้าที่อบรมขัดเกลานิสัย (Socialization) ปลูกฝังค่านิยม สั่งสอนให้รู้จัก ผิดชอบชั่วดี การสอนให้เด็กรู้จักหน้าที่ของตนเอง ในฐานะที่เป็นสมาชิกหนึ่งของสังคม ถ้าเด็กถูกเลี้ยงมาในครอบครัวเช่นใด เด็กก็จะถูกอบรมสั่งสอนให้เป็นอย่างนั้น เช่น เด็กที่ถูกเลี้ยงดูมาในครอบครัวที่ไม่เคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง ไม่มีศีลธรรม เด็กก็จะถูกอบรมอย่างนั้น การเก็บตัวอย่างที่ไม่ดี การถูกสั่งสอนที่ไร้ศีลธรรม เด็กก็จะถูกอบรมอย่างนั้น คำพูด การกระทำ วิถีปฏิบัติ จึงเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อเติบโตขึ้นก็จะเป็นคนไม่เคารพกฎหมาย ไม่มีศีลธรรม หรือไม่ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณี สรุปได้ว่าครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่พัฒนาเด็กในด้านอารมณ์ สติปัญญา ศีลธรรม และสังคม มีการวิจัยหลายเรื่องที่ว่า

หากครอบครัวอ่อนแอ ไม่สามารถควบคุมเยาวชน และขาดความเข้มแข็งในการถ่ายทอดคุณค่าทางศีลธรรมแล้ว จะทำให้เด็กประมาทผิดกฎหมายได้ ซึ่งพอสรุปและอธิบายได้ ดังนี้

1) *ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่สร้างบุคลิกภาพ (Personality)* ให้แก่เด็ก บุคลิกภาพเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งหมายรวมถึงลักษณะทางร่างกาย และคุณภาพทางจิตใจด้วย เด็กจะถูกหล่อหลอมให้มีทัศนคติอย่างไร คิดอย่างไร ย่อมได้รับอิทธิพลจากการอบรมสั่งสอน การถ่ายทอดคุณธรรม ศีลธรรม (super ego) ทำให้จิตใจแยกได้ระหว่างความผิด ถูก บาป และสิ่งเลวร้าย แล้วหลีกเลี่ยงการกระทำผิด

2) *ครอบครัวจะสร้างวัฒนธรรมย่อย (Sub-culture)* ขึ้นมาแต่ละครอบครัว จะมีความเชื่อ และค่านิยมแตกต่างกัน แล้วแต่ผู้เป็นพ่อแม่จะเห็นอย่างไร เด็กก็จะยอมรับความคิดเห็นตามมาด้วย ฉะนั้นการอบรมโดยการสร้างแบบอย่างทั้งแนวคิดและการปฏิบัติของแต่ละครอบครัว จึงมีความสำคัญต่อเด็ก เพราะเด็กจะรับไป การกระทำผิดบางอย่าง บางครอบครัวมองข้ามไม่เห็นว่าเป็นความผิด บางครอบครัวให้ความสำคัญมากถือว่าผิด

3) *ครอบครัวที่พ่อหรือแม่เป็นคนไม่มีศีลธรรม ตีดยาเสพติด ติดสุรา* มีอาชีพด้วยการประกอบอาชญากรรม การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี เด็กก็จะเติบโตมาด้วยการเห็นแบบอย่างที่ไม่ดี จึงมีความคุ้นเคยกับสิ่งชั่วร้าย มองไม่เห็นความชั่วร้ายที่พ่อและแม่ปฏิบัติ เด็กจึงปฏิบัติตาม หรือเลียนแบบพ่อแม่ (Identification) กล่าวได้ว่าเด็กจะถูกเลี้ยงมาให้เป็นอาชญากรรมไปทีละน้อย เมื่อเติบโตก็กล้ากระทำความผิด

4) *เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่มีระเบียบวินัย ไม่ดูแลควบคุมความประพฤติ* ปล่อยให้ทำอะไรโดยอิสระ ไม่เอาใจใส่ในการอยู่ร่วมกัน ละเลยในพฤติกรรมการณ์ดำเนินชีวิตประจำวัน พ่อและแม่ไม่ใช้เวลาติดตามสอดส่องลูกเท่าที่ควร

5) *ไม่ให้ความรัก ความอบอุ่น* พ่อและแม่ไม่สนใจ และเมตตาแต่กลับเข้มงวด คุร้ายมากไป เด็กจะรู้สึกขาดความอบอุ่น ความมั่นคง รู้สึกตนเองอยู่อย่างโดดเดี่ยว มีความน้อยเนื้อต่ำใจ คิดว่าตนเองไม่มีคุณค่า จึงพยายามทำให้ผู้อื่นสนใจในตน ไม่ว่าจะทางดีหรือทางเลว ทำให้มีนิสัยเกรง มองทุกสิ่งทุกอย่างในแง่ร้าย มีความประพฤติแข็งกร้าวต่อต้าน มีความคิดว่าเป็นการยากลำบากในการทำให้คนอื่นรัก จึงขาดความรัก เห็นใจและเข้าใจคนอื่นด้วยการมองโลกในแง่ร้ายทำให้กระทำผิดได้ง่าย การที่เด็กไม่ได้รับความรักและความอบอุ่นนี้เป็นปัญหาที่มาของการกระทำผิด

6) *พ่อแม่ไม่รักกัน* ความไม่ปรองดองของพ่อแม่ การทะเลาะโต้เถียง แตรร้างกันบ่อยๆ จะทำให้เด็กรู้สึกสับสนวุ่นวาย และกระวนกระวายใจ จิตใจเต็มไปด้วยความตึงเครียด จึงเริ่มเบื่อบ้านรู้สึกที่บ้านไม่น่าอยู่ ไม่อบอุ่นและไม่ปลอดภัย และทำให้คิดไปว่าไม่มี

ที่นำอยู่ และไม่ปลอดภัย เมื่อเวลาที่พ่อแม่ทะเลาะแตกร้างกัน เด็กก็มักจะเกิดความเสียใจ และไม่สบายใจ ยิ่งได้เห็นความรุนแรง ความไม่เป็นธรรม มีการรังแกทุบตีกัน ก็ยิ่งทำให้เด็กเสียใจมากยิ่งขึ้น พ่อแม่บางคนทะเลาะกันแล้ว มาระบายอารมณ์ร้ายกับลูก (Displacement) ให้เด็กคิดว่า พ่อแม่แพ่ๆ ยังทำได้ คนอื่นก็ยิ่งโหดร้ายแค่ไหน ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย และไม่ไว้วางใจคนอื่น

7) *พ่อแม่มีอาการทางจิตใจ อาการของโรคประสาท* มีความกระวนกระวาย หงุดหงิด โกรธง่าย ความรู้สึกอารมณ์แปรปรวน ใจน้อย กลัวโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร เด็กจะรู้สึกวุ่นวายไม่สบายใจ และอาจรับเอาอาการต่างๆ เข้ามาไว้ในตนเองทำให้เด็กมีอาการวุ่นวาย ผิดปกติ และจิตใจหดหู่ อารมณ์ไม่มั่นคง ที่สำคัญเด็กไม่สามารถยึดพ่อหรือแม่เป็นแบบอย่างที่ดีได้

8) *ครอบครัวยากจน* ความยากจนทำให้เกิดความจำเป็นที่พ่อแม่ต้องดิ้นรนออกไปหารายได้ บางทีลูกก็ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานด้วย ทุกคนจึงต้องดิ้นรน พ่อแม่ก็ไม่ค่อยจะมีเวลาได้ดูแลอบรมลูก สั่งสอนแนะแนวทางที่ถูก เด็กก็อาจทำสิ่งที่ไม่ควรหรือประพฤติชั่วได้ง่าย นอกจากนี้ ความยากจนยังเป็นเครื่องบีบบังคับให้จิตใจวุ่นวายมีความต้องการในสิ่งต่างๆ ที่ล่อตาล่อใจ ในของสวยงามต่างๆ เมื่อไม่สามารถหาซื้อได้จิตใจก็ฟุ้งซ่าน และถ้าไม่สามารถยับยั้งใจได้ เด็กก็กระทำผิดได้ง่าย และกลายเป็นอาชญากรในที่สุด

อีกทัศนะหนึ่ง ทาฟล์ โคนอลด์ (Tafel Donald R. and England, Ralph W. 1964 P. 204 – 206 อ้างใน นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล . มปป. : น.๕๖) ได้กล่าวถึงความสำคัญของครอบครัวที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำความผิดของเด็กและเยาวชน โดยสรุปลักษณะของครอบครัวที่มีปัญหา ดังนี้

- 1) สมาชิกบางคนในครอบครัวขาดศีลธรรม ติดเหล้า ติดยาเสพติด หรือทำมาหากินด้วยการประกอบอาชญากรรม
- 2) ครอบครัวที่ขาดพ่อ ขาดแม่ หรือขาดทั้งพ่อและแม่ อันเนื่องมาจากการหย่าร้าง หรือทำมาหากินด้วยการประกอบอาชญากรรม
- 3) ครอบครัวที่พ่อแม่เลยไม่ให้การอบรมสั่งสอน
- 4) ครอบครัวที่มีปัญหาขัดแย้งอยู่ตลอดเวลา คือ ขาดความรัก ขาดการเอาใจใส่ต่อกัน อิจฉาริษยา อยู่ร่วมกันมาก และมีญาติเข้าสอดแทรกเป็นปัญหาอยู่ตลอดเวลา
5. ครอบครัวที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจยากจน ต้องประกอบอาชีพไม่มีเวลาใกล้ชิด หรืออบรมสั่งสอนลูก

เฮอร์ล็อก (Hurlock , Elizabeth B. 1974 P. 362 – 365 อ้างใน นวลจันทร์ ทัศนัยกุล .มปป. : น. 97-98)ได้สรุปอิทธิพลของบรรยากาศภายในบ้านที่มีต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน ดังนี้

- 1) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีแต่การวิพากษ์วิจารณ์ เขาจะเริ่มเรียนรู้ที่จะตำหนิผู้อื่น
- 2) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีบรรยากาศแห่งความโกรธ ความเกลียด ความเป็นปรปักษ์ต่อกัน เขาจะเรียนรู้ที่จะทะเลาะกัน
- 3) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีบรรยากาศแห่งความหวาดกลัวและเกรงกลัว เขาจะกลายเป็นคนหวาดหวั่น ขี้กลัว และตกใจง่าย หวาดผวาง่าย
- 4) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ได้รับแต่ความสงสาร สมเพทเวทนา เขาจะมองตัวเองแบบน่าสงสาร และสมเพท และมีบุคลิกภาพขอมตาม
- 5) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีแต่ความอดทน อดกลั้น เขาจะเรียนรู้ในการมีขันติ อดทน และอดกลั้น
- 6) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้การส่งเสริม สนับสนุน และให้กำลังใจ เขาจะเรียนรู้ในการมีความเชื่อมั่นในตัวเอง
- 7) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้การยกย่อง สรรเสริญ เขาจะเรียนรู้ในการชื่นชม รู้จักคุณค่าของตน
- 8) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้มีความสำคัญและยอมรับเห็นคุณค่าของเขา เขาจะเรียนรู้ที่จะให้คุณค่าแก่ตัวเอง และใช้ชีวิตอย่างมีจุดมุ่งหมาย
- 9) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีความยุติธรรม เขาก็จะเรียนรู้ในความเที่ยงธรรม
- 10) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่มีความซื่อสัตย์ เขาก็จะเรียนรู้ในความซื่อสัตย์ จะรักผู้อื่น
- 11) ถ้าเด็กมาจากบ้านที่ให้ความรู้สึกลดอดภัยทางจิตใจและร่างกาย เด็กจะเรียนรู้ในการให้ความเชื่อถือและไว้วางใจคนทั่วไป

นอกจากนี้ จากข้อมูลในเอกสารเผยแพร่ของกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ได้กล่าวถึงสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กไว้ว่า สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีปัญหาด้านความประพฤติ เป็นเด็กเกรและเสียคนในที่สุด อาจสืบเนื่องจากสาเหตุหลายประการ สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งคือ ปัญหาด้านครอบครัวและผู้ปกครอง (กรมคุมประพฤติ , 2546 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) มีดังนี้

- 1) การแตกแยกหรือหย่าร้างของบิดามารดา
- 2) การไม่เอาใจใส่ต่อเด็ก หรือทอดทิ้งเด็ก
- 3) บิดามารดาหรือผู้ปกครองกลุ่มหนึ่งในอบายมุขต่างๆ เช่น ชอบเล่นการพนัน

พจน์

- 4) ไม่กวดขันอบรมและลงโทษบุตรในทางที่เหมาะสม
- 5) ขาดความร่วมมือกับทางโรงเรียน
- 6) ปัญหาเศรษฐกิจในครอบครัวและปัญหาลูกมากทำให้ดูแลไม่ทั่วถึง
- 7) ความไม่ผาสุกที่มาจากภายนอกครอบครัว เช่น พ่อแม่ถูกรังแกจากผู้อื่น
- 8) ความไม่สามัคคีในครอบครัว
- 9) ขาดการส่งเสริมเด็กให้ทำงานตามวัย
- 10) ไม่ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนหนังสือ

จะเห็นได้ว่า การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดหลายกรณีเกิดจากสภาพปัญหาความสัมพันธในครอบครัว ดังนั้นการแก้ไขเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จึงต้องแก้ไขที่ปัญหาความสัมพันธในครอบครัวไปพร้อมๆ กัน ดังนั้น ครอบครัวจึงเป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็น เด็กและเยาวชน (กรมคุมประพฤติ .2546 : น.7)

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดแห่งชาติ(ป.ป.ส.) ได้กล่าวถึงบทบาทครอบครัวในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส., มปป. : น. 60-61) ไว้ดังนี้

ครอบครัวเป็นสถาบันแรกของสังคมที่ทุกคนได้มีโอกาสสัมผัสในเบื้องต้น จึงใกล้ชิดและมีความหมายกับทุกคนมาก สังคมจะดีหรือไม่ดี ใ้ดูที่ครอบครัว หากครอบครัวมีความเข้าใจกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว สังคมก็จะมีแต่ความสงบ ปัญหาต่างๆ ก็จะมีน้อย โดยเฉพาะปัญหายาเสพติด ซึ่งส่วนมากจะเกิดในครอบครัวที่มีปัญหาครอบครัวที่แตกแยกหรือครอบครัวที่ขาดการเอาใจใส่ดูแลจากคนในครอบครัวด้วยกัน

จากข้อมูลการวิจัยหลายๆ แห่งพบว่าสาเหตุการติดยาเสพติดอย่างหนึ่งที่สำคัญ คือสาเหตุจากความกดดันในครอบครัวทำให้เยาวชนหันไปพึ่งยาเสพติด ไม่ว่าจะป็นกรณีใด เช่น พ่อแม่ทะเลาะกัน พ่อแม่หย่าร้างกัน พ่อแม่ไม่เข้าใจลูก หรือพ่อแม่แสดงออกในทางรักลูกไม่เท่ากัน การที่จะดูแลครอบครัวให้ปลอดภัยจากยาเสพติดได้นั้น บทบาทของแต่ละคนในครอบครัวที่พึงปฏิบัติต่อกันนับว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ได้แก่ การสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว และการรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองในการเป็นสมาชิกของครอบครัว

กรมการแพทย์และกรมสุขภาพจิต (2544 : อ้างถึงในธวัช แซ่กั้ง, 2547 : 34)

ได้กล่าวว่า การที่จะช่วยเหลือหรือรักษาผู้ติดยาเสพติดให้สามารถเลิกยาได้อย่างถาวร พ่อแม่และสมาชิกในครอบครัวมีส่วนสำคัญมาก การที่เข้าใจว่าผู้ติดยา คือผู้ป่วยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น จะทำให้ทุกคนเปลี่ยนทัศนคติ และร่วมมือกันช่วยเหลือผู้ติดยา เมื่อพ่อแม่มีความต้องการที่จะช่วยเหลือลูกที่ติดยา สิ่งตามมาคือวิธีการที่ถูกต้องในการให้ความช่วยเหลือ พ่อแม่ต้องสละเวลาการทำงาน หรือกิจกรรมส่วนตัวหันมาเรียนรู้ว่าผู้ติดยาเสพติดเป็นอย่างไร อะไรเป็นสาเหตุของการติดยาเสพติด

วิวรรณ บรรจงช่วย (2551 : น.10) กล่าวว่า ในการช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติด ควรนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในแก้ไขการบำบัดผู้ติดยาเสพติดและสารเสพติด โดยจะต้องมุ่งพัฒนาให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ครอบครัว เพราะการที่ผู้ติดยาเสพติดจะเลิกยาเสพติดได้ พ่อแม่และสมาชิกในครอบครัวก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงด้วย โดยจะต้องเปลี่ยนความคิดของครอบครัวให้เข้าใจเสียใหม่ว่า ปัญหาเสพติดเป็นปัญหาของทั้งครอบครัว ไม่ใช่ปัญหาของคนใดคนหนึ่ง ดังนั้น ทุกคนในครอบครัวต่างมีส่วนร่วมในการทำให้เกิดปัญหา ทุกคนในครอบครัวจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา

ธวัช แซ่กั้ง (2547 : บทคัดย่อ อ้างใน วิวรรณ บรรจงช่วย .2551 : น.13)

ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการบำบัดรักษาของครอบครัวในวิทยานิพนธ์ “การมีส่วนร่วมของครอบครัว กับการปรับตัวของผู้เสพยาเสพติดที่เข้ารับการบำบัดรักษาตามรูปแบบกาย-จิต-สังคมบำบัด (MATRIX Program)” ว่า การมีส่วนร่วมในการบำบัดรักษาของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของผู้เสพยาเสพติดที่เข้ารับการบำบัดรักษา คือ ผู้เข้ารับการบำบัดรักษาที่มีการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการบำบัดรักษาในระดับที่ดี จะมีการปรับตัวที่ดีตามไปด้วย ในที่นี้ การมีส่วนร่วมในการบำบัดรักษาของครอบครัวที่ดี หมายถึง การคอยช่วยเหลือผู้เข้ารับการบำบัดฯ หลีกเลี่ยงจากสิ่งกระตุ้นที่จะทำให้กลับไปเสพยา เช่น คน สถานที่ที่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด คอยเตือนให้นึกถึงเหตุผลที่เลิกยา รับฟังและพยายามเข้าใจถึงความยากลำบากในการเลิกยา ซึ่งสภาพเหล่านี้มีความสำคัญในแง่การสร้างสรรคพลังแห่งครอบครัว และการจัดการความขัดแย้งแบบสร้างสรรค์ และจากการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการบำบัดรักษาที่เป็นปัญหาเพราะมีระดับของการมีส่วนร่วมค่อนข้างต่ำ คือ การเข้าร่วมในกิจกรรมบำบัดรักษาของสมาชิกในครอบครัว อีกทั้งจากการวิจัยยังพบว่า การสนับสนุนของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการปรับตัวที่ดีตามไปด้วย ซึ่งในการวิจัยที่อ้างถึงนี้ให้ความหมายการสนับสนุนของครอบครัวที่ดี หมายถึง การคอยช่วยเหลือผู้เข้ารับการบำบัดฯ พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องดำเนินชีวิตอย่างสมดุล โดยใช้หลักคำสอนทางศาสนาทำให้ผู้เข้ารับการบำบัดรักษา มีการปรับตัวได้ดีทางด้านจิตใจ และมี

ข้อเสนอแนะ ในการป้องกันปัญหาหาเสพติดและการกลับไปเสพซ้ำของผู้ผ่านการบำบัด ต้องอาศัย การมีส่วนร่วมในทุกๆ ด้าน กล่าวคือ ผู้ผ่านการบำบัดควรต้องมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและแบบ แผนการดำเนินชีวิตใหม่ โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการเสริมสร้างสัมพันธภาพและ การสื่อสารที่ดีในครอบครัวในระดับชุมชนควรจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนใช้เวลาว่าง ให้เป็นประโยชน์และเกิดการยอมรับจากสังคม ระดับประเทศ รัฐควรกำหนดนโยบายเสริมสร้าง ความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัวและให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินงานอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

สุรัตน์ อ่อนรักษ์ (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องบทบาทครอบครัวในการ ปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในระหว่างคุมประพฤติ ศึกษาเฉพาะกรณีสำนักงานคุมประพฤติประจำ ศาลอาญา ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการดูแลเด็กและเยาวชนให้กลับตน เป็นคนดี ไม่กลับตนไปกระทำผิดซ้ำ เพราะแม้ว่าเด็กและเยาวชนจะอยู่ในช่วงของการคุมประพฤติ ก็ยังคงต้องกลับไปอาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัวเช่นเดิม เพราะฉะนั้นจึงควรมีกิจกรรมที่เป็นลักษณะ การให้ครอบครัวเข้ามารับรู้ถึงบทบาทของครอบครัวในการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในระหว่าง การคุมประพฤติกมากขึ้น ให้ครอบครัวได้ตระหนักถึงบทบาทที่สำคัญในเรื่องนี้

จากรายงานการวิจัยเรื่อง ความสัมฤทธิ์ผลของงานคุมประพฤติในการแก้ไข ฟื้นฟูผู้กระทำผิด (กรมคุมประพฤติ : 2544 , อ้างใน วิวรรธน์ บรรจงช่วย . 2551 : น.13) ได้มี ข้อเสนอแนะว่า พนักงานคุมประพฤติควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับงานคุมประพฤติกับญาติ และผู้ใกล้ชิดให้เข้าใจงานคุมประพฤติอย่างถูกต้องด้วย อันจะนำมาซึ่งความร่วมมือกันในการแก้ไข ฟื้นฟูผู้ถูกคุมความประพฤติต่อไป และพนักงานคุมประพฤติควรให้ความสนใจผู้ถูกคุมความ ประพฤติในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเพิ่มขึ้นด้วย เพราะผลจากการวิจัยพบว่าการยอมรับ ของบุคคลในครอบครัวเป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อการไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีกภายหลัง พ้นการคุมประพฤติ

จะเห็นได้ว่า ครอบครัวที่ประสบปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกใน ครอบครัว เช่น ความไม่เข้าใจ ความห่างเหิน ความรุนแรง ฯลฯ รวมทั้ง ครอบครัวที่สมาชิกมีความ บกพร่องในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตนเอง บิดามารดาประพฤติตนผิดศีลธรรม และข้อ เกี่ยวข้องบอขายมุขเป็นอาชญากรในอนาคต ดังนั้นการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำ ประพฤติผิด หรือก่ออาชญากรในอนาคต ดังนั้นการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำ ผิด จำเป็นต้องแก้ไขที่สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในครอบครัวอันเป็นต้นเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชน ประพฤติผิดด้วย บุคคลในครอบครัวที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อเด็กและเยาวชนจึงต้องเข้ามา มีส่วนร่วมรับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน อันเนื่องมาจากบรรยากาศและความสัมพันธ์ใน ครอบครัว โดยการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่

กระทำผิด ด้วยเหตุนี้ “ครอบครัว” จึงมีความสำคัญต่อการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ซึ่งพนักงานคุมประพฤติ จะต้องมึบทบาทในการส่งเสริมให้ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูฯ เพื่อจะได้สามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ให้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคม ต่อไป

1.4 แนวทางการให้ความช่วยเหลือแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

การก่ออาชญากรรมเกิดจากสาเหตุหลายประการ และไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว จึงควรคำนึงถึงสาเหตุหรืออิทธิพลของการกระทำผิดทั้งในวัยเด็ก (เช่น ค่านิยม และทัศนคติทางสังคม ทักษะทางสังคม สุขภาพร่างกาย และอื่นๆ) รวมทั้งสิ่งแวดล้อม เช่น เกิดจากครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน และเพื่อนบ้าน ดังนั้น ข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเด็กและเยาวชน สามารถนำมาใช้เพื่อประกอบแนวทางการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ได้ตลอดเวลา และในการให้ความช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จึงมีข้อควรพิจารณา (กรมคุมประพฤติ . 2546 : น. 7) ดังนี้

- 1) การแก้ไขปัญหาที่ควรเน้นที่ปัญหาปัจจุบันและมุ่งแก้ไขพฤติกรรมที่แสดงออก มีเป้าหมายในการแก้ไขและค้นหาสาเหตุของปัญหา
- 2) เป้าหมายในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาควรใช้วิธีการแก้ปัญหามากวิธี
- 3) การแก้ปัญหาคควรใช้วิธีที่เหมาะสม และตรงตามสภาพปัญหา/ความต้องการของเด็กและเยาวชน
- 4) การนำผู้ปกครองและสมาชิกในครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วม ทั้งนี้ จากการศึกษาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกิดจากปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ดังนั้น การแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จึงต้องแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในครอบครัวไปพร้อมๆ กัน
- 5) การมุ่งเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เด็กและเยาวชนและครอบครัวของเด็กด้วย เช่น ความสามารถด้านกีฬา งานอดิเรก ปัญหาที่เกิดจากครอบครัว เป็นต้น
- 6) การประเมินมาตรการให้ความช่วยเหลืออย่างควรทำต่อเนื่องและมีวิธีการแก้ปัญหามากๆ วิธี

1.5 กระบวนการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชนตามวิธีการคุมประพฤติ เน้นเรื่องกระบวนการ (Process) ซึ่งกระบวนการดังกล่าว (กรมคุมประพฤติ . 2546 : น. 4) ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1.5.1 การประเมินคัดกรองความเสี่ยง การประเมินความจำเป็น/ปัญหาและความต้องการ กระบวนการประเมินผู้กระทำผิด มีหลักการที่สำคัญที่ต้องพิจารณา คือ ด้านความเสี่ยง (risk principle) ความต้องการ (need principle) รวมทั้งความรับผิดชอบ (responsivity principle) ในการประเมินความเสี่ยงต่อการกลับไปกระทำผิดซ้ำ จะใช้เพื่อการจัดระดับความเข้มงวดของการควบคุม

และสอดคล้อง ส่วนการประเมินความต้องการ ปัญหา และความจำเป็น จะใช้เพื่อเป็นข้อมูลในการ กำหนดวัตถุประสงค์และประเภทของ โปรแกรมที่ใช้ในการแก้ไขฟื้นฟู

พนักงานคุมประพฤติสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เด็กและ เยาวชน และผู้ปกครอง ประกอบกับรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนมาสรุปวิเคราะห์และ ประเมินเพื่อการจำแนกโดยใช้แบบประเมินที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เป็นเครื่องมือในการจำแนกว่ามี ความเสี่ยง ปัญหา/ความต้องการ อย่างไรบ้าง จึงทำการวางแผนการควบคุมและสอดคล้องและ แผนการแก้ไขฟื้นฟู

1.5.2 การวางแผนเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู การรู้จักเด็กเป็นรายบุคคลเป็นสิ่งที่สำคัญ มาก ดังนั้นการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนแต่ละรายได้อย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง บุคลิกภาพ วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ และสิ่งแวดล้อมทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน เพื่อกำหนดแผนการ แก้ไขฟื้นฟูให้เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด โดยมีกิจกรรมและโครงการที่หลากหลาย เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเด็กและเยาวชนแต่ละราย โดยในการวางแผนนั้นจะต้องดูว่าจะจัด กิจกรรมใดบ้างเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดแต่ละรายตามความเหมาะสม

1.5.3 การจัดผู้กระทำผิดเข้าโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟู ในการจัดผู้กระทำผิดเข้าโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูจะต้องดูว่าในแต่ละกิจกรรมมีหลักสูตรและวัตถุประสงค์อย่างไรบ้าง มี แนวคิดหรือองค์ความรู้และไรรองรับกิจกรรมเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม หรือส่งต่อให้ผู้ที่ เกี่ยวข้องอย่างไร เช่น ในกรณีที่เป็นผู้ติดยาเสพติด หากจะส่งต่อไปบำบัดยังหน่วยงานภายนอกมีโปรแกรมอะไรที่จะแก้ไขฟื้นฟูอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถส่งต่อไปยังหน่วยงานใดได้บ้าง หลังจากนั้น จะให้ความช่วยเหลือในด้านการป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้อย่างไร และวางแผนดูแลหลังปล่อย หนึ่ง พนักงานคุมประพฤติต้องมีองค์ความรู้เรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ด้วย เพื่อจะได้จัดให้ผู้กระทำผิดเข้าสู่โปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูที่เหมาะสม ไม่ว่าจะดำเนินการเองหรือ ส่งต่อเครือข่ายยุติธรรมชุมชน

1.5.4 การดำเนินการแก้ไขฟื้นฟู ในการดำเนินการมีทั้งกิจกรรมที่ดำเนินการเอง และส่งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ หรือส่งต่อเครือข่ายชุมชน

1.5.5 การติดตามผล การกำกับติดตามการฟื้นฟู เพื่อดูว่าสามารถแก้ไขฟื้นฟู เป็นไปตามแผนหรือไม่ หรือต้องปรับเปลี่ยนแผนใหม่ ทั้งนี้ควรมีมาตรการการให้ความช่วยเหลือ อย่างต่อเนื่อง และมีวิธีแก้ปัญหามากมาย วิธี

ทั้งนี้ ปัจจัยที่มีผลต่อการแก้ไขปัญหาลูกและเยาวชน (กรมคุมประพฤติ . 2546 : น. 3) มีดังนี้

- 1) ศักยภาพในตัวผู้กระทำผิด ระดับเซาว์ปัญหา บุคลิกภาพ อารมณ์ จิตใจ ทักษะ ทักษะความรู้สึกรู้สึกนึกคิดต่อปัญหา เหตุการณ์เรื่องราว และความต้องการในการแก้ปัญหา
- 2) ผู้ให้ความช่วยเหลือมีความพร้อมในบทบาทหน้าที่ ทักษะ ทักษะต่อตัวผู้กระทำผิด ทักษะต่อปัญหา และการให้ความช่วยเหลือมากน้อยเพียงใด
- 3) บิดา มารดา ผู้ปกครอง พื้นฐานครอบครัว ความพร้อม ความเข้าใจ และความร่วมมือในการแก้ไขปัญหา
- 4) บุคคล องค์กร สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง มีส่วนร่วมส่งเสริม หรือเป็นอุปสรรคต่อการช่วยเหลืออย่างไร
- 5) ศึกษาวิธีการในการช่วยเหลือ เทคนิค ขั้นตอน ในการให้คำแนะนำ คำปรึกษา การช่วยเหลือแก้ไขปัญหา กิจกรรมต่างๆ และหน่วยบริการที่ส่งต่อ

2. การปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ

พนักงานคุมประพฤติดำเนินบทบาทในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวเพื่อช่วยแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ซึ่งจำเป็นต้องทราบและเข้าใจประเด็นที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับ “บทบาท”

คำว่า "บทบาท" ได้มีหน่วยงานและนักวิชาการให้ไว้หลายลักษณะพอจะประมวลได้ ดังนี้

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายไว้ว่า “บทบาท” หมายถึง การทำหน้าที่ที่กำหนดไว้ เช่น บทบาทพ่อแม่ บทบาทครู หรือหน้าที่ ซึ่งหมายถึง การปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย (ราชบัณฑิตยสถาน . 2542 : น. 602)

สำหรับพจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยาอังกฤษ-ไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน ให้ความหมายไว้ว่า “บทบาท” หมายถึง หน้าที่หรือพฤติกรรมที่สังคมกำหนดและคาดหวังให้บุคคลกระทำ (ราชบัณฑิตยสถาน . 2532 : น.315)

รุจา ภูไพบูลย์ (2537 : ไม่ปรากฏหน้า) ได้สรุปความหมายของบทบาทไว้ว่า “บทบาท” หมายถึง กลุ่มของพฤติกรรมที่แสดงออกตามความคาดหวังของสังคมตามสถานภาพของกลุ่มบุคคลนั้นๆ หรือการปฏิบัติตามบทบาทของบุคคล บทบาทจะถูกนำมาใช้เพื่อสิ่งต่างๆ ที่ถูกตนและบุคคลอื่นกระทำ

สุชา จันทรเอน และสุรางค์ จันทรเอน (2520 : น. 46) อธิบายถึงความหมายของ “บทบาท” ไว้ว่า บทบาทที่ใกล้เคียงกับสถานภาพมาก บทบาทเป็นสิ่งที่บุคคลในสถานภาพต่างๆ พึงกระทำ นั่นคือเมื่อสังคมกำหนดสิทธิและหน้าที่ให้สถานภาพใดอย่างไรแล้ว บุคคลในสถานภาพนั้นๆ จะต้องประพฤติหรือปฏิบัติหน้าที่ที่กำหนดไว้

โสภา ชูพิกุลชัย (2522 : ไม่ปรากฏหน้า) กล่าวว่า “บทบาท” คือ ลักษณะความคาดหวังที่บุคคลอื่นให้คนหนึ่งกระทำ เพื่อใช้เครื่องมือวินิจฉัยตำแหน่งฐานะของคนคนนั้น

ชววน พลตรี (2544 : น. ไม่ปรากฏหน้า) “บทบาท” คือ แบบแผนพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพหรือตำแหน่งทางสังคม บทบาทเป็นการเคลื่อนไหวของสถานภาพหรือหน้าที่ตามสถานภาพนั่นเอง

สุพัตรา สุภาพ (2530 : น. 30) ได้กล่าวไว้ว่า “บทบาท” คือ การปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพ (ตำแหน่ง) ซึ่งมนุษย์แต่ละคนจะมีหลายบทบาท และแต่ละบทบาทจะมีความสมบูรณ์หรือสมดุลกันพอควร นอกจากนี้ยังได้กล่าวไว้ว่า บทบาทจะกำหนดความรับผิดชอบของงานต่างๆ ที่ปฏิบัติ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลมีพฤติกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

งามพิศ สัตย์สงวน (2537 : น.73) ได้ให้ความหมายไว้ว่า บทบาทหมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลหนึ่งคาดหวังสำหรับผู้ที่อยู่ในสถานภาพต่างๆ ว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไร เป็นบทบาทที่คาดหวังโดยกลุ่มคนหรือสังคม เพื่อให้ผู้สัมพันธ์มีการกระทำระหว่างทางสังคมได้ รวมทั้งสามารถคาดการณ์พฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นได้

โคเฮนและออร์บูช (1990 : p. 43) กล่าวว่า บทบาทหมายถึงพฤติกรรมที่บุคคลหนึ่งคาดหวังว่าบุคคลอื่นจะปฏิบัติตามตำแหน่งหรือสถานภาพและบทบาทที่เหมาะสมเรียนรู้ได้จากกระบวนการต่างๆ ในสังคมที่ผ่านมาแล้วซึมซับเข้าไปในตัวบุคคล

ฮาร์ดี และคอนเวย์ (Hardy & Conway, 1988 อ้างถึงใน วราลี วิริยานันตะ , 2547 : น. 35. และทัศน บุญทอง , 2525 : น. 95) ได้ให้ความหมายของบทบาทเพิ่มเติมว่า บทบาทที่แสดงออกจะประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับกระบวนการทางสังคม (Socialization) เพราะถ้าการคาดหวังในบทบาทของทุกฝ่ายไม่ตรงกันย่อมทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นมาได้ ผู้สวมบทบาทจึงต้องตระหนักถึงปัจจัยในการสวมบทบาทในสังคมที่มีประสิทธิภาพ ความเข้าใจในบทบาทที่ตนต้องแสดงหรือปฏิบัติ ประสบการณ์ของผู้ที่ต้องแสดงบทบาท บุคลิกของผู้แสดงบทบาทนั้น

จะเห็นได้ว่า การแสดงบทบาทที่ประสบผลสำเร็จต้องมีพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ ค่านิยม และแรงจูงใจของบุคคลประกอบ

พัทธา สายหู (2516 : น. 68) ได้อธิบาย “บทบาทหน้าที่” ไว้ว่า เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความเป็นบุคคลและเปรียบได้เสมือน "บท" ของตัวละครที่กำหนดให้ผู้แสดงในละครเรื่องนั้นๆ เป็นตัว (ละคร) อะไร มีบทบาทต้องแสดงอย่างไร ถ้าแสดงผิดบทบาทหรือไม่สมบทก็อาจถูกเปลี่ยนตัวไม่ให้แสดงไปเลยในความหมายเช่นนี้ "บทบาท" ก็คือ การกระทำต่างๆ ที่ "บท" กำหนดไว้ให้ผู้แสดงต้องทำตราบใดที่อยู่ใน "บท" นั้น

จิตยา สุวรรณชฎ (2527 : ไม่ปรากฏหน้า) ได้แสดงความคิดไว้ว่า บทบาทเป็นลักษณะพฤติกรรมที่กำหนด และยังได้แบ่งหน้าที่ออกเป็น "บทบาทในอุดมคติ" (Ideal Role) หรือ บทบาทที่ผู้ดำรงตำแหน่ง อารมณ์ขณะแสดงบทบาท และอุปกรณ์ของผู้ดำรงตำแหน่งที่มีอยู่ ปฏิกริยาของผู้เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม ได้สรุปฐานะตำแหน่ง และบทบาททางสังคมไว้ ดังนี้

- 1) มีสถานภาพ (status) อยู่จริงในสังคม และมีอยู่ก่อนตัวตนจะเข้าไปครอง
- 2) มีบทบาทที่ควรจะเป็นอยู่แต่ละตำแหน่ง
- 3) วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีในสังคมนั้นๆ เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการกำหนดฐานตำแหน่ง และบทบาทที่ควรจะเป็น

- 4) ฐานะ ตำแหน่งแต่ละบทบาทนั้น ได้มาจากการขัดเกลาทางสังคม (Socialization)

- 5) บทบาทที่ควรจะเป็น นั้นไม่แน่นอนเสมอไปว่าจะเหมือนกัน พฤติกรรมที่เป็นจริงของคนที่ครองฐานะตำแหน่ง เพราะพฤติกรรมจริงเป็นผลของปฏิกริยาของคนที่ครองตำแหน่ง ที่มีต่อบทบาทที่ควรจะเป็นบุคลิกภาพของตนเอง และคนอื่นที่เข้าร่วมพฤติกรรมและเครื่องกระตุ้นที่อยู่ในเวลา และสถานที่เกิดจากการติดต่อทางสังคม

ชุกดา จิตพิทักษ์ (2528: น.61) มีความเห็นว่าบทบาทอาจพิจารณาได้ 2 ความหมายได้แก่

- 1) พิจารณาในโครงการ โครงสร้างทางสังคม บทบาท หมายถึง ตำแหน่งทางสังคมที่มีชื่อเรียกต่าง ๆ ซึ่งแสดงลักษณะ โดยคุณสมบัติและกิจกรรมของบุคคลที่ครองตำแหน่งนั้น
- 2) พิจารณาในโครงการการกระทำต่อกันหรือปฏิสัมพันธ์ทางสังคม บทบาทจึงหมายถึงผลสืบเนื่องที่มีแบบแผนของการกระทำเกิดการเรียนรู้ของบุคคลที่อยู่ในสถานภาพการปฏิสัมพันธ์นั้น

สงวนศรี วิรัชชัย (2527 : น.23-24) กล่าวว่าถ้าพิจารณาให้ลึกซึ้งจะพบบทบาทอยู่ 5 ลักษณะ ได้แก่

- 1) บทบาทตามที่กำหนด หมายถึง บทบาทที่สังคม กลุ่ม หรือองค์การกำหนดไว้ว่าเป็นรูปแบบของพฤติกรรมประจำตำแหน่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคม กลุ่ม หรือองค์การนั้น ๆ

- 2) บทบาทที่ผู้อื่นคาดหวัง หมายถึง บทบาทหรือรูปแบบของพฤติกรรมที่ผู้เกี่ยวข้องคาดหวังว่าผู้อยู่ในตำแหน่งจะถือปฏิบัติ
- 3) บทบาทตามความคิดของผู้อยู่ในตำแหน่ง หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมที่บุคคลผู้อยู่ในตำแหน่ง คิดและเชื่อว่าเป็นบทบาทของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่
- 4) บทบาทที่ปฏิบัติจริง หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้อยู่ในตำแหน่งได้ปฏิบัติหรือแสดงออกมาให้เห็น ซึ่งมักจะเป็นพฤติกรรมที่สอดคล้องกับบทบาทตามความคิดของผู้อยู่ในตำแหน่ง
- 5) บทบาทที่ผู้อื่นรับรู้ หมายถึง รูปแบบพฤติกรรมที่ผู้อื่นได้รับทราบเกี่ยวกับการปฏิบัติบทบาทของผู้อยู่ในตำแหน่ง ซึ่งมักจะมีการเลือกรับรู้และรับรู้ที่ผิดไปจากความเป็นจริงได้
 บรูม (Broom) และเซลซ์นิก (Selznick, 1977 : 34-35) ได้อธิบายความหมายของบทบาทไว้อีกดังนี้
 - 1) บทบาทที่กำหนดไว้หรือบทบาทตามอุดมคติ (The Socially Prescribed or Ideal Role) เป็นบทบาทที่กำหนดสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งทางสังคมไว้
 - 2) บทบาทที่ควรกระทำ (The Perceived Role) เป็นบทบาทที่แต่ละบุคคลเชื่อว่าควรกระทำในหน้าที่ตำแหน่งนั้น ๆ ซึ่งอาจไม่ตรงตามบทบาทที่กำหนดไว้ ไม่ตรงตามอุดมคติทุกประการและอาจแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลก็ได้
 - 3) บทบาทที่กระทำจริง (The Performed Role) เป็นบทบาทที่แต่ละบุคคลได้กระทำไปจริงตามความเชื่อ ความคาดหวัง ตลอดจนความกดดันและโอกาสที่จะกระทำในแต่ละสังคมในช่วงระยะเวลาหนึ่ง
 ลีวินสัน (Levinson, 1971, p. 11) ได้สรุปความหมายของบทบาทไว้ 3 ประการได้แก่
 - 1) บทบาท หมายถึง บรรทัดฐาน (norm) ความคาดหวังข้อห้ามความรับผิดชอบซึ่งผูกพันอยู่กับตำแหน่งทางสังคมที่กำหนดไว้ บทบาทตามความหมายนี้ คำนึงถึงตัวบุคคลน้อยที่สุดแต่มุ่งไปที่การชี้หน้าที่อันควรกระทำ
 - 2) บทบาท หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งที่จะคิด และทำเมื่อดำรงตำแหน่งนั้นๆ
 - 3) บทบาท หมายถึง การกระทำของบุคคลแต่ละคนที่มีจะกระทำโดยให้สัมพันธ์กับโครงสร้างของสังคมหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แนวทางอันบุคคลที่พึงกระทำเมื่อตนดำรงตำแหน่งนั้นๆ นั่นเอง

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2525, น. 56-57) ได้สรุปทฤษฎีบทบาทต่อไปนี้

1) ทฤษฎีบทบาทของราล์ฟ ลินตัน (Ralp Linton,s role theory) ได้กล่าวว่า ตำแหน่งหรือสถานภาพเป็นผู้กำหนดบทบาท เช่น บุคคลที่มีตำแหน่งเป็นครูต้องแสดงพฤติกรรมเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูกศิษย์

2) ทฤษฎีบทบาทของแนเดล (Nadel,s role theory) ได้กล่าวไว้ว่า บทบาทคือ ส่วนประกอบที่ส่งผลต่อพฤติกรรม 3 ลักษณะ คือส่วนประกอบที่ส่งเสริมบท เช่น ครู ต้องพูดเก่ง หรือมีอารมณ์ขัน ส่วนประกอบที่มีผลสำคัญต่อบทบาทและขาดมิได้ เช่น เป็นแพทย์ต้องรักษาคนไข้และส่วนประกอบที่เป็นไปตามกฎหมาย เช่น ครูต้องเป็นสมาชิกคุรุสภาโดยกำหนดให้เป็นสมาชิกรได้ ดังนี้

$$P = f(a,b,c\dots)$$

ถ้ากำหนดให้

P คือ บทบาท

a คือ ส่วนประกอบที่ส่งเสริมบทบาท

b คือ ส่วนประกอบที่มีผลต่อบทบาทและขาดมิได้

c คือ ส่วนประกอบที่เป็นไปตามกฎหมาย

จากสมการอธิบายได้ว่า บทบาทจะต้องประกอบด้วยส่วนประกอบหลายๆ ส่วน อย่างน้อย 3 ส่วนขึ้นไปจนถึง n ส่วน

3) ทฤษฎีบทบาทของโฮมันน์ (Homann,s role theory) ได้กล่าวว่าบุคคลจะเปลี่ยนบทบาทไปตามตำแหน่งเสมอ เช่น ตลอดกลางวันแสดงบทบาทสอนหนังสือเพราะมีตำแหน่งเป็นครูสอนตอนเย็นแสดงบทบาทเรียนหนังสือ เพราะมีตำแหน่งเป็นนิสิตภาคสมทบ เป็นต้น

4) ทฤษฎีบทบาทของพาร์สันส์ (Parson,s role theory) กล่าวว่า iva ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในสังคมทำให้มนุษย์ต้องเพิ่มบทบาทของตนเช่น บุคคลที่มีเพื่อนมากก็ต้องแสดงบทบาทมากขึ้นเป็นเงาตามตัว

5) ทฤษฎีบทบาทของเมอร์ตัน (Merton,s role theory) ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลแต่ละคนจะต้องมีตำแหน่งและบทบาทควบคู่กันไปซึ่งไม่เหมือนกัน บทบาทจะมีอย่างน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับทักษะของสังคมที่เขาสังกัดอยู่ตลอดจนลักษณะของบุคคลในสังคมนั้น

6) ทฤษฎีบทบาทของกู๊ด (Goossscd,s role theory) กล่าวว่า iva บทบาทคือ แบบแผนของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของแต่ละบุคคลและบทบาทดังกล่าวควรเป็นไปตามข้อตกลงที่มีต่อสังคมนั้น ๆ

7) ทฤษฎีบทบาทของกัสกิน (Guskin,s role theory) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคลแต่ละคนคือผลที่ได้จากตำแหน่งทางสังคมของเขานั้นเองและทฤษฎีบทบาทจัดเป็นข้อตกลงประการแรกที่สถาบันต่างๆ ในสังคมคาดหวังว่าบุคคลที่ได้รับตำแหน่งต่างๆ ควรปฏิบัติอย่างไรบ้าง

จากทฤษฎีที่ระบุข้างต้น สวอน สุทธิเลิศอรุณ (2522, น. 39) ได้สรุปแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังและบทบาท แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1) บทบาทที่เป็นจริง (Actual Role) เป็นบทบาทที่เจ้าของสถานภาพแสดงจริง ซึ่งอาจจะเป็นบทบาทหน้าที่ที่สังคมคาดหวัง หรือบทบาทที่ตนคาดหวัง หรืออาจไม่เป็นบทบาทที่ตนเองหรือสังคมคาดหวังก็ได้

2) บทบาทตามความคาดหวัง (Expected Role) เป็นบทบาทหน้าที่ที่ผู้อื่นคาดหวังว่าเจ้าของควรมีบทบาทเช่นไร

3) บทบาทตามลักษณะการรับรู้ (Perceived Role) เป็นบทบาทหน้าที่เจ้าของสถานภาพรับรู้ว่าจะตนเองควรมีบทบาทเช่นไร

จากทฤษฎีทั้งหลายที่กล่าวมานี้ พอจะสรุปได้ว่า บทบาท หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ตามหน้าที่ตำแหน่งตามสถานภาพที่ตนเองเป็นอยู่ ถ้าตำแหน่งหรือสถานภาพเปลี่ยนไป บทบาทก็เปลี่ยนตามไปด้วย ดังนั้นตำแหน่งและสถานภาพกับการปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบตามตำแหน่งและสถานภาพจึงควบคู่กันเสมอ

การแสดงบทบาทของบุคคลนั้น ต้องเข้าใจความหมายของบทบาท 4 ประการ (Zanden & Vander,1993, p.47) ได้แก่

1) ความคาดหวังในบทบาท (Role-expectation) คือ บทบาทที่มีอยู่ระบบสังคม เป็นบทบาทที่บุคคลในสังคมคาดหวังให้บุคคลอื่นปฏิบัติอยู่เมื่อดำรงตำแหน่งอยู่ในสังคม

2) การรับรู้บทบาท (Role-precipitation) คือ การที่บุคคลมองเห็นหรือคาดหวังว่าตนเองควรมีบทบาทเช่นไร ซึ่งอาจจะสอดคล้องกับความคาดหวังของสังคมหรือไม่ก็ได้

3) บทบาทของพฤติกรรมที่ปฏิบัติจริง (Actual behavior) ของบุคคลซึ่งอยู่ในสถานะทางอาชีพหรือการเงิน

4) การยอมรับบทบาท (Role-acceptation) คือการที่บุคคลปฏิบัติตามความคิด โดยผ่านกระบวนการของบทบาททั้ง 3 ที่กล่าวมาแล้ว

บรูมและเซลส์นิก (1976, pp.36) ได้กล่าวถึงบทบาทว่าประกอบลักษณะต่างๆ 3 ประการ คือ

1) บทบาทในอุดมคติหรือสิ่งที่สังคมกำหนด (The Socially Prescribed or Ideal Role) เป็นบทบาทในอุดมคติที่มีการกำหนดสิทธิและหน้าที่ตามตำแหน่งทางสังคมไว้

2) บทบาทที่ควรกระทำ (The Perceived Role) เป็นบทบาทที่แต่ละบุคคลเชื่อว่าควรกระทำตามตำแหน่งที่ได้รับซึ่งอาจไม่เหมือนกับบทบาทในอุดมคติหรืออาจแตกต่างกันในแต่ละบุคคล

3) บทบาทที่กระทำจริง (The Performance Role) เป็นบทบาทที่บุคคลได้กระทำจริง ขึ้นอยู่กับความเชื่อความคาดหวังและการรับรู้ของแต่ละบุคคลตลอดจนความกดดันและโอกาสในแต่ละสังคมในระยะเวลาหนึ่งรวมถึงบุคลิกภาพและประสบการณ์ของแต่ละบุคคลด้วย

ราล์ฟ ลินตัน (Ralph Linton อ้างใน สุรางค์ จันทร์เอม : น. 19) กล่าวว่า สถานภาพเป็นนามธรรมซึ่งหมายถึงตำแหน่ง ซึ่งในแต่ละตำแหน่งจะกำหนดบทบาทไว้ว่ามีอย่างไรบ้าง ฉะนั้นเมื่อมีตำแหน่งก็ต้องมีบทบาทควบคู่กัน ไปเสมอ นั่นคือเมื่อบุคคลมีตำแหน่งก็ต้องมีสิทธิและหน้าที่(บทบาท) ตามมานั่นเอง บางคนก็ปฏิบัติหน้าที่ได้สมกับบทบาท บางคนก็ทำไม่ได้เต็มที่ เพราะเกิดความขัดแย้งในบทบาท ผู้มีตำแหน่งจะปฏิบัติหน้าที่ได้สมบทบาทหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายๆอย่าง เช่น บุคลิกภาพของผู้สวมบทบาท ลักษณะของสังคม ตลอดจนประเพณีวัฒนธรรมของสังคมนั้นด้วย

เมอร์ตัน (Merton อ้างใน สุรางค์ จันทร์เอม : น. 20) กล่าวว่า บุคคลแต่ละคนจะต้องมีตำแหน่งและบทบาทควบคู่กัน ไปซึ่งไม่เหมือนกัน บทบาทจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับลักษณะของสังคมที่เขาสังกัดอยู่ ตลอดจนลักษณะของบุคคลในสังคมนั้น

โฮมานส์ (Homans อ้างใน สุรางค์ จันทร์เอม : น. 20) กล่าวว่า ตำแหน่งก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับผู้อื่น ตำแหน่งจะเป็นสิ่งจูงใจให้เกิดการกระทำต่างๆ การกระทำดังกล่าวมักจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตน และบทบาทบุคคลมักเปลี่ยนไปตามตำแหน่งที่บุคคลได้รับเสมอ

นาเดล (Nadel อ้างใน สุรางค์ จันทร์เอม : น. 20) กล่าวว่า บทบาทคือ ส่วนประกอบที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล อาจเขียนเป็นรูปสมการได้ ดังนี้

$$P = a, b, c, \dots, n.$$

P ในที่นี้หมายถึง บทบาทที่บุคคลแสดงออก

a, b, c, \dots, n. หมายถึง ส่วนประกอบที่มีผลต่อพฤติกรรม

ส่วนประกอบที่ส่งผลต่อพฤติกรรมนั้น มีทั้งส่วนประกอบที่ส่งเสริมบทบาท เช่น ความกระตือรือร้น การค้นคว้าหาความรู้ ความกระฉับกระเฉง ย่อมส่งเสริมบทบาทของหัวหน้างานได้อย่างดี ส่วนประกอบบางอย่างส่งเสริมบทบาทให้เด่นชัดขึ้น เช่น ผู้มีบทบาทเป็นครูจะต้องทำการสอน ซึ่งจะขาดส่วนประกอบนี้ไม่ได้ หากขาดไปบทบาทครูก็ไม่สมบูรณ์

กูด (Good อ่างใน สุรางค์ จันท์ธอม : น. 20) กล่าวว่า บทบาทคือแบบแผนของพฤติกรรมที่เกี่ยวกับหน้าที่ของแต่ละบุคคล และบทบาทดังกล่าวควรเป็นไปตามข้อตกลงที่มีต่อสังคมนั้นๆ

กัสกิน (Guskin อ่างใน สุรางค์ จันท์ธอม : น. 21) กล่าวว่า พฤติกรรมของแต่ละบุคคลคือผลที่ได้จากตำแหน่งทางสังคมของเขานั่นเอง และทฤษฎีบทบาทจัดเป็นข้อตกลงประการแรกที่สถาบันต่างๆ ให้สังคมคาดหวังว่า บุคคลที่ได้รับตำแหน่งต่างๆ ควรปฏิบัติอย่างไร

สุรางค์ จันท์ธอม (2524, น. 21) กล่าวว่า ทฤษฎีบทบาทเน้นให้เห็นว่า บทบาทคือการปฏิบัติหน้าที่ตามตำแหน่งหรือสถานภาพของบุคคล ซึ่งเป็นไปตามความคาดหวังของบุคคลทั่วไป และบทบาทจะเปลี่ยนอยู่เสมอตามตำแหน่งหรือสถานภาพที่เปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตาม บทบาทหรือการปฏิบัติหน้าที่ย่อมขึ้นอยู่กับบุคคลที่ดำรงตำแหน่งนั้นๆ ด้วย นั่นคือบุคลิกภาพของผู้ดำรงตำแหน่งมีความสำคัญมาก เช่น บุคคลบางคนบทบาทนุ่มนวล ส่วนบางคนก็มีบทบาทมากไปในทางที่เด็ดขาด โฝงผางก็มี

2.2 การปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติในการควบคุมและสอดส่อง และแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน พนักงานคุมประพฤติจำเป็นต้องเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ดังนี้

2.2.1 หลักเกณฑ์และเป้าหมายการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่อง และแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน

มาตรฐานแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติงานของกรมคุมประพฤติ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และเป้าหมายการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่อง และแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนไว้ (กรมคุมประพฤติ, ม.ป.ป., น. 13-18) ดังนี้

- 1) เป้าหมายของการควบคุมและสอดส่องคือ การช่วยเหลือให้ผู้ถูกคุมความประพฤติปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข
- 2) การบันทึก และรวบรวมหลักฐานสำนวนคดี ต้องดำเนินการให้ครบถ้วนถูกต้อง เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการศึกษา วิเคราะห์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดี
- 3) การกำหนดเงื่อนไขหรือข้อปฏิบัติที่ผู้ถูกคุมความประพฤติจะต้องกระทำ ให้แจ้งด้วยวาจาและลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้ถูกคุมความประพฤติรับทราบและยินยอมปฏิบัติตาม
- 4) เงื่อนไขอาจปรับเปลี่ยนเพิ่มขึ้น หรือลดลงได้ รวมทั้งอาจให้พนักงานคุมความประพฤติก่อนกำหนดได้ ทั้งนี้พนักงานคุมประพฤติจะต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับความก้าวหน้าของผลการคุมความประพฤติ
- 5) พนักงานคุมประพฤติจะต้องประเมินผู้ถูกคุมความประพฤติ ตามหลักเกณฑ์การจำแนก ซึ่งจะพิจารณาถึงความเสี่ยงหรือแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำและสภาพ

ปัญหาความต้องการของผู้ถูกคุมความประพฤติ ทั้งนี้เพื่อกำหนดแผนการคุมความประพฤติที่มีประสิทธิภาพ โดยการประเมินครั้งแรกควรจัดทำโดยเร็วภายหลังการพบและบันทึกข้อมูลเบื้องต้นของผู้ถูกคุมความประพฤติแล้ว

6) กรณีผู้ถูกคุมความประพฤตินี้มีแนวโน้มกระทำการที่เป็นภัยต่อตนเองหรือผู้อื่น หรือกระทำผิดซ้ำให้กำหนดแผนการควบคุมและสอดส่องที่เข้มงวด โดยนำรายงานตัวพิเศษหรือรายงานศาลขอเพิ่มเงื่อนไขการคุมความประพฤติและให้ออกสอดส่องถี่ขึ้น

7) กรณีที่พบว่าผู้ถูกคุมความประพฤตินี้มีปัญหาที่อาจเป็นเหตุให้หนีไปกระทำผิดซ้ำหรือก่อให้เกิดผลร้ายต่อตนเองและผู้อื่น ให้พนักงานคุมประพฤติกำหนดแผนการแก้ไขฟื้นฟูให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและภูมิหลังของผู้ถูกคุมความประพฤติแต่ละราย

8) ผู้ถูกคุมความประพฤติจะต้องได้รับทราบเป้าหมายของแผนการคุมความประพฤติ และมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนการแก้ไขฟื้นฟู ซึ่งอาจจัดให้โดยสำนักงานคุมประพฤติหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

9) แผนการคุมประพฤติ และแผนการแก้ไขฟื้นฟู จะต้องมีการประเมินซ้ำเพื่อพบทวนทุก 3-6 เดือน ตามสภาพความเสี่ยงและสภาพปัญหาของผู้ถูกคุมความประพฤติ และแผนที่กำหนดไว้สามารถปรับปรุงแก้ไขได้ตามความจำเป็น ทั้งนี้โดยคำนึงถึงหลักการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อป้องกันเกิดผลในการลดการกระทำผิด การชดใช้ความเสียหาย การสร้างจิตสำนึกในการแก้ไขปรับปรุงตนเอง ตลอดจนช่วยเหลือให้ผู้ถูกคุมความประพฤติดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

ผู้ถูกคุมความประพฤติ ควรได้รับการพิจารณาให้ความช่วยเหลือเบื้องต้นในด้าน (1) การให้การปรึกษาแนะนำแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติและ/หรือครอบครัว (2) การศึกษา (3) การทำงาน การประกอบอาชีพ (4) การสงเคราะห์ด้านการรักษาพยาบาล ทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต (5) การสงเคราะห์ค่าพาหนะ (6) การสงเคราะห์ค่าอาหาร (7) การพัฒนาศักยภาพ โดยการเพิ่มพูนความรู้ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ทัศนคติและ/หรือพฤติกรรม (8) การทำงานบริการสังคม

10) การควบคุมดูแลให้ผู้ถูกคุมความประพฤติปฏิบัติตามเงื่อนไขและแผนการคุมความ ประพฤติ พนักงานคุมประพฤติจะต้องดำเนินการ ดังนี้

(1) เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติไม่มีรายงานตัว จะต้องมิหนังสือเตือนหรือโทรศัพท์ติดต่อไปยังที่พักของผู้ถูกคุมความประพฤติ เพื่อสอบถามเหตุผล และแจ้งให้มารายงานตัวโดยด่วนที่สุด ทั้งนี้ให้บันทึกหลักฐานการปฏิบัติงานไว้ในสำนวนด้วย การติดตามโดย

วิธีการออกไปสอดคล้อง และการตรวจสอบประวัติการกระทำผิดให้ดำเนินการตามความจำเป็น
แต่ละกรณี ทั้งนี้โดยคำนึงถึงหลักการตรวจสอบข้อเท็จจริงอย่างแน่ชัด

(2) พนักงานคุมประพฤติหรืออาสาสมัครคุมประพฤติควรออกไป
สอดคล้องเยี่ยมชมเยียน ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแผน

(3) พนักงานคุมประพฤติจะต้องให้คำแนะนำตักเตือน และให้โอกาสผู้
ถูกคุมความประพฤติแก้ไขปรับปรุงตนเองในกรณีที่ไม่มีเจตนาผิดเงื่อนไขหรือยังมีความสำนึก
รับผิดชอบ

11) เมื่อผลการคุมความประพฤติเป็นประการใด พนักงานคุมประพฤติ
จะต้องเสนอรายงานศาลโดยเร็ว ดังนี้

(1) รายงานพ้นการคุมความประพฤติ นับแต่วันที่ผู้ถูกคุมความ
ประพฤติปฏิบัติตามเงื่อนไขครบถ้วน หรือเมื่อครบระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรให้
พ้นการคุมความผิดก่อนกำหนด เนื่องจากผู้ถูกคุมความประพฤติมีความประพฤติดี มีความตั้งใจ
ปฏิบัติตามเงื่อนไขและแผนการคุมความประพฤติ

(2) รายงานผิดเงื่อนไข และรายงานถูกจับคดีใหม่ให้จัดทำทันทีที่
ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงครบถ้วน และต้องรายงานก่อนครบกำหนดระยะเวลาการคุมความ
ประพฤติ

(3) รายงานขอเพิกถอนการคุมความประพฤติ เนื่องจากผู้ถูกคุมความ
ประพฤติมีพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปจนไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขได้ เช่น ถึงแก่กรรม เจ็บป่วย
จนไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไข เข้ารับการรักษาพยาบาลแบบคนไข้ใน หรือถูกจับกุมคดีใหม่ หรือ
ไปอยู่ต่างประเทศ ซึ่งมีระยะเวลานานเท่ากับหรือเกินกว่าระยะเวลาการคุมความประพฤติ

(4) รายงานขอเปลี่ยนแปลงหรือขอเพิ่มเงื่อนไขการคุมความประพฤติ
เพื่อให้สอดคล้องกับพฤติการณ์ของผู้ถูกคุมความประพฤติ

12) การเปลี่ยนแปลง หรือการเพิกถอนการคุมความประพฤติ จะต้อง
มีหลักฐานข้อเท็จจริง ปรากฏในสำนวนคดีที่เป็นเหตุเป็นผล และสามารถตรวจสอบได้อย่างแน่ชัด

13) การรายงานผลการคุมความประพฤติที่เป็นผลร้าย ผู้ถูกคุมความ
ประพฤติมีสิทธิที่จะคัดค้านและนำพยานหลักฐานสืบหากล้างได้ และหากการแก้ไขเปลี่ยนแปลง
คำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นผลร้ายมากขึ้น ผู้ถูกคุมความประพฤติมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งแก้ไข
เปลี่ยนแปลงนั้นได้

14) พนักงานคุมประพฤติจะต้องดูแลให้ผู้ถูกคุมความประพฤติชดใช้ความ
เสียหายตามที่ได้มีการตกลงกัน และให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายตามความจำเป็น

15) การควบคุมและสอดส่องให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดในการปกป้องคุ้มครอง และการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน

16) การควบคุมและสอดส่องจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้ถูกคุมความประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชนและผู้ถูกคุมความประพฤติที่เป็นผู้ใหญ่ โดยมอบหมายคดีเด็กและเยาวชนให้พนักงานคุมประพฤติที่มีความรู้ ประสบการณ์ และมีบุคลิกภาพที่เหมาะสมเป็นผู้รับผิดชอบ

17) การชี้แจงเงื่อนไขการปฏิบัติตัวแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชน ต้องให้ผู้ปกครองรับทราบเงื่อนไขและมีส่วนร่วมในการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ด้วย

18) พนักงานคุมประพฤติควรสนับสนุนให้ครอบครัวเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู

19) การแยกเด็กและเยาวชนออกจากครอบครัวหรือผู้ปกครอง รวมทั้งการนำตัวไปควบคุมไว้ในสถานฝึกและอบรม ควรใช้เป็นมาตรการสุดท้าย

นอกจากนี้ กรณีที่ศาลกำหนดให้เด็กและเยาวชนทำงานบริการสังคม กรมคุมประพฤติได้มีการกำหนดมาตรฐานการดำเนินงาน (กรมคุมประพฤติ , มปป. น.22) ดังนี้

1) กรณีที่ศาลกำหนดเงื่อนไขให้ทำงานบริการสังคม พนักงานคุมประพฤติจะต้องกำหนดประเภทงานและระยะเวลาการทำงานที่เหมาะสมกับผู้ถูกคุมความประพฤติ และระยะเวลาการคุมความประพฤติ โดยไม่ขัดแย้งกับความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรมประเพณี

2) เป้าหมายการทำงานบริการสังคม เพื่อเป็นมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมความประพฤติ และการชดเชยความผิดแก่ผู้เสียหายและสังคม ในลักษณะผสมผสานกันภายใต้เงื่อนไขการคุมความประพฤติ

3) การจัดให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทำงานบริการสังคมต้องได้รับความยินยอมจากผู้ถูกคุมความประพฤติ โดยควรมีการกำหนดลักษณะงานให้ชัดเจนด้วย

4) หน่วยงานที่ให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทำงานบริการสังคม ต้องไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรหรือเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการเมือง นอกจากนี้งานที่จัดให้ทำต้องมีลักษณะงานที่ผู้ถูกคุมความประพฤติสามารถปฏิบัติได้และไม่ทำให้ผู้ที่รับจ้างทำงานนั้นต้องสูญเสียรายได้

5) พนักงานคุมประพฤติต้องมีการปฐมนิเทศให้ผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการทำงานบริการสังคม ลักษณะการทำงานและเงื่อนไขที่ศาลกำหนด

6) พนักงานคุมประพฤติควรกำหนดแผนให้ผู้ถูกคุมความประพฤติทำงานบริการสังคมตั้งแต่รับทราบเงื่อนไขและจัดทำให้เสร็จสิ้นก่อนครบกำหนดระยะเวลาการคุมประพฤติ

7) พนักงานคุมประพฤติต้องติดตามผลการทำงานบริการสังคมของผู้ถูกคุมความประพฤติ เพื่อเป็นข้อมูลในการรายงานให้ศาลทราบ

2.2.2 ขั้นตอนและวิธีปฏิบัติงานในกระบวนการควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน การปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนสามารถแบ่งการดำเนินงานของพนักงานคุมประพฤติออกเป็นขั้นตอนต่างๆ ได้ 6 ขั้นตอนต่อเนื่องกัน (กรมคุมประพฤติ , 2551 : น. 102) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การชี้แจงเงื่อนไขการคุมความประพฤติและรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์และวางแผน

ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินการควบคุมและสอดส่องตามแผน

ขั้นตอนที่ 4 การติดตามและประเมินผล

ขั้นตอนที่ 5 การจัดทำรายงานและสรุปผลการคุมความประพฤติ

ในแต่ละขั้นตอนการปฏิบัติงานคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (กรมคุมประพฤติ , 2551 : น. 103-116)

ขั้นตอนที่ 1 : การชี้แจงเงื่อนไขการคุมความประพฤติและรวบรวมข้อมูล
แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน

1) การปฐมนิเทศและชี้แจงเงื่อนไข เมื่อเด็กและเยาวชนมาพบพนักงานคุมประพฤติ ให้พนักงานคุมประพฤติทำการปฐมนิเทศและชี้แจงเงื่อนไขการคุมความประพฤตรวมทั้งตรวจสอบและรับหลักฐานเกี่ยวกับการคุมความประพฤติที่ศาลให้ปฏิบัติ นอกจากนี้ยังต้องชี้แจงทำความเข้าใจเกี่ยวกับการคุมความประพฤติกับบิดา มารดา ผู้ปกครองหรือผู้ที่เด็กอาศัยอยู่ด้วย

2) การรวบรวมและตรวจสอบเอกสารหลักฐานของเด็กและเยาวชน มีขั้นตอนและวิธีดำเนินการ โดยการเก็บรวบรวมหลักฐานต่างๆเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน และผู้ปกครอง เช่น สำเนาบัตรประจำตัว สำเนาทะเบียนบ้าน หลักฐานการศึกษา คำรับรองจากสถาบันการศึกษา ฯลฯ

3) การบันทึกถ้อยคำเด็กและเยาวชน ในการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนนั้นให้สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือเฉพาะประเด็นที่จำเป็นเพื่อให้มีข้อมูลเพียงพอต่อการประเมินตามระบบการจำแนกผู้ถูกคุมความประพฤติของกรมคุมประพฤติ

4) การกำหนดวันนัดรายงานตัว พนักงานคุมประพฤติต้องศึกษาเงื่อนไขการคุมความประพฤติที่ศาลกำหนดให้ชัดเจน แล้วจัดทำสมุดข้อมุกกำหนดเงื่อนไขการคุมความ

ประพฤติก่อนที่ผู้ต้องขังต้องครบถ้วนตามคำสั่งศาล แล้วให้เด็กและเยาวชนและผู้ปกครองลงลายมือชื่อให้เรียบร้อย

ขั้นตอนที่ 2 : การวิเคราะห์และวางแผน เป็นขั้นตอนที่พนักงานคุมประพฤติเจ้าของสำนวนจะต้องนำข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับประวัติภูมิหลังของเด็กและเยาวชน ตลอดจนสุขภาพ ความคิดและพฤติกรรมคดีมาวิเคราะห์และประเมินและวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด โดยมีการดำเนินการที่สำคัญใน 2 ขั้นตอน ดังนี้

1) การนำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์และประเมินเพื่อจำแนก ให้พนักงานคุมประพฤตินำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนและผู้ปกครอง ประกอบกับข้อเท็จจริงที่ได้จากรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนและรายงานผลการประเมินเพื่อจำแนกหรือประเมินคุณลักษณะของเด็กและเยาวชนที่ได้รับจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาวิเคราะห์เพื่อสรุปข้อเท็จจริงและประเมินเพื่อการจำแนกผู้กระทำผิด ด้วยระบบการจำแนกผู้กระทำผิดในงานคุมประพฤติ (Offender Classification in Probation Services) ตามหลักเกณฑ์การประเมินความเสี่ยงหรือแนวโน้มการกระทำความผิด และสภาพปัญหาและความต้องการ (Risk & Need Assessment) ที่กำหนดไว้ โดยใช้แบบประเมินผู้ถูกคุมความประพฤติ ทั้งนี้เพื่อกำหนดระดับความเสี่ยงหรือแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำ โดยแยกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ (1) ไม่มีความเสี่ยง (2) ความเสี่ยงระดับต่ำ (3) ความเสี่ยงระดับปานกลาง (4) ความเสี่ยงระดับสูง และกำหนดระดับความรุนแรงและความจำเป็นเร่งด่วนของปัญหาและความต้องการของเด็กและเยาวชน

2) การวางแผนการคุมความประพฤติ นำระดับความเสี่ยงและสภาพปัญหาและความต้องการไปกำหนดแผนการคุมความประพฤติ โดยพิจารณาจากระดับความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำประกอบกับสภาพปัญหาและความต้องการ เพื่อกำหนดเป็นระดับความเข้มงวด เครื่องมือของการควบคุมและสอดส่องเด็กและเยาวชนแต่ละราย ซึ่งแยกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 1. ไม่เข้มงวด 2. เข้มงวดปานกลาง 3. เข้มงวด ก่อนที่จะนำไปกำหนดแผนการคุมความประพฤติ ในส่วนของวิธีการคุมความประพฤติที่เหมาะสมสอดคล้องกับระดับความเสี่ยง และปัญหาและความต้องการของเด็กและเยาวชนในการดำเนินการคุมประพฤติ ได้แก่ 1. ความถี่และวิธีการรับรายงานตัว 2. ความถี่ของการสอดส่องเยี่ยมเยียน 3. การจัดส่งคดีให้อาสาสมัครคุมประพฤติช่วยสอดส่องดูแลแทน 4. การตรวจสอบพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติด 5. การจัดกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟูตามสภาพปัญหา รวมทั้งแผนการจัดให้เด็กและเยาวชนเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟูตามโปรแกรมต่าง ๆ ตามสภาพปัญหาและความต้องการ ทั้งที่เป็นแผนการดำเนินงานตามเงื่อนไขการคุมความประพฤติ

แผนการดำเนินงานตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร และแผนการแก้ไขฟื้นฟูตามสภาพปัญหา

ในการกำหนดแผนการคุมความประพฤติที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรและแผนการแก้ไขฟื้นฟูตามสภาพปัญหา หากพนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรให้เด็กและเยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาพฤตินิสัย ขอให้คำนึงถึงผลกระทบต่อการศึกษาเล่าเรียนหรือการประกอบอาชีพของเด็กและเยาวชนด้วย นอกจากนี้ควรชี้แจงทำความเข้าใจเด็กและเยาวชนรวมทั้งผู้ปกครองถึงประโยชน์และผลดี ตลอดจนความจำเป็นของการเข้าร่วมกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟู

3. การนำแผนการแก้ไขฟื้นฟูส่งต่องานกิจกรรมชุมชน พนักงานคุมประพฤติเจ้าของสำนวนประสานข้อมูลการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูกับกลุ่มงานกิจกรรมชุมชน

ขั้นตอนที่ 4 : การดำเนินการควบคุมและสอดส่องตามแผน เป็นขั้นตอนการดำเนินงาน โดยพนักงานคุมประพฤติ เพื่อควบคุมดูแลช่วยเหลือให้ผู้กระทำผิดปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมความประพฤติและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูให้ปรับเปลี่ยนพฤตินิสัยกลับตนเป็นพลเมืองดี และไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก ทั้งนี้โดยที่การดำเนินการดังกล่าวจะเป็นไปตามแผนการคุมประพฤติที่กำหนดไว้สำหรับเด็กและเยาวชนแต่ละรายในขั้นตอนก่อนหน้านี้นี้

เนื่องจากเด็กและเยาวชนมีลักษณะเชิงธรรมชาติทางกายภาพและความรู้สึคนึกคิด สติปัญญา สภาพจิตใจและประสบการณ์ ตลอดจนความสามารถในการเรียนรู้และการเผชิญต่อปัญหาและสิ่งเร้าต่างๆ ที่แตกต่างจากบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่ การปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องเด็กและเยาวชนจึงจำเป็นต้องมีการดำเนินการในลักษณะเฉพาะหรือแตกต่างจากลักษณะการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องปกติ ดังนั้นการปฏิบัติในส่วนนี้ จึงมีประเด็นที่ต้องคำนึงถึงดังต่อไปนี้

1) การรับรายงานตัว ในการรายงานตัวของเด็กและเยาวชน ไม่จำเป็นต้องนัดผู้ปกครองมาด้วยทุกครั้ง และการรับรายงานตัวในกรณีที่มีผู้ปกครองมาด้วย พนักงานคุมประพฤติควรดำเนินการกับเด็กและเยาวชนลำพังในสถานที่ที่เป็นสัดส่วน เนื่องจากอาจมีข้อมูลบางส่วนที่เด็กและเยาวชนไม่ต้องการให้ผู้ปกครองรับทราบ หรือมีสาเหตุของปัญหาเกี่ยวข้องกับผู้ปกครอง แต่หากเด็กและเยาวชนหรือผู้ปกครองประสงค์จะพูดคุยกับพนักงานคุมประพฤติพร้อมกัน ก็สามารถกระทำได้ โดยบันทึกถ้อยคำรวมกันไว้ในบันทึกการรายงานตัว

2. การดำเนินการเมื่อเด็กและเยาวชนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของศาล หากเด็กและเยาวชนไม่มาพบพนักงานคุมประพฤติตามกำหนดนัด ให้ดำเนินการเตือนทันทีหรืออย่างช้าภายใน 7 วัน นับแต่วันครบกำหนดนัดรายงานตัว หากพนักงานคุมประพฤติไม่ได้รับการแจ้ง

ข้อขัดข้องหรือเหตุที่มารายงานตัวล่าช้าของผู้ถูกคุมความประพฤติ หรือในกรณีของเด็กหรือเยาวชน ไม่ได้มาพบตั้งแต่ครั้งแรก เมื่อพนักงานคุมประพฤติรับทราบคำสั่งศาลแล้วให้รีบดำเนินการเตือน โดยเร็วภายใน 7 วัน นับแต่รับทราบคำสั่ง

หากเด็กและเยาวชนยังคงไม่มาพบและไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ทราบ ให้พนักงานคุมประพฤติออกสอดส่อง เพื่อสอบถามและบันทึกข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุผลในการ ไม่ไปพบพนักงานคุมประพฤติ รวมทั้งอาจขอตรวจสอบประวัติการกระทำผิด เพื่อจะได้ ตรวจสอบว่าเด็กและเยาวชนถูกจับกุมดำเนินคดีใหม่อีกหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อเท็จจริงในการ รายงานเสนอต่อศาลเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

3. การดำเนินงานกรณีผู้ปกครองนำตัวเด็กและเยาวชนมาคืน ในกรณีการ คุมความประพฤติเด็กและเยาวชน อาจเกิดกรณีที่ผู้ปกครองนำตัวมาคืน หากเด็กและเยาวชนมีความ ประพฤติเสียหายร้ายแรง จนผู้ปกครองเห็นว่าไม่สามารถอบรมดูแลได้ และนำตัวเด็กและเยาวชนมา พบพนักงานคุมประพฤติ เพื่อขอให้ส่งตัวเด็กและเยาวชนเข้าสถานฝึกและอบรม ให้พนักงานคุม ประพฤติรับฟังปัญหาและประเมินวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาและแนวทางการแก้ไขเพื่อนำ ผู้ปกครองให้พยายามดูแลแก้ไขปัญหาคิดอีกครั้ง พร้อมทั้งแนะนำตักเตือนเด็กและเยาวชนถึงผลเสีย ของการประพฤติตนเลื่อมเสีย แต่ถ้าผู้ปกครองยังคงยืนยันจะคืนตัวเด็กและเยาวชน ให้พนักงานคุม ประพฤติรับจัดทำรายงานเสนอศาลเพื่อโปรดพิจารณาออกหมายควบคุม และโทรศัพท์ประสานงาน ให้เจ้าหน้าที่ศาลรับทราบว่าผู้ปกครองจะนำตัวเด็กและเยาวชนไปศาลเพื่อขอให้ควบคุมตัวส่งเข้ารับ การฝึกอบรม จากนั้นให้แจ้งหรือนำผู้ปกครองพร้อมทั้งเด็กและเยาวชนไปศาล พร้อมเสนอรายงาน โดยแจ้งว่า ผู้ปกครองพร้อมทั้งเด็กและเยาวชนกำลังรอคำสั่งศาลอยู่ หากศาลเห็นสมควรให้ควบคุม ตัวไว้ ศาลจะออกหมายควบคุม และแจ้งสถานฝึกและอบรมให้มารับเด็กและเยาวชนไป

4. การส่งส่งคดีให้อาสาสมัครคุมประพฤติ การจัดส่งคดีให้อาสาสมัคร คุมประพฤติช่วยสอดส่องดูแลแทนพนักงานคุมประพฤติ สามารถพิจารณาคัดเลือกคดีส่งให้ อาสาสมัครคุมประพฤติ โดยพนักงานคุมประพฤติจะต้องพิจารณาก่อนกรองจัดส่งคดีให้ อาสาสมัครคุมประพฤติที่มีทักษะความชำนาญในการให้การปรึกษาและช่วยเหลือแก้ไขปัญหา ตลอดจนให้ความสงเคราะห์แก่เด็กและเยาวชนเป็นการเฉพาะ

5. การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ดำเนินการให้เข้าร่วมกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟู ตามแนวทางที่ปรากฏในคู่มืองานกิจกรรมชุมชน คู่มือการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมความ ประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชน คู่มือการจัดโปรแกรมแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน โปรแกรมพื้นฐาน คู่มือการจัดโปรแกรมแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน โปรแกรม เฉพาะด้าน

ขั้นตอนที่ 5 : การติดตามและประเมินผล แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน

1) การประเมินผลซ้ำและปรับแผนการคุ้มครองประพตติ ในระหว่างระยะเวลาการคุ้มครองประพตติ พนักงานคุ้มครองประพตติจะต้องทำการประเมินความเสี่ยงหรือแนวโน้มการกระทำผิดซ้ำและสภาพปัญหาและความต้องการของเด็กและเยาวชนซ้ำทุก 3-6 เดือน ขึ้นอยู่กับระดับความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำ หรือเมื่อปรากฏว่า ข้อเท็จจริงหรือสถานการณ์แวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน ซึ่งมีผลต่อแนวโน้มการกระทำผิดหรือสภาพปัญหา/ความต้องการของเด็กและเยาวชนนั้น มีการเปลี่ยนแปลงไปทั้งในทางบวกและลบ ซึ่งหากระดับความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำและสภาพปัญหาหรือความต้องการของเด็กและเยาวชนเปลี่ยนแปลงไป พนักงานคุ้มครองประพตติจะต้องนำข้อมูลดังกล่าวไปปรับเปลี่ยนแปลงการคุ้มครองประพตติให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น

2. การสรุปผลการคุ้มครองประพตติ นำข้อมูลผลการดำเนินงานทั้งหมดมาประมวลสรุปผลการคุ้มครองประพตติในแบบประเมินผู้ถูกคุ้มครองประพตติและลงสรุปผลการคุ้มครองประพตติ

ขั้นตอนที่ 6 : การจัดทำรายงานคุ้มครองประพตติ เป็นขั้นตอนของ

พนักงานคุ้มครองประพตติในการจัดทำเป็นรายงานการคุ้มครองประพตติเพื่อเสนอต่อศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด หรือศาลจังหวัดแผนกคดีเยาวชน

2.3 บทบาทของพนักงานคุ้มครองประพตติในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุ้มครองประพตติที่เป็นเด็กและเยาวชน

มาตรฐานแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติงานของกรมคุ้มครองประพตติ ในด้านการควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ได้กำหนดหลักเกณฑ์หรือแนวทางในการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ดังนี้ (กรมคุ้มครองประพตติ , มปป. : น. 18)

- การชี้แจงเงื่อนไขการปฏิบัติตัวแก่ผู้ถูกคุ้มครองประพตติที่เป็นเด็กและเยาวชน ต้องให้ผู้ปกครองรับทราบเงื่อนไขและมีส่วนร่วมในการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนด้วย

- พนักงานคุ้มครองประพตติควรสนับสนุนให้ครอบครัวเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู

- การแยกเด็กและเยาวชนออกจากครอบครัวหรือผู้ปกครอง รวมทั้งการนำตัวไปควบคุมไว้ในสถานฝึกอบรม ควรใช้เป็นมาตรการสุดท้าย

คู่มือการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ เด็กหรือเยาวชน และผู้ได้รับการพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษ ได้กำหนดแนวทางการปฐมนิเทศ และชี้แจงเงื่อนไขการคุมความประพฤติเด็กและเยาวชนไว้ ดังนี้ (กรมคุมประพฤติ , 2551 : น.104)

เมื่อเด็กและเยาวชนมาพบพนักงานคุมประพฤติ ให้พนักงานคุมประพฤติทำงานปฐมนิเทศและชี้แจงเงื่อนไขการคุมความประพฤติ รวมทั้งตรวจสอบและรับหลักฐานเกี่ยวกับการคุมความประพฤติที่ศาลให้ปฏิบัติ นอกจากนี้ยังต้องชี้แจงทำความเข้าใจเกี่ยวกับการคุมความประพฤติกับบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ที่เด็กอาศัยอยู่ด้วย ซึ่งมีรายละเอียดการปฐมนิเทศและชี้แจงเงื่อนไข ดังนี้ (กรมคุมประพฤติ , 2551 : น.12)

การปฐมนิเทศ เป็นการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติมาพบพนักงานคุมประพฤติครั้งแรกหลังจากที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้คุมประพฤติไว้ โดยทั่วไปจะเป็นการดำเนินงานต่อเนื่องไปกับการชี้แจงเงื่อนไขการคุมประพฤติข้างต้น หรืออาจแยกนัดหมายให้มีการปฐมนิเทศเป็นการเฉพาะในวันเวลาที่กำหนดไว้ต่างหากก็ได้ ในการปฐมนิเทศจะเป็นการชี้แจงให้ผู้ถูกคุมความประพฤติเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการคุมความประพฤติ ขั้นตอนในการปฏิบัติงานและวิธีการดำเนินงาน ในระหว่างการคุมความประพฤติ สิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกคุมความประพฤติ ข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติในระหว่างการคุมความประพฤติ และบริการหรือการสงเคราะห์ช่วยเหลือที่ผู้ถูกคุมความประพฤติสามารถขอรับจากสำนักงานคุมประพฤติ

การปฐมนิเทศอาจดำเนินการได้ 2 รูปแบบ ได้แก่ (1) การปฐมนิเทศเป็นรายบุคคล เป็นการปฐมนิเทศระหว่างโดยพนักงานคุมประพฤติ 1 คน ต่อผู้ถูกคุมความประพฤติ 1 คน และ (2) การปฐมนิเทศแบบกลุ่ม เป็นการปฐมนิเทศโดยพนักงานคุมประพฤติ 1 คน หรือมากกว่า ที่ดำเนินการกับผู้ถูกคุมความประพฤติตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป (แต่ไม่ควรเกินกว่า 30 คน) พร้อมกันในคราวเดียว ทั้งนี้ โดยจะดำเนินการแบบใดขึ้นอยู่กับความพร้อมด้านสถานที่และบุคลากร รวมทั้งปริมาณคดีของสำนักงานคุมประพฤติแต่ละแห่ง

เนื้อหาการปฐมนิเทศ ประกอบด้วยประเด็นต่อไปนี้

1. สิ่งที่ผู้ถูกคุมความประพฤติและครอบครัวควรทราบ มีดังนี้
 - 1.1 พนักงานคุมประพฤติจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และไม่รับอามิสสินจ้างใดๆ จากผู้ถูกคุมความประพฤติและครอบครัวหรือบุคคลอื่นใด
 - 1.2 พนักงานคุมประพฤติดีมีหน้าที่ช่วยเหลือให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ได้เป็นหลักสำคัญ แต่ในขณะเดียวกันพนักงานคุมประพฤติก็นี่มีอำนาจบังคับ

ใช้กฎหมายในทางที่เป็นโทษแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติด้วย เช่น การดักเตือนในเรื่องความประพฤติ และการประกอบอาชีพ หรือการรายงานผิดเงื่อนไข ซึ่งศาลอาจลงโทษจำคุกที่รอไว้ได้

1.3 ผู้ถูกคุมความประพฤติสามารถแจ้งขอย้ายไปรายงานตัวที่สำนักงานคุมประพฤติแห่งใดได้ตามความเหมาะสมและจำเป็น โดยเมื่อมีเหตุจำเป็นต้องย้ายไปทำงานหรือพักอาศัยอยู่ที่อื่น ผู้ถูกคุมความประพฤติยื่นคำร้องต่อพนักงานคุมประพฤติเพื่อขอย้ายสถานที่ไปรายงานตัวได้

1.4 กรณีพนักงานคุมประพฤติเสนอรายงานการคุมความประพฤติที่เป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติ ผู้ถูกคุมความประพฤติมีสิทธิจะคัดค้านและมีพยานหลักฐานมาสู้กลับข้างในชั้นศาลได้

1.5 กรณีการฟังรายงาน และแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกคุมความประพฤติมากขึ้น ผู้ถูกคุมความประพฤติมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งแก้ไขเปลี่ยนแปลงนั้นได้ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุด

2. สิ่งที่ผู้ถูกคุมความประพฤติและครอบครัวพึงปฏิบัติและไม่พึงปฏิบัติ มีดังนี้
พนักงานคุมประพฤติต้องแจ้งรายละเอียดในส่วนนี้ให้ผู้ถูกคุมความประพฤติ และครอบครัวได้เข้าใจ และเต็มใจให้ความร่วมมือในระหว่างการคุมความประพฤติ

2.1 ข้อพึงปฏิบัติ ได้แก่

2.1.1 มีความรับผิดชอบปฏิบัติตามข้อกำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติโดยเคร่งครัด เพื่อประโยชน์ในด้านกฎหมายของผู้ถูกคุมความประพฤติ

2.2.2 ให้ความไว้วางใจต่อพนักงานคุมประพฤติ ต่อการที่จะพูดคุยหรือเล่าความรู้สึกต่างๆ ให้พนักงานคุมประพฤติทราบ

2.2.3 ไม่ว่าเวลาใดที่ครอบครัวมีความรู้สึกในทางลบหรือมีทัศนคติไม่ดี หรือมีความไม่สบายใจต่อการกระทำของผู้ถูกคุมความประพฤติ ให้ติดต่อกับพนักงานคุมประพฤติ

2.2.4 การตรงต่อเวลาจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ถูกคุมความประพฤติและทีมงานคุมประพฤติ ให้มารายงานตัวตามกำหนดนัด และเข้าร่วมกิจกรรมตามที่สำนักงานคุมประพฤตินัดหมาย หากมีเหตุจำเป็นให้โทรศัพท์แจ้งพนักงานคุมประพฤติ

2.2.5 เมื่อมาเข้ากลุ่มหรือมารายงานตัว การแต่งกายควรให้มีความเหมาะสมกับกาลเทศะ

2.2.6 เมื่อย้ายที่พักอาศัยต้องแจ้งที่อยู่ใหม่ให้พนักงานคุมประพฤติทราบโดยเร็ว

2.2.7 กรณีอาสาสมัครคุมประพฤติ หรือเครือข่ายยุติธรรมชุมชนออกเยี่ยมเยียน ผู้ถูกคุมความประพฤติควรให้ความร่วมมือตอบข้อซักถามต่างๆและขอคำปรึกษาปัญหาต่างๆได้ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ

2.2.8 ให้ครอบครัวและผู้ถูกคุมความประพฤติติดต่อกับสำนักงานคุมประพฤติสม่ำเสมอ

2.2.9 เมื่อมาเข้ากลุ่มหรือมาพบพนักงานคุมประพฤติ จะต้องนำสมุดข้อกำหนดเงื่อนไขเพื่อการคุมความประพฤตินำมาด้วยทุกครั้ง

2.2.10 ครอบครัวต้องช่วยป้องกันการผิดเงื่อนไขการคุมความประพฤติ

2.2 ข้อไม่พึงปฏิบัติ ได้แก่

2.2.1 ไม่ดื่มสุราหรือเสพลิงมีนเมาทุกชนิดเมื่อมาพบพนักงานคุมประพฤติ หรือเมื่อมาเข้ากลุ่ม

2.2.2 ไม่นำยาเสพติดให้โทษทุกชนิดเข้ามาในสำนักงานคุมประพฤติ

2.2.3 ไม่พกพาอาวุธใดๆเข้ามาในสำนักงานคุมประพฤติ

2.2.4 ไม่ใช่ความรุนแรงทางกาย ทางวาจา กับครอบครัวและผู้อื่น

3. การแก้ไขฟื้นฟูและการสงเคราะห์ของสำนักงานคุมประพฤติ

3.1 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ครอบครัว หรือแบบกลุ่ม

3.2 การให้คำแนะนำ หรือติดต่อเพื่อขอเข้ารับการรักษาอาการติดยาเสพติด ความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ

3.3 การให้คำแนะนำปรึกษาเรื่องการหางานทำ เงินสงเคราะห์ด้านการส่งเสริมการหางาน

3.4 จัดหาสถานที่ฝึกหัดอาชีพ

3.5 สนับสนุนให้เข้าค่ายจริยธรรม หรือจัดการอุปสมบท

3.6 เงินสงเคราะห์ด้านการศึกษา

3.7 เงินทุนเพื่อประกอบอาชีพ

3.8 เงินสงเคราะห์ค่ารักษาพยาบาล

3.9 เงินสงเคราะห์ค่าอาหารระหว่างการมารายงานตัว การไปทำงานบริการสังคม และเข้าร่วมกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟูต่างๆ

3.10 เงินสงเคราะห์ค่าพาหนะมารายงานตัว การไปทำงานบริการสังคม และเข้าร่วมกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟูต่างๆ

3.11 ให้การปรึกษาทางโทรศัพท์

3.12 การอบรมหลักสูตรที่จำเป็นตามที่สำนักงานคุมประพฤติจัดให้ตามสภาพปัญหาและความต้องการของผู้ถูกคุมความประพฤติ

นอกจากนี้ ในขั้นตอนการวางแผนการคุมความประพฤติ กรมคุมประพฤติได้กำหนดแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ไว้ ดังนี้ (กรมคุมประพฤติ, 2551 : น.107)

ในการกำหนดแผนการคุมความประพฤติตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรและกำหนดแผนการแก้ไขฟื้นฟูตามสภาพปัญหา หากพนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรให้เด็กและเยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาพฤตินิสัย ขอให้คำนึงถึงผลกระทบต่อการศึกษาเล่าเรียนหรือการประกอบอาชีพของเด็กและเยาวชนด้วย นอกจากนี้ยังควรชี้แจงทำความเข้าใจกับเด็กและเยาวชนรวมทั้งผู้ปกครอง ถึงผลประโยชน์และผลดี ตลอดจนความจำเป็นของการเข้าร่วมกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟู

ในขั้นตอนการจัดให้เด็กและเยาวชนเข้าโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟู กรมคุมประพฤติได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ดังนี้ (กรมคุมประพฤติ, 2548 : น.7)

ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนทุกคนต้องเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟูตามองค์ประกอบในเรื่องของ การเห็นคุณค่าตนเอง , การมีเป้าหมายชีวิต , การตระหนักรู้ตนเองและการตระหนักรู้ปัจจัยเสี่ยง และสัมพันธภาพในครอบครัว โดยกำหนดให้องค์ประกอบดังกล่าว เป็นโปรแกรมพื้นฐาน

โปรแกรมพื้นฐานประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรม 4 แผน เพื่อการพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองและผู้อื่น , การเห็นคุณค่าตนเองและความเชื่อมั่นในตนเอง , การมีเป้าหมายชีวิต และสัมพันธภาพในครอบครัว

ในแต่ละแผนจะมีกิจกรรมต่างๆ พนักงานคุมประพฤติอาจจัดกิจกรรมเดียวในแต่ละแผน หรือมากกว่าตามความเหมาะสม (ขึ้นอยู่กับความเสี่ยง เช่น ถ้ามีระดับความเสี่ยงสูงในแต่ละแผนอาจจะจัดมากกว่า 1 กิจกรรม

จะเห็นได้ว่าแผนการจัดกิจกรรมสัมพันธภาพในครอบครัว เป็นแผนซึ่งกำหนดไว้ว่าจะต้องจัดขึ้นให้แก่เด็กและเยาวชนทุกคน โดยครอบครัวจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมตามแผน

แผนการจัดกิจกรรมสัมพันธภาพในครอบครัว มีกิจกรรมต่างๆ (กรมคุมประพฤติ, 2549 : น.141-174) ดังนี้

- 1) การทำหน้าที่ของครอบครัว

มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง เข้าใจการทำหน้าที่ของครอบครัวได้เต็มศักยภาพ

2) จดหมายถึงคนที่รัก/ด้วยรักและเข้าใจ

มีวัตถุประสงค์ คือ

(1) เพื่อให้สมาชิกได้บอกถึงความรู้สึกและสิ่งที่จะทำเพื่อครอบครัวและสิ่งที่จะขอจากครอบครัว

(2) เพื่อให้ครอบครัวได้บอกถึงความรู้สึกและสิ่งที่จะทำเพื่อสมาชิกและสิ่งที่จะขอจากสมาชิก

(3) เพื่อให้สมาชิกและครอบครัว ได้พูดคุยทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน

3) ความสัมพันธ์ครอบครัว (Walk Rally)

มีวัตถุประสงค์ คือ

(1) เพื่อให้สมาชิกและครอบครัวเห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวและผู้อื่น

(2) เพื่อให้สมาชิกและครอบครัวมีความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะในการอยู่ร่วมกันในครอบครัวอย่างเข้าใจ และมีความสุข

(3) เพื่อเพิ่มสัมพันธภาพในครอบครัว

4) การสร้างความสัมพันธ์กับครอบครัว

มีวัตถุประสงค์ คือ

(1) เพื่อให้สมาชิกเข้าใจถึงความสำคัญของครอบครัว

(2) เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ถึงผลกระทบของการกระทำผิดกฎหมายที่ส่งผลถึงความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว

(3) เพื่อให้สมาชิกตระหนักถึงความเป็นคนหนึ่งในครอบครัวที่มีความสำคัญและมีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่ง

5) คำมั่นสัญญา (ข้อตกลงเรื่องต่างๆ)

มีวัตถุประสงค์ คือ

(1) เพื่อให้ครอบครัวได้เรียนรู้วิธีการใช้ข้อตกลงในเรื่องต่างๆเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

(2) เพื่อให้สมาชิกดำเนินชีวิตประจำวันร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสมสามารถทำตามกติกาของสังคมภายในครอบครัวได้

6) ครอบครัวในดวงใจ

มีวัตถุประสงค์ คือ

(1) เพื่อให้สมาชิกได้ระบายความคับข้องใจ

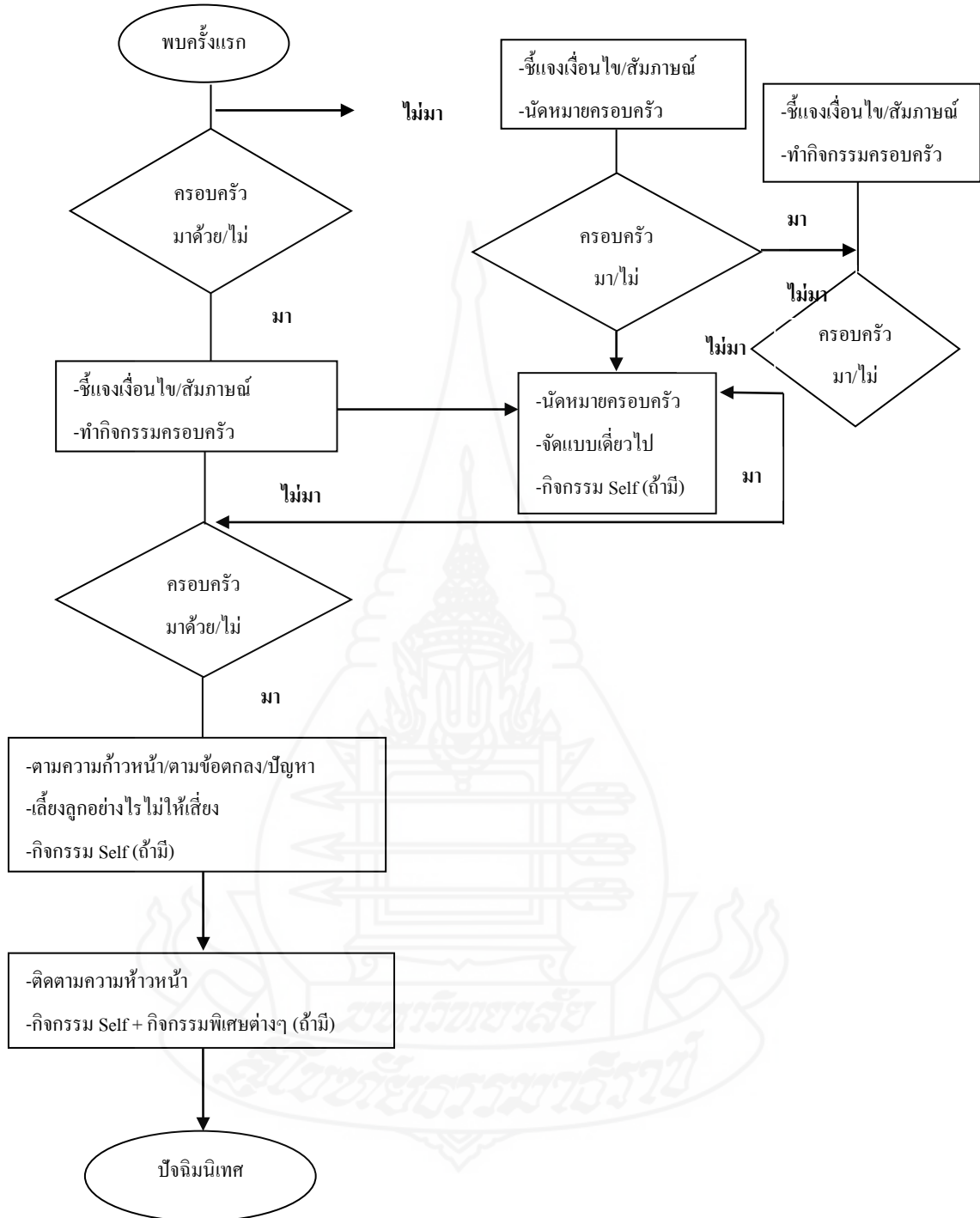
(2) เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ปัญหาของตนเองและผู้อื่น ทำให้เข้าใจตนเองดีขึ้น

และนำไปสู่การแก้ไขปัญหาที่ถูกต้องเหมาะสม

2.4 รูปแบบการแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชน

จากรายงานสรุปผลการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนารูปแบบในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในชุมชน ระหว่างวันที่ 6-8 กันยายน 2547 ณ โรงแรมมารวยการ์เด็นท์ กรุงเทพมหานคร มีข้อสรุปเกี่ยวกับภาพรวมของกระบวนการดูแลโดยให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการแก้ไขฯ (กรมคุมประพฤติ, 2547 : น.39) มีรายละเอียดปรากฏตามแผนภูมิ ดังนี้

ภาพที่ 2.2 ภาพรวมของกระบวนการดูแล โดยให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ
เยาวชนที่ถูกระงับความประพฤติ
ที่มา : รายงานสรุปผลการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนารูปแบบในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดใน
ชุมชน ระหว่างวันที่ 6-8 กันยายน 2547 ณ โรงแรมมารวยการ์เด็นท์

2.4.1 กระบวนการดูแลช่วยเหลือแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชน มีขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

กิจกรรมเพื่อมาพบ ประกอบด้วย

1. จัดแจงเงื่อนไขการคุมประพฤติ
2. การทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว
 - 2.1 สัมภาษณ์เพื่อสร้างแรงจูงใจ (กิจกรรมต่อ Block)
 - 2.2 วิเคราะห์/ประเมินครอบครัว
 - สรุปภาพปัญหาครอบครัว (ภาพต้นไม้, ภาพครอบครัวแบบ serupture) เพื่อให้ครอบครัวและผู้ถูกคุมฯ เห็นภาพครอบครัว และปัญหาครอบครัวร่วมกันเป็นภาพเดียวกัน)

2.3 กำหนดเป้าหมายร่วมกัน

2.4 วางแผนแก้ไขร่วมกัน

- บทบาทเมื่ออยู่บ้าน
- การปฏิบัติตนของครอบครัว/บทบาทของผู้ถูกคุมความประพฤติ
- การสื่อสารเมื่อไม่มีการทำตามข้อตกลง
- บทบาทต่อการเข้าร่วมกิจกรรมของสำนักงานคุมประพฤติ (บทบาทของครอบครัว/บทบาทของผู้ถูกคุมความประพฤติ)
- กิจกรรมกับครอบครัวการดำเนินกิจกรรมกลุ่มให้การปรึกษา

องค์ประกอบความสำเร็จ ประกอบด้วย

1. การสัมภาษณ์

1.1 การประเมินแรงจูงใจ

- การสัมภาษณ์เพื่อประเมินแรงจูงใจ
- แบบประเมินแรงจูงใจ

1.2 การประเมินศักยภาพ/ปัญหา/ความต้องการของครอบครัว

- สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง
- สัมภาษณ์ครอบครัว

2. การวางแผนกับครอบครัว

สำหรับการวางแผนกิจกรรม

2.1 กิจกรรมประจำวัน

2.2 กิจกรรมพิเศษ

3. กิจกรรมครอบครัว
 - 3.1 ให้การปรึกษา
 - 3.2 ทักทายการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม
4. การดูแลตนเอง สำหรับเจ้าหน้าที่
 - 4.1 การจัดงานกับอารมณ์
 - 4.2 Burn Out

2.4.2 การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ปัญหา สามารถดำเนินการได้ ดังนี้

วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ/กิจกรรม	องค์ประกอบเพื่อเพิ่มความสำเร็จ
1. พบครอบครัวเพื่อสร้างแรงจูงใจ	<ol style="list-style-type: none"> 1. พบครอบครัว เมื่อพบผู้ถูกคุมความประพฤติครั้งแรก/เมื่อประเมินการจำเนก 2. มีแผ่นพับเพื่อให้เห็นความสำคัญและจำเป็น 3. คำถาม/กิจกรรม เพื่อสร้างแรงจูงใจเพื่อปรับทัศนคติ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เจ้าหน้าที่ได้เรียนรู้วิธีสนทนาเพื่อสร้างแรงจูงใจ 2. มี Guide line ในการสนทนา 3. แบบประเมินแรงจูงใจของครอบครัว
2. ให้ครอบครัวรับรู้และมีส่วนร่วมกำหนดแผนการแก้ไขฟื้นฟู	<ol style="list-style-type: none"> 1. อธิบาย ทำความเข้าใจแนวทางการแก้ไขฟื้นฟู 2. ครอบครัวร่วมวางแผนแก้ไข/แนวทางแก้ไข 	1. ครอบครัวมีทัศนคติทางบวกต่อการเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู
3. สมาชิกในครอบครัวปฏิบัติการแก้ไขร่วมกับผู้ถูกคุมฯขณะอยู่บ้าน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ข้อตกลงร่วมกัน 	1. ได้รับแรงเสริมจากเจ้าหน้าที่

องค์ประกอบความสำเร็จ ประกอบด้วย

1. แนวทางการดำเนินกิจกรรม
2. ความรู้ของพนักงานคุมประพฤติผู้ดำเนินการ
 - ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรม
 - ความรู้เกี่ยวกับครอบครัว

กิจกรรม : วิธีดำเนินการ

1. คำถาม/กิจกรรมเพื่อสร้างแรงจูงใจ
2. วิเคราะห์/ประเมินครอบครัว หรือสร้างสัมพันธภาพ
3. วางเป้าหมายร่วมกัน
4. ตกลงกำหนดบทบาทของสมาชิกครอบครัว

สรุปได้ว่า การปฏิบัติตามบทบาทพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ เป็นทั้งขั้นตอน วิธีการหรือกระบวนการในการปฏิบัติ ซึ่งการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จจำเป็นต้องพิจารณาถึง “องค์ประกอบเพื่อเพิ่มความสำเร็จ” ดังนั้น การศึกษาบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จึงแบ่งการศึกษาเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1. การศึกษาระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ และ 2. การศึกษาระดับประสิทธิผลการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ เชื่อมโยงกับปัจจัยสำคัญ 3 ด้าน ได้แก่ (1) ความรู้ (Knowledge) (2) ทักษะ (Skill) และ (3) เจตคติ (Attitude) ทั้งนี้เนื่องจากบทบาทของพนักงานคุมประพฤติฯ ดังกล่าว ถือเป็นพฤติกรรม การกระทำ การปฏิบัติ ของบุคคลตามสถานภาพ หรือตำแหน่งที่มีทางสังคมประเภทหนึ่ง คือความเป็นพนักงานคุมประพฤติ จึงเป็นพฤติกรรมที่สังคมคาดหวังจากบุคคล ผู้มีสถานภาพหรือตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าวว่าจะมีพฤติกรรม หรือการปฏิบัติที่เป็นไปตามสถานภาพที่บุคคลนั้นมี

สำหรับงานศึกษาชิ้นนี้ เป็นงานศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของพนักงานคุมประพฤติ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยังไม่เคยมีผู้ศึกษามาก่อน จึงยังไม่มียานวิจัยใดที่เคยอธิบายถึงปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติในด้านนี้ อย่างไรก็ตามงานศึกษาชิ้นนี้ผู้ศึกษาหวังประโยชน์เพื่อเป็นความรู้ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาพนักงานคุมประพฤติที่ปฏิบัติงานด้านเด็กและเยาวชน ของกรมคุมประพฤติ ดังนั้น ในแง่ของการ

พัฒนาบุคลากรเพื่อให้บุคคลปฏิบัติงานเป็นไปตามความคาดหวังในบทบาทของพนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กและเยาวชน จึงจำเป็นต้องศึกษาปัจจัยด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่อการปฏิบัติงานด้านการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน โดยนำเอากรอบครัวเข้ามามีส่วนร่วม ดังที่ Scott parry (1998 อ้างในสุกัญญา รัศมีธรรมโชติ อ้างใน <http://www.novabizz.com>) กล่าวไว้ว่า ความรู้(Knowledge) ทักษะ(Skill) เจตคติ (Attitudes) ของปัจเจกชนมีอิทธิพลอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ของการทำงานของบุคคลนั้นๆ สอดคล้องกับ PHR Thailand Contributor ที่กล่าวไว้ใน TPA Writer (<http://www.tpa.or.th>) ว่าการที่เราจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการทำงานของบุคคลเพื่อให้เป็นไปในทางที่ต้องการได้นั้น เราจำเป็นต้องพัฒนาบุคลากรในด้านต่างๆอย่างน้อย 3 ด้าน ประกอบด้วย ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และเจตคติ (Attitude)

ดังนั้น ในหัวข้อนี้จะกล่าวถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ได้แก่ 1. ความรู้ 2. ทัศนคติ และ 3. ทักษะ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ปัจจัยด้าน ความรู้

3.1.1 ความหมายและความสำคัญของความรู้ ได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความรู้ ดังนี้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526, น. 16) ได้ให้ความจำกัดความไว้ว่า “ความรู้” เป็นพฤติกรรมขั้นต้นซึ่งผู้เรียนแตกจำแนกได้ อาจได้โดยการฝึกได้หรือการมองเห็น ได้ยิน จำได้ ความรู้ขั้นนี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี โครงสร้าง และวิธีแก้ปัญหาเหล่านี้ เป็นต้น

นิภา มนูญปัจ (2531, น.59) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า “ความรู้” หมายถึง ความรู้ความสามารถในการจำหรือระลึกได้ แต่ไม่ใช่ความเข้าใจไปตีความในเรื่องนั้นๆ ซึ่งแบ่งเป็นลักษณะย่อยๆดังนี้

- ความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง หรือเป็นข้อเท็จจริง
- ความรู้เกี่ยวกับวิธีการดำเนินงาน
- ความรู้เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี โครงสร้างและหลักการการวัดความรู้ เป็น

การวัดผลทางด้านความรู้กระทำได้หลายวิธี แต่ที่นิยมทั่วไปก็คือการใช้แบบสอบถาม และเป็นแบบสอบถามชนิดตอบเลือก(Multiple choice test) เพราะเป็นแบบสอบถามที่วัดได้รอบด้าน คือสามารถวัดผลการเรียนรู้ได้หลายอย่างตั้งแต่กระบวนการทาง สติปัญญา ขั้นต้นได้แก่ความรู้ และ กระทั่งกระบวนการทางสติปัญญาขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2531, น.45-47) ให้ความหมายว่า “ความรู้” หมายถึงความสามารถในการระลึกได้ในเรื่องราวเฉพาะหรือทั่วไปออกมาอย่างถูกต้อง แม่นยำ ความรู้นี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่บุคคลได้รับความรู้ และจดจำเอาไว้ได้อย่างไร ก็จะระลึกในเรื่องราวนั้นออกมาตามลักษณะนั้น “ความเข้าใจ” เป็นทักษะความสามารถทางปัญญาขั้นแรกสุดของมนุษย์ที่จะเข้าใจการสื่อสาร

อนันต์ ศรีโสภิต (2535, น. 153) ได้ให้ความหมายว่า “ความรู้” คือความสามารถทางพุทธิปัญญา ประกอบด้วยความรู้ ความสามารถ ทักษะทางปัญญา แบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ความรู้ คือความจำในสิ่งที่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ได้แก่

1.1 ความรู้เกี่ยวกับวิชาการเฉพาะ

- ความรู้เกี่ยวกับความจริงต่างๆ เช่น วาจา บุคคล เหตุการณ์
- ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำต่างๆ

1.2 ความรู้เกี่ยวกับวิธีและการดำเนินงานสิ่งใดสิ่งหนึ่งเฉพาะ

- เกี่ยวกับลักษณะแบบแผนต่างๆ
- เกี่ยวกับการจำแนกและแบ่งประเภทของสิ่งต่างๆ
- เกี่ยวกับแนวโน้มและการจัดลำดับ
- ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์
- เกี่ยวกับการดำเนินงานสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยใช้ระเบียบ

1.3 ความรู้เกี่ยวกับการรวบรวมแนวความคิดและโครงสร้างของ

สิ่งใดสิ่งหนึ่ง

- ความรู้เกี่ยวกับกฎและการใช้กฎ
- ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีและ โครงสร้าง

ขั้นที่ 2 ความรู้ คือ ความเข้าใจความหมายในสิ่งนั้น

2.1 การแปล แปลจากสิ่งหนึ่งไปสู่สิ่งหนึ่งโดยการรักษา

ความหมายเดิมไว้

2.2 การตีความหมาย การเรียบเรียง อธิบายใหม่ให้เข้าใจง่ายขึ้น

2.3 การขยายความหมาย ขยายความข้อมูลให้ไกลกว่าเดิม

ขั้นที่ 3 การนำไปใช้ คือ การนำสาระสำคัญต่างๆ ไปใช้จริง

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ คือ การขยายเรื่องราวออกเป็นส่วนๆ ได้แก่

4.1 วิเคราะห์ส่วนประกอบต่างๆ

4.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบเหล่านั้น
 ชั้นที่ 5 การสังเคราะห์ คือการรวบรวมส่วนประกอบเข้าด้วยกันมา

5.1 การกระทำที่เกี่ยวกับแผนงานหรือเสนอวิธีการต่างๆ

5.2 การพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบต่างๆ

ชั้นที่ 6 การประเมินผล คือ การตัดสินใจคุณค่าสิ่งที่กำหนดความมุ่งหมายไว้

โดยใช้หลักเกณฑ์ที่แน่นอน เช่น

6.1 การตัดสินใจโดยอาศัยเหตุการณ์ภายในสิ่งนั้น

6.2 การตัดสินใจโดยอาศัยเหตุการณ์ภายนอกพิจารณาซึ่งสรุปแล้ว

ความรู้หมายถึง ความสามารถทางด้านปัญญาในการเรียนรู้ในสาระต่างๆ โดยเริ่มจากที่ต่ำไปยัง
 ระดับที่สูงขึ้น คือความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมิน
 ค่า

จากความหมายที่ให้ไว้ดังกล่าว สรุปได้ว่าความรู้เป็นสิ่งที่เกิดจากการศึกษา
 ประสบการณ์ การสังเกต การจดจำ จนเกิดเป็นความเข้าใจ อันนำไปสู่ความสามารถในการวิเคราะห์
 และสังเคราะห์ข้อมูลต่างๆ หรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัวเรา ความรู้จัดแบ่งเป็น 2 ประเภท
 ได้แก่ 1. ความรู้ในเนื้อหา หรือข้อเท็จจริง อันเป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติที่เกิดขึ้น 2. ความรู้
 เกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติ วิธีการดำเนินการ หรือการนำความรู้ในข้อเท็จจริงมาใช้ให้เกิด
 ประโยชน์ ความรู้จะมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตและการทำงาน ก็ต่อเมื่อบุคคลที่มีความรู้ สามารถ
 นำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ หรือนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้เนื่องจากการดำเนินชีวิตประจำวัน หรือการ
 ปฏิบัติงานต่างๆ เพื่อให้การปฏิบัติหรือกิจกรรมที่เราทำนั้นประสบผลสำเร็จ ไม่เกิดข้อผิดพลาดหรือ
 เพื่อให้ข้อผิดพลาดเกิดขึ้นน้อยที่สุด จำเป็นต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ

3.1.2 ความรู้สำหรับพนักงานคุมประพฤติ ด้านภารกิจงานคุมประพฤติเด็กและ

เยาวชน ในการปฏิบัติการกิจการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน พนักงานคุมประพฤติควรมีความรู้ใน
 ประเด็นต่างๆ ดังนี้

- 1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอิทธิพลของสถาบันครอบครัว และปัจจัยด้านอื่นๆ
 ที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน
- 2) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด
- 3) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการควบคุมและสอดส่อง และการ
 แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ เพื่อให้เด็กและเยาวชนฯ สามารถปรับเปลี่ยน
 พฤติกรรมไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์

3.2 ปัจจัยด้านทักษะ

3.2.1 ความหมายและความสำคัญของทักษะ ได้มีนักวิชาการให้ความหมายของคำว่า “ทักษะ” (Skill) ไว้ ดังนี้

ประสาธ อิศรปริดา (2523, น. 165) ทักษะ คือ ความสามารถทางกลไก (Motor) ในการประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

คลอสมเมอร์และริปปเปิล (Klausmeier and Pipple) (อ้างใน ประสาธ อิศรปริดา 2523 : น. 165) ให้ความหมายของทักษะไว้ว่า ทักษะหมายถึง ระดับของความคล่องแคล่วในการประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องตามลำดับ ผู้ที่มีความสามารถทางทักษะสูง ได้แก่ ผู้ที่มีลักษณะต่างๆ ดังนี้

1) สามารถประกอบกิจกรรมนั้นๆ ให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าจะมี ความตั้งใจในการกระทำนั้นแต่เพียงน้อยก็ตาม

2) สามารถแยกแยะ และมองเห็นแนวทางที่จะทำได้ดีกว่า

3) สามารถรู้ผลหรือตรวจสอบความถูกต้องได้เร็วและไม่ผิดพลาด

4) ทำได้รวดเร็ว และมีการประสานงานที่ดี

5) มีความคงที่ คือ ทำได้ดีสม่ำเสมอ แม้จะอยู่ภายใต้ภาวะแวดล้อมต่างๆ

กัน

จากความหมายของคำว่า “ทักษะ” ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ทักษะ มีความสำคัญและจำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่การงานให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล กล่าวคือ ผู้ที่มีทักษะในการปฏิบัติงานสูง จะสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างรวดเร็ว แม่นยำ ถูกต้อง หรือเกิดข้อผิดพลาดในการงานน้อยที่สุด อันเป็นประสิทธิผลของการปฏิบัติงาน

3.2.2 ทักษะที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานคุ้มครองประพฤติกุมประพฤติกุมเด็กและเยาวชน ในการปฏิบัติงานคุ้มครองประพฤติกุมเด็กและเยาวชน พนักงานคุ้มครองประพฤติกุมจำเป็นต้องมีทักษะ ดังนี้

1) ทักษะการสร้างสัมพันธภาพกับเด็กและเยาวชน และครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติกุม

2) ทักษะการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้การคุ้มครองประพฤติกุม ให้แก่เด็กและเยาวชน และครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติกุม

3) ทักษะการวิเคราะห์ประเมินสภาพปัญหา และวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติกุม

4) ทักษะการให้การปรึกษารายบุคคล

5) ทักษะการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

- 6) ทักษะการให้การปรึกษาครอบครัว
- 7) ทักษะการเป็นวิทยากรกลุ่ม
- 8) ทักษะการเสริมสร้างสัมพันธภาพระหว่างเด็กและเยาวชน กับบุคคลในครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ
- 9) ทักษะการติดต่อประสานเพื่อให้การดูแล สงเคราะห์ช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กับฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ, บุคคลหรือกลุ่มงานอื่นภายในหน่วยงานเดียวกัน ชุมชน และหน่วยงานหรือองค์กรภายนอก
- 10) ทักษะการสอดส่อง ดูแล และเยี่ยมเยียนเพื่อติดตามประเมินผลพัฒนาการด้านความประพฤติของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ รวมทั้งพัฒนาการด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวของเด็กและเยาวชนฯ

3.3 ปัจจัยด้านเจตคติ

3.3.1 ความหมายและความสำคัญของเจตคติ ได้มีนักวิชาการให้ความหมายของ “เจตคติ” ไว้ ดังนี้

พะยอม วงศ์สารศรี(2526 . น.188) กล่าวว่า “เจตคติ” เป็นคำที่มีความหมายเดียวกับ “ทัศนคติ” ที่อยู่ในหนังสือจิตวิทยาสมัยเดิม ซึ่งปัจจุบันคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ทางการศึกษา เห็นว่าควรใช้คำเจตคติแทน ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Attitude นั้นเอง

“เจตคติ” หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจจะออกมาในรูปของการยอมรับ(ชอบ) หรือปฏิเสธ (ไม่ชอบ) ก็ได้

Sherif & Sherif (1956 : อ้างใน สุรางค์ จันทรหอม , น.39) ได้กล่าวว่า

1) ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ต่างๆ ที่บุคคลได้รับ ไม่ใช่ติดตัวมาแต่กำเนิด ทัศนคติไม่ใช่เป็นแรงขับทางร่างกาย (Physiological drives) ตัวอย่าง ความหิวเป็นแรงขับทางร่างกาย แต่การเลือกกินอาหารบางชนิดเป็นเรื่องของการเรียนรู้ทางสังคม จึงนับว่าเป็นเรื่องทัศนคติ

2) ทัศนคติเป็นเรื่องที่คงทนถาวรพอสมควร แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงได้ก็จริง แต่บางอย่างที่ได้เรียนรู้จนกลายเป็นบุคลิกภาพที่มั่นคง แล้วก็ยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้ เช่น การมีจิตใจที่โอบอ้อมอารีมีเมตตาต่อกัน ได้ปฏิบัติมาจนเนิ่นนานแล้ว จะให้กระทำตนเป็นคนดุร้ายก็ทำได้ยาก หรือคนที่แต่งกายพิถีพิถันแล้ว จะเปลี่ยนเป็นคนทำในสิ่งง่ายๆ แต่งง่ายๆ ก็ทำได้ยาก

3) ทัศนคตินั้นเป็นความรู้สึกที่แสดงออกโดยตรงต่อสิ่งเร้าเป็นอย่างไรๆ ไป เช่น การที่เราชอบพูดคุยกับคนบางคน แต่ส่วนคนบางคนเราไม่อยากจะคบค้าด้วย แสดงว่าเรามีทัศนคติต่อบุคคลไม่เหมือนกัน

4) ทักษะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากลักษณะนิสัยที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล เช่น บางคนชอบการแต่งตัวสวยงาม บางคนชอบไปเที่ยววัดเพื่อทำบุญ แล้วก็ชอบความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งแต่ละคนก็จะมีพฤติกรรมต่างๆ ออกมาตามความรู้สึกรู้สึกของตน

5) ทักษะที่คนเราจะมีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เช่น สถานการณ์ กลุ่มบุคคล สถาบัน แนวความคิด และจากเรื่องธรรมดาจนกลายเป็นเรื่องใหญ่ เช่น ความเป็นอยู่ในครอบครัว โรงเรียน จนถึงเรื่องราวในสังคมทั่วไป

Allport (1939 อ้างใน สุรางค์ จันทร์หอม , น. 40) ได้ให้คำจำกัดความทักษะไว้ ดังนี้

1) ทักษะเกิดจากการเรียนรู้ นั่นคือการเรียนรู้ที่ได้จากการอบรมสั่งสอนภายในสังคม ทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การเรียนรู้เกี่ยวกับการอบรมเด็กชายและหญิงในสังคมไทยซึ่งไม่เหมือนกัน เด็กชายมักได้รับการปฏิบัติต่างออกไปจากเด็กหญิงเมื่อเกิดการเรียนรู้อย่างไรแล้ว ก็ปฏิบัติตามกันต่อไปอีก

2) ทักษะเกิดจากความสามารภในการแยก (Differentiation) ว่าสิ่งใดดีสิ่งใดไม่ดี ตลอดจนการปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไป เช่น เราจะปฏิบัติต่อคนดีที่เรารักแตกต่างไปจากคนที่เราเกลียด

3) ทักษะเกิดจากประสบการณ์ที่ได้พบมาว่าเป็นอย่างไร เช่น ผู้ที่เคยเรียนกับครูที่ชอบดูนักเรียน เด็กก็จะนำไปเล่าต่อๆ กันไปทำให้เกิดทักษะที่ไม่ดีต่อครูผู้นั้นได้

4) ทักษะเกิดจากการยอมรับเอาทักษะของผู้อื่นมาเป็นของตน โดยเฉพาะรับมาจากคนที่เรารัก เช่น พ่อ แม่ ครู อาจารย์ ญาติพี่น้อง และมักยอมรับการกระทำของคนเหล่านี้

Norman R. F. Maies (1956 อ้างใน สุรางค์ จันทร์หอม , น.40) “ทักษะคือ สภาพทางจิตใจของมนุษย์ และสภาพนี้จะเป็นสิ่งที่กำหนดความคิดเห็น ตลอดจนการแสดงพฤติกรรมของเขา

นอกจากนี้ แอลพอร์ท (Allport) (สถิติ นิยมญาติ : 2524. น.55-56) ยังได้ให้คำจำกัดความทักษะในอีกมุมมองหนึ่ง ดังนี้

“ทักษะ” เป็นภาวะความพร้อมทางประสาทและสมองที่จัดไว้เป็นระเบียบโดยอาศัยประสบการณ์เข้าช่วย ซึ่งมีอิทธิพลต่อการกำหนดแนวทาง และความแปรเปลี่ยนในเรือ่งการตอบสนอง (response) ของบุคคลต่อสถานการณ์ (Situation) และสิ่งต่างๆ (object) ทั้งหมดที่มันเข้าไปเกี่ยวข้อง

จากคำจำกัดความนี้ เราจะเห็นว่า แอลพอร์ต (Allport) มอง “ทัศนคติ” เป็นชุดหนึ่ง (a set) ของการตอบสนอง และการตอบสนองนั้นเป็นไปในแบบลักษณะเฉพาะอย่าง และมีความพาดพิงไปถึง “พฤติกรรม” (behaviors) ด้วย นอกจากนี้ แอลพอร์ตเชื่อว่าประสบการณ์เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยหล่อหลอมบุคคลให้มีทัศนคติเป็นเช่นใด (สถิต นิยมญาติ : 2524 . น.56)

สุรางค์ จันทร์หอม (2524 : น.40) ให้ความหมายทัศนคติว่า ทัศนคติคือสภาพทางจิตใจของบุคคลแต่ละคน ที่เกิดจากประสบการณ์ หรือการเรียนรู้อันมีอิทธิพลต่อความคิดเห็น และแสดงพฤติกรรมของบุคคลนั้นๆ

ฟรีดแมน (Freedman) (Freedman, op. cit., pp.246-247 อ้างใน สถิต นิยมญาติ : 2524 . น.56) มองทัศนคติอีกแบบหนึ่ง กล่าวคือ ฟรีดแมนอธิบายว่า “ทัศนคติเป็นระบบที่มีลักษณะมั่นคงอันหนึ่ง ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ (1) องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (a cognitive component) (2) องค์ประกอบด้านความรู้สึก (a feeling component) และ (3) องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มเชิงพฤติกรรมหรือการกระทำ (an action tendency)

สถิต นิยมญาติ (2524 : น.56) กล่าวว่า ใครจะให้คำจำกัดความ “ทัศนคติ” ไว้อย่างไรก็ตาม แต่สิ่งที่ควรระลึกไว้ก็คือ “ทัศนคติ” นั้น เป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะมั่นคงหรือทนทาน แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่ถาวรแต่อย่างใด ยิ่งไปกว่านั้น “ทัศนคติ” เป็นสิ่งที่สามารถจะเปลี่ยนได้

สถิต วงศ์สวรรค์ (2525 : น.179) เจตคติ หรือทัศนคติ คือ ความรู้สึกเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อบุคคลหรือสิ่งใดๆ

Munn (Norman L. Munn, Introduction to psychology (Boston : Houghton Mifflin co, 1962), P. อ้างในสถิต วงศ์สวรรค์ 2525 : น.179)) กล่าวว่า “เจตคติ” คือ ความรู้สึก (Feeling) และความคิดเห็น (Opinion) ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล สิ่งกับ สถานการณ์ สถาบัน และข้อเสนอใดๆ ในทางที่ยอมรับ (Acceptance) หรือ (Reject) ซึ่งมีผลให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยาตอบสนองด้วยพฤติกรรมอย่างเดี๋ยวลดไป

Hilgard (Ernest R. Hilgard, , Introduction to psychology 3rd. ed (New York : Houghton Mifflin & Co., 1962) P. 614 อ้างใน สถิต วงศ์สวรรค์ 2525 : น.179)) กล่าวว่า “เจตคติ หมายถึง แนวโน้มของการกระทำที่หันเหเข้าหาหรือถอยหนีจากวัตถุ สิ่งกับ หรือสถานการณ์ต่างๆ (An Orientation toward and away from some object, concept or situations) เป็นความพร้อมก่อนที่จะตัดสินใจตอบสนองต่อลักษณะของวัตถุ สิ่งกับ หรือสถานการณ์ที่ตัวเขาเข้าไปเกี่ยวข้อง (a readiness to respond in a predetermined manner to these or related objects, concepts or situations)

Garrison (Karl C. Garrison and Robert Magoon, Education Psychology (Columbus, Ohio : Charles E. Merrill Publishing Company, 1972, P 405) อ้างในสถิติ วงศ์สวรรค์ 2525 : น.180 กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง แนวโน้มที่บุคคลจะตอบสนองต่อวัตถุ สัญลักษณ์ สิ่งกัป หรือสถานการณ์ต่างๆ ด้วยวิธีการที่แน่นอน

Cronbach (Lee J. Cronbach, Education Psychology (New York : Harcourt Brace and World Inc., 1963) อ้างในสถิติ วงศ์สวรรค์ 2525 : น.180 กล่าวว่า “เจตคติ” หมายถึงการ ที่บุคคลยอมรับ หรือไม่ยอมรับสิ่งใด บุคคลใดๆ ที่เป็นรูปธรรม (Concretion) หรือนามธรรม (Abstraction) ทั้งนี้เป็นผลจากการที่บุคคลได้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้อง (Association) ด้วย

Good (Good Dictionary of Education อ้างในสถิติ วงศ์สวรรค์ 2525 : น.180) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความพร้อมที่จะกระทำ ปฏิบัติ หรือมีปฏิกิริยาต่อบุคคล สิ่งของ และสถานการณ์ใดๆ ทั้งทางบวก(Positive) และทางลบ (Negative)

ดร.ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ กล่าวว่า เจตคติ เป็นสภาพทางจิตใจที่เกิดจาก ประสบการณ์อันทำให้บุคคลมีท่าทีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

รองศาสตราจารย์สุโท เจริญสุข กล่าวว่า “เจตคติ” คือ ความรู้สึกของคนเรา ที่มีความคิดเห็นต่อสิ่งรอบๆ ตัวซึ่งมุ่งเฉพาะในด้านความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็น ด้วย

ชม ภูมิภาค กล่าวว่า “เจตคติ” คือ วิธีทางที่บุคคลเกิดความรู้สึกต่อบางสิ่ง บางอย่าง

ชูชีพ อ่อน โลกสูง กล่าวว่า “เจตคติ” คือ ความพร้อมที่จะตอบสนอง หรือ แสดงความรู้สึกต่อวัตถุ สิ่งของ คน สิ่งกัปอื่นๆ ตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งความรู้สึกหรือการ ตอบสนองดังกล่าว อาจเป็นไปในทางชอบ (เข้าไปหา) หรือไม่ชอบ (หลีกเลี่ยงหรือถอยหนี)

ทวี ก่อแก้ว กล่าวว่า เจตคติ คือ สภาพแห่งความโน้มเอียงอันเกิดขึ้นภายใน จิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในลักษณะที่จะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ และความโน้ม เอียงอันนี้เป็นสิ่งถาวร ยากที่จะเปลี่ยนแปลง

วารินทร์ สายโอบเอื้อ กล่าวว่า “เจตคติ” หมายถึงความรู้สึก ทำทีของคนเรา ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกในทางชอบ ไม่ชอบ และมีผลทำให้บุคคลพร้อมที่จะ ตอบสนองต่อสิ่งนั้นตามความรู้สึกดังกล่าว

กาญจนา คำสุวรรณ กล่าวว่า “เจตคติ” เป็นปฏิกิริยาโต้ตอบที่คนเรามีต่อสิ่ง เราทางสังคมปฏิกิริยาโต้ตอบนี้เราได้เรียนรู้มา จะมีลักษณะดีหรือไม่ดีหรือประมินผลสิ่งนั้นๆ”

สนใจ ลักษณะ กล่าวว่า “เจตคติ” เป็นลักษณะอย่างหนึ่งที่บุคคลมีความพร้อมที่จะตอบสนองบุคคล หรือสิ่งของ มโนภาพ สถานการณ์อื่นๆ ไปในแนวทางที่ชอบ (เข้าหา) หรือในทางที่ไม่ชอบ (หลีกเลี่ยง) และเจตคติเป็นลักษณะที่ค่อนข้างถาวร ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ง่ายๆ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528, น.86) กล่าวว่า เจตคติมีลักษณะเป็นนามธรรม เราไม่อาจสัมผัสเจตคติได้โดยตรง แต่เราอาจทราบเจตคติของบุคคล ได้จากการสังเกตพฤติกรรม หรือการกระทำของบุคคล เจตคติ คือ ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคล ที่มีต่อบุคคล วัตถุ สถาบัน และสถานการณ์ต่างๆ

มอร์แกนและคิง (Morgan and King) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ เช่น บุคคล สิ่งของ สถาบันและสิ่งที่เป็นนามธรรม

แกริสัน (Garrison) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึงท่าทีของบุคคลที่จะตอบสนองต่อวัตถุ สัญลักษณ์ สัญลักษณ์ และสถานการณ์ต่างๆ

ฮิลการ์ด (Hilgard) ได้กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความพร้อมที่จะตอบสนองต่อวัตถุ สัญลักษณ์ และสถานการณ์ต่างๆ

ดูบ (Doob อ้างใน ประสาท อิศรปริดา, 2523, น.177) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับเจตคติว่า เจตคติก็คือ ความรู้สึกภายใน เป็นแรงขับที่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ โดยคำนึงถึงเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับด้านสังคมในสังคมของแต่ละบุคคล

วิทเทเคอร์ (Whittaker อ้างใน ประสาท อิศรปริดา, 2523, น.177) กลับเน้นว่า เจตคติ หมายถึง ความโน้มเอียง หรือความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนเกี่ยวข้องกับ โดยที่ได้มีการเตรียมหรือมีการกระตุ้น (ทางจิต) ไว้ล่วงหน้า

แคมซ์ (Katz อ้างใน ประสาท อิศรปริดา, 2523, น.177) ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติเป็นการจัดระเบียบโครงสร้างของสัญลักษณ์ ความเชื่อ นิสัย และแรงจูงใจซึ่งมีความสัมพันธ์กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้นเจตคติจึงเป็นระบบที่ต่อเนื่องกัน โดยรวมถึงส่วนของความรู้ ความรู้สึก และแนวโน้มการกระทำ

ประสาท อิศรปริดา (2523, น. 177) เจตคติเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น และความรู้หรือความจริง รวมถึงความรู้สึกที่เราประเมินค่าออกมาทั้งในทางบวกและทางลบ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องความร่วมมือ ไม่ร่วมมือ ความเชื่อมั่น ความกล้า ความอดกลั้น ไม่อดกลั้น เป็นเรื่องความรู้สึกที่เรามีต่อผู้อื่น ต่อตัวเรา และสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเรา

3.3.2 องค์ประกอบของเจตคติ

เจตคติที่มีต่ออะไรก็ตาม จะประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการด้วยกัน คือ ความรู้ ความรู้สึกหรืออารมณ์ และแนวโน้มการกระทำ (ประสาธ อิศรปริดา, 2523, น.177 - 178)

- 1) องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหา หรือข้อเท็จจริง หรือมีสิ่งกี่ยวเกี่ยวกับสิ่งนั้น
- 2) องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) ได้แก่ ความรู้สึกพอใจ-ไม่พอใจ ชอบ-ไม่ชอบ ฯลฯ องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์จะมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านความรู้เสมอ
- 3) องค์ประกอบแนวโน้มของการกระทำ (Action Tendency Component) ผู้ที่ชอบอะไรอย่างหนึ่ง เขาก็มีแนวโน้มที่จะประกอบพฤติกรรมในแนวทางที่เขาชอบนั้น ตรงข้ามหากเขาไม่ชอบเขาก็คงละเว้นที่จะประพฤติพฤติกรรมนั้น

3.3.3 ลักษณะของเจตคติ

พยอม วงศ์สารศรี (2526, น.190) ได้กล่าวถึงลักษณะของเจตคติ ดังนี้

- 1) เจตคติกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เมื่อบุคคลมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เราจะรู้ได้ด้วยการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมาอาจจะแสดงออกมาด้วยคำพูด ด้วยสีหน้าท่าทางก็ได้
- 2) เจตคติเป็นสิ่งที่ซับซ้อน บุคคลอาจมีความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในลักษณะซับซ้อนมาก ซึ่งเจตคติเหล่านี้ถ้าเรามองเห็นเพียงผิวเผินจะไม่พบพฤติกรรมหลายอย่างที่แฝงอยู่ในพฤติกรรมรวมของบุคคลนั้น
- 3) เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะเป็นในทางดีหรือไม่ดีก็ตาม เมื่อสิ่งนี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป หรือมีการได้รับข้อมูลใหม่มากขึ้น เจตคติของบุคคลจะเปลี่ยนจากเจตคติที่ยอมรับเข้าสู่เจตคติที่ไม่ยอมรับ หรือจากเจตคติที่ไม่ยอมรับไปสู่เจตคติที่ยอมรับก็ได้

สถิต วงศ์สวรรค์ (2525, น.183-184) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของเจตคติที่สำคัญ ดังนี้

- 1) เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ (Learning) หรือประสบการณ์ (Experience)
- 2) เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ (Changable)
- 3) เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งภายในและภายนอก

4) เจตคติเป็นสิ่งที่ซับซ้อน (Complex) เพราะเจตคติขึ้นอยู่กับหลายประการ เช่น ประสบการณ์การรับรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น อารมณ์ สิ่งแวดล้อม ฯลฯ

5) เจตคติเกิดจากการเลียนแบบ

6) ทิศทางและปริมาณของเจตคติ ปริมาณความเข้มข้น ปริมาณ (degree) มีตั้งแต่พอใจอย่างยิ่ง ปานกลาง จนถึงไม่พอใจอย่างยิ่ง ความเข้มข้น (Intensity) ก็แล้วแต่ว่าจะมีความรู้สึกสุดปลายด้านใด สำหรับทิศทางของเจตคติ มี 2 ทิศทาง คือ สนับสนุน หรือต่อต้าน

7) เจตคติอาจเกิดขึ้นจากความมีจิตสำนึก (Consciousness) หรือจากจิตไร้สำนึก (Unconscious) ก็ได้

8) เจตคติมีลักษณะคงทนถาวรพอสมควร

9) บุคคลแต่ละคนย่อมมีเจตคติต่อบุคคล สถานการณ์ สิ่งเดียวกันแตกต่างกันได้

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (252, น.87-88) กล่าวว่า เจตคติมีคุณลักษณะ ดังนี้

1) เจตคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล

2) เจตคติเกิดจากความรู้สึกที่สะสมไว้นาน

3) เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล

4) เจตคติสามารถถ่ายทอดไปสู่บุคคลอื่นๆ ได้

5) เจตคติเปลี่ยนแปลงได้

กล่าวโดยสรุป คำว่า “เจตคติ” แต่เดิมใช้คำว่า “ทัศนคติ” ซึ่งมีความหมายเดียวกัน คือ หมายถึงความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจจะออกมาในรูปของการยอมรับ (ชอบ) หรือปฏิเสธ (ไม่ชอบ) ก็ได้ โดยมีองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่ 1.องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหา หรือข้อเท็จจริง หรือมีสัมพันธภาพเกี่ยวกับสิ่งนั้น 2.องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) ได้แก่ ความรู้สึกพอใจ-ไม่พอใจ ชอบ-ไม่ชอบ ฯลฯ องค์ประกอบด้านความรู้หรืออารมณ์จะมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านความรู้เสมอ 3. องค์ประกอบแนวโน้มของการกระทำ (Action Tendency Component) ผู้ที่ชอบอะไรอย่างหนึ่ง เขาก็มีแนวโน้มที่จะประกอบพฤติกรรมในแนวทางที่เขาชอบนั้น ตรงข้าม หากเขาไม่ชอบเขาก็คงละเว้นที่จะประพฤติพฤติกรรมนั้น ทั้งนี้บ่อเกิดของเจตคติ เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคล รวมถึงความรู้สึกที่สะสมมานาน

“เจตคติ” มีความสำคัญกล่าวคือ เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งภายในและภายนอกของบุคคล หรือเป็นสิ่งกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา หรือเป็นความเชื่อ นิสัย และแรงจูงใจที่ส่งผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมของบุคคล หรือทำทีของผลบุคคลที่มีต่อ

สถานการณ์แวดล้อมต่างๆ เช่น ท่าทีเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่าทีต่อบุคคลต่างๆ ท่าทีต่อการปฏิบัติงาน ฯลฯ ดังนั้น “เจตคติ” จึงเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อ การแสดงพฤติกรรม การกระทำ รวมทั้ง การแสดงบทบาทด้านต่างๆ ของบุคคล

3.3.4 เจตคติที่ควรมีสำหรับพนักงานคุมประพฤติ ในการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ในภารกิจงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน พนักงานคุมประพฤติควรมีเจตคติที่ถูกต้องเหมาะสม ดังนี้

1) เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด หมายถึง ความเชื่อมั่นในศักยภาพของเด็กและเยาวชนว่ามีความสามารถในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนเองได้ ความเชื่อในศักดิ์ศรีและคุณค่าของเด็กและเยาวชน

2) เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด หมายถึง ความเชื่อมั่นว่าครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถช่วยเหลือเกื้อกูลเด็กและเยาวชนมิให้หวนกลับไปกระทำผิด และครอบครัวมีอิทธิพลที่สำคัญในการหล่อหลอมบุคลิกภาพเด็กและเยาวชน ดังนั้น การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จึงจำเป็นต้องนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการแก้ไขฟื้นฟูฯ

3) เจตคติต่อบทบาทและหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ หมายถึง ความเชื่อมั่นในการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ว่าสามารถแก้ไขฟื้นฟู หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำผิดได้ และมองว่าเป็นงานที่ทำด้วยความสามารถ

4) เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ หมายถึง ความเชื่อมั่นในคุณค่าของงานคุมประพฤติ ความรู้สึกว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่มีศักดิ์ และเป็นประโยชน์ต่อสังคม รวมถึงการตระหนักรู้ในคุณค่าของพนักงานคุมประพฤติเอง ที่มีคุณค่าไม่แพ้บทบาทของหน่วยงานอื่นๆ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องต่างๆ ดังนี้

วีรวรรณ เฟ่งจินดา (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทของกรรมการชุมชนในการพัฒนาตามนโยบายการพัฒนาชุมชนกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยคุณลักษณะของกรรมการชุมชนที่ส่งผลต่อบทบาทของกรรมการชุมชนในการพัฒนาตามนโยบายและแผนพัฒนาชุมชนกรุงเทพมหานคร คือ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ในด้านอายุ สถานภาพการสมรส และอาชีพหลัก ความรู้และความเข้าใจของกรรมการชุมชน ต่อบทบาทกรรมการชุมชนที่กำหนดในระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยกรรมการชุมชน พ.ศ.2534 การได้รับ

ข่าวสารเกี่ยวกับหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ โลกทัศน์ของกรรมการชุมชน และอำนาจการตัดสินใจของกรรมการชุมชนในการดำเนินงานพัฒนาชุมชน

ปีนนาฏ กวีกรรม (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาล โรงพยาบาลชุมชน จังหวัดนครปฐม” ผลการศึกษาพบว่า บทบาทของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาล เมื่อจำแนกตามกลุ่มปฏิบัติงาน ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาล และประสบการณ์การฝึกอบรมเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 แต่ไม่แตกต่างกันเมื่อจำแนกตามเพศและอายุ นอกจากนี้ความคิดเห็นต่อการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาล และแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์สามารถร่วมกันทำนายบทบาทของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาล ได้ร้อยละ 31.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จันทร์ทัย บัวจุม (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทองค์กรส่วนท้องถิ่นในการนำนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาหยาเสฟติดไปสู่การปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอน้ำเย็นจังหวัดอุบลราชธานี” ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากที่สุด ในการนำนโยบายป้องกันและแก้ไขปัญหาหยาเสฟติดไปสู่ภาคปฏิบัติ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ปัจจัยด้านการศึกษา

นายพงษ์พันธ์ พรทิพย์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบทบาทสถานีอนามัยต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้” ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบทบาทสถานีอนามัยต่อการจัดการสิ่งแวดล้อม ได้แก่ 1) การรับรู้บทบาทในงานด้านสิ่งแวดล้อมของหัวหน้าสถานีอนามัย พบว่า สถานีอนามัยที่มีหัวหน้าสถานีอนามัยมีคะแนนการรับรู้ในบทบาทงานด้านสิ่งแวดล้อมสูง จะมีบทบาทในการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนของสถานีอนามัยสูงกว่าสถานีอนามัยที่มีหัวหน้าสถานีอนามัยมีคะแนนการรับรู้ในบทบาทในงานด้านสิ่งแวดล้อมน้อยกว่า 2) การรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อมของสถานีอนามัย พบว่า สถานีอนามัยที่มีคะแนนการรับรู้ข้อมูลข่าวสารสูง จะมีบทบาทในการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนของสถานีอนามัยสูงกว่าสถานีอนามัยที่มีคะแนนการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อมน้อยกว่า 3) เพศของหัวหน้าสถานีอนามัย พบว่า สถานีอนามัยที่มีหัวหน้าสถานีอนามัยเป็นเพศหญิง จะมีบทบาทในการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนของสถานีอนามัยมากกว่าสถานีอนามัยที่มีหัวหน้าสถานีอนามัยเป็นเพศชาย

เสกสรร สองจันทร์ และประจักษ์ บัวผัน (2554 : น. 730-738) ได้ศึกษาเรื่อง “การสนับสนุนจากองค์กรที่มีผลต่อการปฏิบัติงานป้องกันควบคุมโรคไข้เลือดออกของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน : กรณีศึกษาที่ตำบลชุมเส้า อำเภอยะใหญ่ จังหวัดอุดรธานี” ผลการศึกษา

พบว่า การสนับสนุนจากองค์กรมีความสัมพันธ์ระดับสูงทางบวกกับการปฏิบัติงานป้องกันควบคุมโรคไข้เลือดออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนตัวแปรที่สามารถร่วมพยากรณ์การปฏิบัติงานป้องกันควบคุมโรคไข้เลือดออก ได้แก่ การสนับสนุนจากองค์กรด้านเวลา และการสนับสนุนจากองค์กรด้านวัสดุอุปกรณ์

อมรรัตน์ โอภาสานนท์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของครู-อาจารย์คหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ผลการศึกษา” พบว่า ความสำเร็จในการทำงานของบุคคล ลักษณะของงานที่ทำ การได้รับการยอมรับนับถือ ความรับผิดชอบ และความก้าวหน้า มีความสัมพันธ์กับงานด้านการสอนสูงสุดในเรื่องการนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจก่อนทำการสอน และการมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร ด้านการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา มีความสัมพันธ์ในเรื่องการร่วมเป็นกรรมการพิจารณาช่วยเหลือนักศึกษาที่ประพฤติผิด การใช้รางวัลชมเชยนักศึกษาที่ประพฤติดี เรียนดี และการเต็มใจช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหา ด้านการวิจัยมีความสัมพันธ์ในเรื่องการร่วมทำงานวิจัยกับบุคคลในสถาบันฯ และการรับวารสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสายงานของตน และด้านการบริการวิชาการทางสังคมมีความสัมพันธ์ในเรื่อง การร่วมงานสมาคม องค์กรที่เกี่ยวข้องกับสายงานของตน

ร้อยโทหญิงหงสธร ทรัพย์ชุกุล (2552 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทในการดูแลผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมองในชุมชนของพยาบาลสาธารณสุขที่ปฏิบัติงานในศูนย์บริการสุขภาพระดับปฐมภูมิ” ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการดูแลผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมองในชุมชนของพยาบาลสาธารณสุขที่ปฏิบัติงานในศูนย์บริการสุขภาพระดับปฐมภูมิ ได้แก่ 1. ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย อายุ ประสบการณ์ในการดูแลผู้ป่วยในโรงพยาบาล และประสบการณ์ในการดูแลผู้ป่วยในชุมชน 2. ปัจจัยด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน 3. ปัจจัยด้านการสนับสนุนจากองค์กร ได้แก่ ด้านนโยบายการดูแลผู้ป่วย ด้านทรัพยากรในการทำงาน ด้านการได้รับการพัฒนา และด้านการได้รับข้อมูลส่งต่อผู้ป่วยจากหน่วยงาน

รักษ์เกียรติ จิรินทร และคณะ(2549 : น.506-516) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของเภสัชกรประจำหน่วยบริการสุขภาพระดับปฐมภูมิ (PCU) : กรณีศึกษาในภาคใต้ตอนบน” ผลการศึกษา พบว่า บทบาทด้านการบริการเภสัชกรรมมีความสัมพันธ์กับ 2 ปัจจัย คือ ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานที่ PCU และจำนวนเภสัชกรที่รับผิดชอบ PCU โดยสามารถทำนายผลการปฏิบัติงานด้านการบริการเภสัชกรรมได้ร้อยละ 56.8 ส่วนด้านการให้บริการข้อมูลข่าวสารด้านยาและสุขภาพได้ร้อยละ 50.3 และไม่มีปัจจัยใดเลยที่มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานด้านการบริหารเวชภัณฑ์

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับ
 บทบาทการปฏิบัติงานด้านต่างๆ มีความหลากหลายแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความแตกต่างใน
 บริบทของบทบาทการปฏิบัติหน้าที่การงาน อย่างไรก็ตามสามารถจำแนกปัจจัยที่สัมพันธ์กับ
 บทบาทด้านการปฏิบัติงานต่างๆ ได้เป็น 4 ปัจจัยหลัก ได้แก่ **1. ปัจจัยส่วนบุคคล** ได้แก่ อายุ เพศ
 สถานภาพการสมรส อาชีพหลัก การศึกษา เป็นต้น **2. ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน** ได้แก่ กลุ่ม
 ปฏิบัติงาน ลักษณะงานที่ทำ ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และ
 ประสบการณ์การฝึกอบรม การรับรู้บทบาทในงาน การรับรู้ข่าวสารด้านการปฏิบัติงาน เป็นต้น **3.**
ปัจจัยสนับสนุนการปฏิบัติงาน ได้แก่ การสนับสนุนจากองค์กรด้านนโยบาย เวลา วัสดุอุปกรณ์
 จำนวนบุคลากร และทรัพยากรอื่นๆ ในการปฏิบัติงาน และ **4. ปัจจัยด้านจิตวิทยา** เช่น ความพึง
 พอใจในการปฏิบัติงาน แรงจูงใจในการปฏิบัติงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ความรับผิดชอบ
 ความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เป็นต้น ซึ่งปัจจัยที่กล่าวมา
 ดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำมาใช้พิจารณาจัดทำเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยในครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ” เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Approach) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Reserch) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนของระเบียบวิจัย ดังนี้

1. ประชากรที่ศึกษา

ประชากรกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด ได้แก่ พนักงานคุมประพฤติผู้รับผิดชอบการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน จำนวน 196 คน จากสำนักงานคุมประพฤติทั่วประเทศ จำนวน 103 แห่ง (ข้อมูล ณ วันที่ 29 พฤษภาคม 2557) ตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนพนักงานคุมประพฤติที่รับผิดชอบงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนจำแนกรายสำนักงานคุมประพฤติ

ลำดับ	หน่วยงาน	จำนวนประชากร (คน)
1	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญา	3
2	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญากรุงเทพใต้ (กทม.1 ส่วนคดีที่ 2)	3
3	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลแขวงพระนครเหนือ (กทม.2 ส่วนคดีที่ 1)	3
4	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลแขวงพระนครใต้ (กทม. 5 ส่วนคดีที่ 1)	1
5	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลแขวงดุสิต (กทม.1 ส่วนคดีที่ 2)	2
6	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดมินบุรี (กทม.4 ส่วนคดีที่ 1)	1

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ลำดับ	หน่วยงาน	จำนวน ประชากร (คน)
7	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง (กทม.1 ส่วนคดีที่ 2)	3
8	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญาธนบุรี (กทม. 3 ส่วนคดี 2)	5
9	สำนักงานคุมประพฤติประจำศาลแขวงธนบุรี (กทม.3 ส่วนคดีที่ 1)	1
10	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดตลิ่งชัน (กทม.1 ส่วนคดีที่ 1)	1
11	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสมุทรปราการ	1
12	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพระนครศรีอยุธยา	2
13	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนนทบุรี	2
14	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดลพบุรี	1
15	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสระบุรี	1
16	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดอ่างทอง	1
17	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดปทุมธานี	1
18	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสิงห์บุรี	1
19	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดชัยนาท	2
20	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดชลบุรี	5
21	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดจันทบุรี	1
22	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดระยอง	1
23	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดตราด	2
24	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครนายก	3
25	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดฉะเชิงเทรา	4
26	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดปราจีนบุรี	1
27	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดปราจีนบุรี (สาขากบินทร์บุรี)	2
28	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสระแก้ว	1
29	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดอุบลราชธานี	2
30	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครราชสีมา	1

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ลำดับ	หน่วยงาน	จำนวน ประชากร (คน)
31	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครราชสีมา (สาขาบัวใหญ่)	4
32	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครราชสีมา (สาขาสีคิ้ว)	2
33	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุรินทร์	2
34	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดบุรีรัมย์	1
35	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดบุรีรัมย์ (สาขานางรอง)	1
36	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดศรีสะเกษ	3
37	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดยโสธร	3
38	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดอำนาจเจริญ	1
39	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดชัยภูมิ	1
40	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดชัยภูมิ (สาขาภูเขียว)	3
41	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดอุดรธานี	3
42	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดขอนแก่น	1
43	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดมหาสารคาม	1
44	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสกลนคร	1
45	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสกลนคร (สาขาสว่างแดนดิน)	1
46	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดร้อยเอ็ด	1
47	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดกาฬสินธุ์	4
48	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดมุกดาหาร	2
49	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดหนองบัวลำภู	1
50	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครพนม	4
51	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดหนองคาย	1
52	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดหนองคาย (สาขาบึงกาฬ)	1
53	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดเลย	1
54	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดเชียงใหม่	3
55	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดเชียงใหม่ (สาขาฝาง)	1

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ลำดับ	หน่วยงาน	จำนวน ประชากร (คน)
56	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดเชียงราย	2
57	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดเชียงราย (สาขาเทิง)	1
58	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดลำปาง	1
59	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดแพร่	2
60	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดแม่ฮ่องสอน	2
61	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดแม่ฮ่องสอน (สาขาป่า)	0
62	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพะเยา	3
63	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดลำพูน	2
64	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดน่าน	3
65	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครสวรรค์	1
66	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพิษณุโลก	2
67	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดกำแพงเพชร	5
68	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุโขทัย	1
69	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุโขทัย (สาขาสวรรค์โลก)	1
70	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดเพชรบูรณ์	2
71	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดเพชรบูรณ์ (สาขาหล่มสัก)	2
72	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพิจิตร	2
73	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดตาก	2
74	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดตาก (สาขาแม่สอด)	1
75	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดอุดรธานี	3
76	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดอุทัยธานี	1
77	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครปฐม	2
78	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุพรรณบุรี	1
79	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดกาญจนบุรี	1
80	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดเพชรบุรี	4

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ลำดับ	หน่วยงาน	จำนวน ประชากร (คน)
81	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์	5
82	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดราชบุรี	1
83	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสมุทรสงคราม	2
84	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสมุทรสาคร	1
85	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครศรีธรรมราช	2
86	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนครศรีธรรมราช (สาขาทุ่งสง)	1
87	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดภูเก็ต	2
88	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุราษฎร์ธานี	4
89	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุราษฎร์ธานี (สาขาไชยา)	1
90	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสุราษฎร์ธานี (สาขาเกาะสมุย)	1
91	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดชุมพร	2
92	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดชุมพร (สาขาหลังสวน)	2
93	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดกระบี่	1
94	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดระนอง	3
95	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพังงา	2
96	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสงขลา	1
97	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสงขลา (สาขานาทวี)	1
98	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดตรัง	1
99	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดยะลา	3
100	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดนราธิวาส	2
101	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพัทลุง	2
102	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดปัตตานี	3
103	สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดสตูล	1
รวม		196

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากกรอบแนวความคิด ทฤษฎี เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเกี่ยวกับงานคุณ ประพฤติเด็กและเยาวชน , บทบาทของพนักงานคุณประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ , ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของ พนักงานคุณประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทั้งนี้ แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยข้อคำถามแบบปลายปิด (Closed-Ended) ได้แก่ คำถามที่ให้เลือกตอบ (Multiple) แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) และข้อคำถาม แบบปลายเปิด (Open-Ended) โดยแบ่งเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุณประพฤติ ประกอบด้วยข้อคำถามข้อมูล ส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษาและข้อคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของ พนักงานคุณประพฤติ ได้แก่ การฝึกอบรม ประสบการณ์ปฏิบัติงาน ภาระงานที่รับผิดชอบ ปริมาณงานที่ รับผิดชอบ ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน รวมทั้งหมด 10 ข้อ ซึ่งจะใช้คำถามที่แสดงระดับการวัดข้อมูล ประเภทนามบัญญัติ (Nominal)

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจต่องานคุณประพฤติเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย ความรู้ เกี่ยวกับความสำคัญของครอบครัว ความรู้เกี่ยวกับลักษณะของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ความรู้ เกี่ยวกับลักษณะงานคุณประพฤติเด็กและเยาวชน ความรู้เกี่ยวกับบทบาทของพนักงานคุณประพฤติ รวมทั้งหมด 20 ข้อ โดยการแบ่งคำตอบให้เลือกเป็น “ใช่” และ “ไม่ใช่” ซึ่งจะใช้คำถามที่แสดง ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1	หมายถึง	“ใช่”
0	หมายถึง	“ไม่ใช่”

ทั้งนี้ คะแนนรวม จำนวน 20 ข้อ จะเป็นข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale)

การกำหนด ระดับค่าคะแนนเพื่อจัดกลุ่ม จะแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ระดับต่ำ หมายถึง ได้คะแนนต่ำกว่า 60 %

= ต่ำกว่า 12 คะแนน

ระดับปานกลาง หมายถึง ได้คะแนนระหว่าง มากกว่า 60% - 80%

= มากกว่า 12 - 16 คะแนน

ระดับสูง หมายถึง ได้คะแนนระหว่าง มากกว่า 80% - 100%

= มากกว่า 16 – 20 คะแนน

ตอนที่ 3 ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน เป็นข้อคำถามที่ใช้ประเมินความสามารถที่มีในเรื่องต่างๆ จำนวน 10 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

- 4 หมายถึง “ดีมาก”
- 3 หมายถึง “ดี”
- 2 หมายถึง “ปานกลาง”
- 1 หมายถึง “น้อย”
- 0 หมายถึง “ไม่มีเลย”

การจัดกลุ่มระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น โดยใช้สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น ตามที่กลาสและฮอปคินส์ (Glass and Hopkins , 1995 , pp. 16-18) อธิบายไว้ ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= (4 - 0) / 3 \\
 &= 1.33
 \end{aligned}$$

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 0.00 - 1.33 = ระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนต่ำ

ค่าเฉลี่ย 1.34 - 2.66 = ระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน

ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 2.67- 4.00 = ระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนสูง

ตอนที่ 4 ทักษะคติต่องานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ ทักษะคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ทักษะคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ทักษะคติต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพุดิ ทักษะคติต่อลักษณะงานคุมประพุดิ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ ใช้การวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง “มากที่สุด”
- 4 หมายถึง “มาก”
- 3 หมายถึง “ปานกลาง”
- 2 หมายถึง “น้อย”
- 1 หมายถึง “น้อยที่สุด”

การจัดกลุ่มทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนระดับทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น โดยใช้สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้นตามที่กลาสและฮอปคินส์ (Glass and Hopkins , 1995 , pp. 16-18) อธิบายไว้ ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= (5 - 1) / 3 \\
 &= 1.33
 \end{aligned}$$

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ค่าเฉลี่ย } 1.00 - 2.33 &= \text{เห็นด้วยต่ำ} \\
 \text{ค่าเฉลี่ย } 2.34 - 3.67 &= \text{เห็นด้วยปานกลาง} \\
 \text{ค่าเฉลี่ย } 3.68 - 5.00 &= \text{เห็นด้วยมาก}
 \end{aligned}$$

ตอนที่ 5 การส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ ถูกคุมความประพฤติ รวมจำนวน 15 ข้อ มีลักษณะมาตรฐานเป็นการประมาณค่า ซึ่งจะใช้คำถามที่แสดงระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ความถี่ในการปฏิบัติ 2) ประสิทธิภาพของการปฏิบัติ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

ความถี่ในการปฏิบัติ มีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

- 4 หมายถึง “ปฏิบัติทุกครั้งที่รับผิดชอบ”
- 3 หมายถึง “ปฏิบัติแทบทุกครั้งที่รับผิดชอบ”
- 2 หมายถึง “ปฏิบัติบ้าง ไม่ได้ปฏิบัติบ้าง”
- 1 หมายถึง “ปฏิบัติน้อยมาก”
- 0 หมายถึง “ไม่เคยปฏิบัติ”

การจัดกลุ่มระดับการปฏิบัติบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนระดับทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น โดยใช้สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้นตามที่กลาสและฮอปคินส์ (Glass and Hopkins , 1995 , pp. 16-18) อธิบายไว้ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\ &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \\ &= (4 - 0) / 3 \\ &= 1.33 \end{aligned}$$

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าเฉลี่ย } 0.00 - 1.33 &= \text{ความถี่ในการปฏิบัติต่ำ} \\ \text{ค่าเฉลี่ย } 1.34 - 2.67 &= \text{ความถี่ในการปฏิบัติปานกลาง} \\ \text{ค่าเฉลี่ย } 2.38 - 4.00 &= \text{ความถี่ในการปฏิบัติสูง} \end{aligned}$$

ประสิทธิผลของการปฏิบัติ มีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้หากค่าคะแนนความถี่ในการปฏิบัติ คือ 0 ประสิทธิผลของการปฏิบัติ จะมีค่าเท่ากับ 0 หมายถึง “ไม่เกิดประสิทธิผล”

- 4 หมายถึง “มีประสิทธิผลมากที่สุด”
- 3 หมายถึง “มีประสิทธิผลมาก”
- 2 หมายถึง “มีประสิทธิผลปานกลาง”
- 1 หมายถึง “มีประสิทธิผลน้อย”
- 0 หมายถึง “ไม่มีประสิทธิผล”

การจัดกลุ่มประสิทธิผลของ “การปฏิบัติของการส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ” ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนระดับทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น โดยใช้สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้นตามที่กลาสและฮอปคินส์ (Glass and Hopkins , 1995 , pp. 16-18) อธิบายไว้ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\ &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \end{aligned}$$

$$= (4 - 0) / 3$$

$$= 1.33$$

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 0.00 – 1.33 = มีประสิทธิผลต่ำ

ค่าเฉลี่ย 1.34 – 2.66 = มีประสิทธิผลปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 2.67 -4.00 = มีประสิทธิผลสูง

ตอนที่ 6 ข้อเสนอแนะต่อการปรับปรุงและพัฒนาบทบาทพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ รวมจำนวน 4 ข้อ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended) ดังนี้

1. คำถามด้านนโยบาย และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ
2. คำถามด้านความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ
3. คำถามด้านการจัดสรรทรัพยากร
4. คำถามด้านการบริหารจัดการระบบงาน และจัดระบบการกำกับ ติดตาม ดูแลช่วยเหลือแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงาน

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

- 3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรางานวิจัยและสิ่งพิมพ์ต่างๆ รวมทั้งแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องที่ทำการศึกษา เพื่อกำหนดกรอบและขอบเขตเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม
- 3.2 กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะเพื่อใช้เป็นกรอบในการร่างข้อคำถาม
- 3.3 ร่างแบบสอบถามให้มีประเด็นสอดคล้อง ประเด็นที่ทำการศึกษา
- 3.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดที่กำหนด นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความครบถ้วน ความถูกต้อง และครอบคลุมเนื้อหาของงานวิจัย เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตามอาจารย์ที่ปรึกษาเพิ่มเติม

3.5 นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน (แบ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา 1 ท่าน , ผู้เชี่ยวชาญด้านครอบครัว 1 ท่าน , ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ 1 ท่าน , ผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมวัยรุ่น 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญ

ด้านงานคุมประพฤติ 1 ท่าน) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของคำถามกับประเด็นที่ต้องการศึกษา เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม(IOC) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	คือ	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์
R	คือ	คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
$\sum R$	คือ	ผลรวมของคะแนนพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
N	คือ	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
		กำหนดค่าคะแนนของผู้เชี่ยวชาญเป็น +1 หรือ 0 หรือ -1 ดังนี้
+1	คือ	แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการศึกษา
0	คือ	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการศึกษา
-1	คือ	แน่ใจว่าข้อคำถามนั้น ไม่สอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการศึกษา

ค่า IOC อยู่ระหว่าง -1 ถึง +1 ข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาจะมีค่า IOC เข้าใกล้ 1.00 แต่ถ้าข้อคำถามใดมีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรจะต้องปรับปรุงข้อคำถามให้สอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการศึกษา

จากแบบสอบถามซึ่งวัดประเด็น “ความรู้ความเข้าใจต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน” โดยมีข้อคำถาม จำนวน 20 ข้อ ปรากฏว่า ค่า IOC คือ +1 จำนวน 20 ข้อ จึงถือว่าข้อคำถามทั้งหมด “ใช้ได้”

จากแบบสอบถามซึ่งวัดประเด็น “ทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน” โดยมีข้อคำถาม จำนวน 20 ข้อ ปรากฏว่า ค่า IOC คือ +1 จำนวน 18 ข้อ , ค่า IOC คือ 0.80 จำนวน 1 ข้อ และ ค่า IOC คือ 0.60 จำนวน 1 ข้อ จึงถือว่าข้อคำถามทั้งหมด “ใช้ได้”

จากแบบสอบถามซึ่งวัดประเด็น “การแสดงความทส่เสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ” โดยมีข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ ปรากฏว่า ค่า IOC คือ +1 จำนวน 15 ข้อ จึงถือว่าข้อคำถามทั้งหมด “ใช้ได้”

ทั้งนี้ ปรากฏรายละเอียดการหาค่า IOC ในภาคผนวก

3.6 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับประชากร ได้แก่ พนักงาน
 คุมประพาศิ จำนวน 20 คน เพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบสอบถามในประเด็น ความเข้าใจ
 เกี่ยวกับข้อคำถาม จำนวนข้อคำถามที่เหมาะสม และการใช้ถ้อยคำในข้อคำถาม จากนั้นจึงนำข้อมูล
 ดังกล่าวมาปรับปรุงแบบสอบถาม นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาอีกครั้ง

3.7 หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่ผ่านกระบวนการทดสอบเครื่องมือแล้วมาจัดพิมพ์
 เพื่อดำเนินการเก็บข้อมูล

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

4.1 จัดทำหนังสือแนะนำตัว และขออนุญาตในการดำเนินการทำวิจัย ถึงกรม
 คุมประพาศิ กระทรวงยุติธรรม

4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม
 ที่แจกไป โดยส่งไปยังสำนักงานกุมประพาศิทั่วประเทศทางไปรษณีย์ โดยขอความร่วมมือ
 พนักงานกุมประพาศิที่รับผิดชอบงานควบคุมและสอดส่องเด็กและเยาวชนทุกคน จำนวน 196 คน
 จากสำนักงานกุมประพาศิทั่วประเทศ ตอบแบบสอบถาม

4.3 เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนครบ จำนวน 196 ชุด ผู้วิจัยจะทำการตรวจความ
 ครบถ้วน สมบูรณ์ ในการตอบแบบสอบถาม หากแบบสอบถามชุดใดพนักงานกุมประพาศิตอบ
 แบบไม่ครบถ้วน สมบูรณ์ หรือหาผู้วิจัยมีประเด็นสงสัยในคำตอบของพนักงานกุมประพาศิ ผู้วิจัย
 จะดำเนินการโทรศัพท์สอบถามข้อมูลที่ขาดหายเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ครบถ้วน

4.4 จากนั้นผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามมาบันทึกลงรหัส และให้ค่าตัวเลขตามเกณฑ์
 ที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นฐานข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์ แล้วจึงนำไปวิเคราะห์ข้อมูลสถิติโดยใช้
 โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

5.1 การแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ เพื่อพรรณนาเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของประชากร
 ที่ศึกษา

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบตาราง เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาที่มีลักษณะการวัดแบบกลุ่ม โดยใช้การทดสอบ ไค-สแควร์ (Chi – Square)

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^k \frac{(O_i - E_i)^2}{E_i}$$

- χ^2 = ค่าสถิติไคสแควร์
 O_i = ความถี่ที่ได้จากการสังเกต (Observed Frequency)
 E_i = ความถี่ที่คาดหวัง (Expected Frequency) ซึ่งมีค่าเท่ากับจำนวนข้อมูลคูณด้วย สัดส่วนที่คาดหวัง
 k = จำนวนกลุ่มหรือจำนวนระดับ
 n = จำนวนตัวอย่างทั้งหมด (ประชากรที่ศึกษาทั้งหมด)
 p_i = สัดส่วนของประชากรที่มีลักษณะหรือระดับที่ i

5.3 การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา โดยการวิเคราะห์แบบสหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Analysis) โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) สำหรับตัวแปรอันดับชั้น

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - (\sum x)(\sum y)}{\sqrt{[N \sum x^2 - (\sum x)^2][N \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

- เมื่อ r_n หรือ P_n คือ ..ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โปรดักโมเมนต์
 n หรือ N คือ ..จำนวนคู่
 X คือ ..ค่าของตัวแปรที่หนึ่ง
 Y คือ ..ค่าของตัวแปรที่สอง
 $\sum x$ คือ ..ผลรวมของข้อมูลทุกค่าในตัวแปรที่ 1
 $\sum y$ คือ ..ผลรวมของข้อมูลทุกค่าในตัวแปรที่ 2
 $\sum xy$ คือ ..ผลรวมของผลคูณระหว่างสมาชิกแต่ละตัวจากตัวแปรที่ 1 และ ที่ 2 ทุกค่า

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ โดยแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ประกอบด้วย

3.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

3.2 ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

3.3 เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

ตอนที่ 4 บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ข้อมูล ได้แก่

5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ กับ บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ กับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

5.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ กับระดับ

ประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู
เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

5.5 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับ
ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

5.6 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็ก
และเยาวชนกับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็ก และเยาวชน กรมคุมประพฤติ

ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่ อายุ, เพศ, สาขาวิชาที่จบการศึกษา และ
ระดับการศึกษาสูงสุด ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์หาค่าความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอรายละเอียดปรากฏ
ตามตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนหรือค่าความถี่ และค่าร้อยละ ของข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ

ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ	จำนวน	ร้อยละ
1. อายุ		
- ต่ำกว่า 30 ปี	50	25.5
- 31 – 40 ปี	100	51.0
- 41 ปี ขึ้นไป	46	23.5
รวม	196	100
2. เพศ		
- ชาย	53	27.0
- หญิง	143	73.0
รวม	196	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ	จำนวน	ร้อยละ
3. สาขาการศึกษา		
- นิติศาสตร์	57	29.1
- รัฐศาสตร์	102	52.0
- จิตวิทยา	16	8.2
- สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	13	6.6
- สังคมสงเคราะห์	8	4.1
รวม	196	100
4. ระดับการศึกษาสูงสุดที่จบ		
- ปริญญาตรี	178	90.8
- ปริญญาโท	18	9.2
รวม	196	100

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ จำนวน 196 ราย ปรากฏตาม ตารางที่ 4.1 ปรากฏผล ดังต่อไปนี้

1. อายุ

พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่อายุ 31 – 40 ปี มีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 รองลงมาพนักงานคุมประพฤติที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 และพนักงานคุมประพฤติที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป มีจำนวน 46 คน คิดเป็น ร้อยละ 23.5 ตามลำดับ

2. เพศ

พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 73.0 ส่วนเพศชาย มีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0

3. สาขาการศึกษาที่ศึกษาจบ พนักงานคุมประพฤติที่ศึกษาจบการศึกษาในสาขาวิชา รัฐศาสตร์มากที่สุด มีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาคือจบสาขาวิชานิติศาสตร์ มีจำนวน 57 คนคิดเป็นร้อยละ 29.1 สาขาวิชาจิตวิทยามีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 สาขาวิชา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยามีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.6 และสาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ มีจำนวน 8 คน เป็นเป็น ร้อยละ 4.1 ตามลำดับ

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี มีจำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 90.8 และมีพนักงานคุมประพฤติที่จบการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ

ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่ ตำแหน่ง , การผ่านกรอบคุณวุฒิความรู้เกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน , ระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานคุมประพฤติ, ประสบการณ์การผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด , ภารกิจงานที่รับผิดชอบ และปริมาณคดีในความรับผิดชอบ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์หาค่าความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอรายละเอียด ดังปรากฏ ตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 จำนวนหรือค่าความถี่ และค่าร้อยละของข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ

ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ	จำนวน	ร้อยละ
1. ตำแหน่ง		
- พนักงานคุมประพฤติระดับชำนาญการหรือสูงกว่า	33	16.8
- พนักงานคุมประพฤติระดับปฏิบัติการ	38	19.4
- พนักงานคุมประพฤติ (พนักงานราชการ)	108	55.1
- พนักงานคุมประพฤติ (ลูกจ้างชั่วคราว)	17	8.7
รวม	196	100
2. การผ่านการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับงานคุมประพฤติ		
เด็กและเยาวชน	91	46.4
- ไม่เคย	105	53.6
- เคย		
รวม	196	100

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ	จำนวน	ร้อยละ
3. ระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานคุมประพฤติ		
ประพฤติ	113	57.7
- ต่ำกว่า 8 ปี	74	37.8
- 8 ปี – 16 ปี	9	3.6
- 17 ปี – 25 ปี		
รวม	196	100
4. ประสบการณ์การผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด		
- ผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูฯ น้อยกว่า 2 ปี	16	8.2
- ผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูฯ ตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป	180	91.8
รวม	196	100
5. ภารกิจในความรับผิดชอบ		
- รับภารกิจงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนอย่างเดียว	47	76.02
- รับภารกิจงานอื่นควบไปด้วย	149	23.98
รวม	196	100
6. ปริมาณคดีที่รับผิดชอบทั้งหมด		
- ต่ำกว่า 300 คดี	25	12.8
- 300 คดี – 600 คดี	119	60.7
- 601 คดี ขึ้นไป	52	26.5
รวม	196	100

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ปรากฏผลตามตารางที่ 4.2 ดังนี้

1. ตำแหน่ง

พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นพนักงานราชการ มีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 55.1 รองลงมาคือตำแหน่งระดับปฏิบัติการ มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 ลำดับถัดมาคือระดับชำนาญการหรือสูงกว่า มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 และตำแหน่งลูกจ้างชั่วคราว มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7 ตามลำดับ

2. การผ่านการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชน

พนักงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ เคยผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชน มีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 สำหรับจำนวนพนักงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชนที่ยังไม่เคยผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชนมีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 46.4

3. ระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานคุ้มครองประพฤติด็ก

พนักงานคุ้มครองประพฤติด็กส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานคุ้มครองประพฤติด็กต่ำกว่า 8 ปี มีจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 57.7 รองลงมาปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานคุ้มครองประพฤติด็กระหว่าง 8-16 ปี มีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 และปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานคุ้มครองประพฤติด็กระหว่าง 17-25 ปี มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 ตามลำดับ

4. ประสบการณ์การผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

พนักงานคุ้มครองประพฤติด็กส่วนใหญ่เคยผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป มีจำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 91.8 ส่วนพนักงานคุ้มครองประพฤติด็กที่ผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูน้อยกว่า 2 ปี มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2

5. การปฏิบัติงานในความรับผิดชอบ

พนักงานคุ้มครองประพฤติด็กส่วนใหญ่รับผิดชอบงานในภารกิจอื่นควบไปด้วยรวมกับงานคุ้มครองประพฤติด็ก เด็กและเยาวชน มีจำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 76.02 ส่วนพนักงานคุ้มครองประพฤติด็กที่รับผิดชอบเฉพาะงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชนภารกิจเดียว มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.98

6. ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ

พนักงานคุ้มครองประพฤติด็กส่วนใหญ่รับผิดชอบปริมาณคดีในระดับปานกลาง (ระหว่าง 300-600 คดี) มีจำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 60.7 รองลงมารับผิดชอบปริมาณคดีระดับสูง (600 คดี ขึ้นไป) มีจำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 และรับผิดชอบปริมาณคดีในระดับต่ำ (ต่ำกว่า 300 คดี) มีจำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 12.8 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุ้มครองประพฤติด็กด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ้มครองประพฤติด็ก
ซึ่งประกอบด้วย

3.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชน

3.2 ทักษะการปฏิบัติงานคุ้มครองประพฤติด็กและเยาวชน

3.3 เจตคติต่องานคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งแยกเป็นองค์ประกอบย่อย ดังนี้

3.3.1 เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (เจตคติด้านที่ 1)

3.3.2 เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (เจตคติด้านที่ 2)

3.3.3 เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุ้มครอง (เจตคติด้านที่ 3)

3.3.4 เจตคติต่อลักษณะงานคุ้มครอง (เจตคติด้านที่ 4)

3.1 ความรู้ความเข้าใจของพนักงานคุ้มครองเกี่ยวกับงานคุ้มครองเด็กและเยาวชน

การวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ความเข้าใจของพนักงานคุ้มครองเกี่ยวกับงานคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งมีข้อคำถามรวมจำนวน 20 ข้อ โดยการแบ่งคำตอบให้เหลือเป็น “ใช่” และ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นข้อมูลประเภท “นามบัญญัติ” (Nominal) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1	หมายถึง	“ใช่”
0	หมายถึง	“ไม่ใช่”

ทั้งนี้ คะแนนรวม จำนวน 20 ข้อ จะเป็นข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale)

โดยกำหนด ระดับค่าคะแนนเพื่อจัดกลุ่ม จะแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ระดับต่ำ หมายถึง ได้คะแนนต่ำกว่า 60 %
= ต่ำกว่า 12 คะแนน

ระดับปานกลาง หมายถึง ได้คะแนนระหว่าง มากกว่า 60% - 80%
= มากกว่า 12 – 16 คะแนน

ระดับสูง หมายถึง ได้คะแนนระหว่าง มากกว่า 80% - 100%
= มากกว่า 16 – 20 คะแนน

เมื่อผู้วิจัยจัดระดับความรู้ตามค่าคะแนน โดยแบ่งเป็นระดับต่ำ, ระดับกลาง และระดับสูง แล้ว ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอรายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.3 จำนวนหรือความถี่ และค่าร้อยละความรู้ความเข้าใจของพนักงานคุมประพฤติเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับต่ำ	8	4.1
ระดับปานกลาง	82	41.8
ระดับสูง	106	54.1
รวม	196	100

จากข้อมูลในตารางที่ 4.3 พบว่า พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 54.1 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับสูง รองลงมา พนักงานคุมประพฤติซึ่งมีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.8 มีความรู้ความเข้าใจต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนพนักงานคุมประพฤติที่มีความรู้ความเข้าใจต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนในระดับต่ำ มีเพียงจำนวน 8 คน คิดเป็น ร้อยละ 4.1

3.2 ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการประเมินความสามารถที่มีในเรื่องต่างๆ จำนวน 10 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

- 4 หมายถึง “ดีมาก”
- 3 หมายถึง “ดี”
- 2 หมายถึง “ปานกลาง”
- 1 หมายถึง “น้อย”
- 0 หมายถึง “ไม่มีเลย”

การจัดกลุ่มระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น โดยใช้สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้นตามที่กลาสและฮอปคินส์ (Glass and Hopkins , 1995 , pp. 16-18) อธิบายไว้ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\ &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \end{aligned}$$

$$= (4 - 0) / 3$$

$$= 1.33$$

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้
 ค่าเฉลี่ย 0.00 - 1.33 = ระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและ
 เยาวชนต่ำ

ค่าเฉลี่ย 1.34 - 2.66 = ระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและ
 เยาวชนปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 2.67- 4.00 = ระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและ
 เยาวชนสูง

เมื่อผู้วิจัยได้แบ่งระดับทักษะของพนักงานคุมประพุดิในการปฏิบัติงาน
 คุมประพุดิเด็กและเยาวชน ตามค่าคะแนนค่าคะแนนของทักษะเป็น ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และ
 ระดับสูง จึงได้ดำเนินการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ ดังปรากฏผลตามตารางที่
 4.4

ตารางที่ 4.4 จำนวนและค่าร้อยละของระดับทักษะพนักงานคุมประพุดิในการปฏิบัติงาน
 คุมประพุดิเด็กและเยาวชน

ระดับทักษะในการปฏิบัติงานฯ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับต่ำ	18	9.2
ระดับปานกลาง	115	58.7
ระดับสูง	63	32.1
รวม	196	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่า พนักงานคุมประพุดิส่วนใหญ่ จำนวน 115 คน คิดเป็น ร้อยละ
 58.7 มีทักษะในการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา
 พนักงานคุมประพุดิ ที่มีทักษะในการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนในระดับสูงมี จำนวน
 63 คน คิดเป็นร้อยละ 32.1 ส่วนพนักงานคุมประพุดิที่มีทักษะในการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็ก
 และเยาวชนในระดับต่ำ มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2

3.3 เจตคติของพนักงานคุมประพฤติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

การวิเคราะห์ข้อมูลเจตคติของพนักงานคุมประพฤติต่อการงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ซึ่งแบ่งเจตคติเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1. เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด, 2. เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด, 3. เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ และ 4. เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ

ข้อมูลดังกล่าวมีลักษณะมาตรฐานเป็นการประมาณค่า ซึ่งจะใช้คำถามที่แสดงระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง “มากที่สุด”
- 4 หมายถึง “มาก”
- 3 หมายถึง “ปานกลาง”
- 2 หมายถึง “น้อย”
- 1 หมายถึง “น้อยที่สุด”

การจัดกลุ่มเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนระดับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของระดับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น โดยใช้สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้นตามที่กลาสและฮอปคินส์ (Glass and Hopkins , 1995 , pp. 16-18) อธิบายไว้ ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= (5 - 1) / 3 \\
 &= 1.33
 \end{aligned}$$

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ค่าเฉลี่ย } 1.00 - 2.33 &= \text{มีเจตคติระดับต่ำ} \\
 \text{ค่าเฉลี่ย } 2.34 - 3.67 &= \text{มีเจตคติระดับปานกลาง} \\
 \text{ค่าเฉลี่ย } 3.68 - 5.00 &= \text{มีเจตคติระดับสูง}
 \end{aligned}$$

เมื่อผู้วิจัยได้แบ่งระดับของเจตคติของพนักงานคุมประพฤติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ตามค่าคะแนนค่าคะแนนของทักษะเป็น ระดับต่ำ ระดับกลาง และระดับสูง จึงได้ดำเนินการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ ดังปรากฏผลตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 จำนวนหรือความถี่ และค่าร้อยละของเจตคติของพนักงานคุมประพุดิต้องาน
คุมประพุดิต่เด็กและเยาวชน

ค่าทัศนคติ	ทัศนคติ	ทัศนคติ	ทัศนคติ	ทัศนคติ	ทัศนคติ	
	(ด้านที่ 1)	(ด้านที่ 2)	(ด้านที่ 3)	(ด้านที่ 4)	(โดยรวม)	
ระดับต่ำ	ความถี่	8	5	5	9	3
	ร้อยละ	(4.1 %)	(2.6 %)	(2.6 %)	(4.6 %)	(1.5 %)
ระดับปานกลาง	ความถี่	86	79	72	102	89
	ร้อยละ	(43.9 %)	(40.3 %)	(36.7 %)	(52.0 %)	(45.4 %)
ระดับสูง	ความถี่	102	112	119	85	104
	ร้อยละ	(52.0%)	(57.1 %)	(60.7 %)	(43.4 %)	(53.1 %)
รวม	ความถี่	196	196	196	196	196
	ร้อยละ	(100 %)	(100 %)	(100 %)	(100 %)	(100 %)

จากตารางที่ 4.5 แยกองค์ประกอบเจตคติต้องานคุมประพุดิต่เด็กและเยาวชน
โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่

ด้านที่ 1 เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

ด้านที่ 2 เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

ด้านที่ 3 เจตคติต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพุดิต

ด้านที่ 4 เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพุดิต

ผลการวิเคราะห์ค่าความถี่ และค่าร้อยละ ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

จากการวิเคราะห์ทัศนคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) พบว่า พนักงาน
คุมประพุดิตส่วนใหญ่มีเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอยู่ในระดับสูง คือ จำนวน 102 คน
คิดเป็น ร้อยละ 52.0 รองลงมา พนักงานคุมประพุดิตที่มีเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอยู่
ในระดับปานกลาง มีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43.9 ส่วนพนักงานคุมประพุดิตที่มีเจตคติต่อ
เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในระดับต่ำ มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1

จากการวิเคราะห์เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) พบว่า
พนักงานคุมประพุดิตส่วนใหญ่มีเจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอยู่ในระดับสูง
คือ จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 รองลงมา พนักงานคุมประพุดิตที่มีเจตคติต่อครอบครัวเด็ก
และเยาวชนที่กระทำผิดอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 40.3 ส่วนพนักงาน

คุมประพุดิที่มีเจตคติต่อครอบครัวเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ในระดับต่ำ มีจำนวน 5 คน คิดเป็น ร้อยละ 2.6

จากการวิเคราะห์เจตคติต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพุดิ (ด้านที่ 3) พบว่า พนักงานคุมประพุดิส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของ พนักงานคุมประพุดิอยู่ในระดับสูง คือ จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 60.7 รองลงมา พนักงานคุม ประพุดิที่มีเจตคติต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพุดิอยู่ในระดับปาน กลาง มีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 ส่วนพนักงานคุมประพุดิที่มีเจตคติต่อการปฏิบัติงาน ตามบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพุดิในระดับต่ำ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

จากการวิเคราะห์เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพุดิ (ด้านที่ 4) พบว่า พนักงานคุม ประพุดิส่วนใหญ่มีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพุดิอยู่ในระดับปานกลาง คือ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมา พนักงานคุมประพุดิที่มีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพุดิอยู่ใน ระดับสูง มีจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 43.4 ส่วนพนักงานคุมประพุดิที่มีเจตคติต่อลักษณะงาน คุมประพุดิระดับต่ำ มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6

จากการวิเคราะห์โดยภาพรวมเกี่ยวกับเจตคติต่องานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน พบว่า พนักงานคุมประพุดิส่วนใหญ่มีเจตคติต่องานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับสูง คือ จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 53.1 รองลงมา พนักงานคุมประพุดิที่มีเจตคติต่องานคุมประพุดิเด็กและ เยาวชนอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 45.4 ส่วนพนักงานคุมประพุดิที่มี เจตคติต่องานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนในระดับต่ำ มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5

ตอนที่ 4 บทบาทของพนักงานคุมประพุดิด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ

การวิเคราะห์ข้อมูลบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู ที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ ข้อมูลมีลักษณะมาตรฐานเป็นการประมาณค่า ซึ่งจะใช้คำถาม ที่แสดงระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ (1) ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ (2) ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน แต่ละระดับ ดังนี้

ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ มีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

- 4 หมายถึง “ปฏิบัติทุกครั้งที่รับผิดชอบ”
- 3 หมายถึง “ปฏิบัติแทบทุกครั้งที่รับผิดชอบ”
- 2 หมายถึง “ปฏิบัติบ้าง ไม่ได้ปฏิบัติบ้าง”
- 1 หมายถึง “ปฏิบัติน้อยมาก”
- 0 หมายถึง “ไม่เคยปฏิบัติ”

การจัดกลุ่มระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น โดยใช้สูตรหาความกว้างของอันตรภาคชั้นตามที่กลาสและฮอปคินส์ (Glass and Hopkins , 1995 , pp. 16-18) อธิบายไว้ ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= (4 - 0) / 3 \\
 &= 1.33
 \end{aligned}$$

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ค่าเฉลี่ย } 0.00 - 1.33 &= \text{ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ ต่ำ} \\
 \text{ค่าเฉลี่ย } 1.34 - 2.67 &= \text{ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ ปานกลาง} \\
 \text{ค่าเฉลี่ย } 2.38 - 4.00 &= \text{ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ สูง}
 \end{aligned}$$

ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทฯ มีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้หากค่าคะแนนระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทฯ คือ 0 หมายถึง “ไม่เกิดประสิทธิผล”

- 4 หมายถึง “มีประสิทธิผลมากที่สุด”
- 3 หมายถึง “มีประสิทธิผลมาก”
- 2 หมายถึง “มีประสิทธิผลปานกลาง”
- 1 หมายถึง “มีประสิทธิผลน้อย”
- 0 หมายถึง “ไม่มีประสิทธิผล”

การจัดกลุ่มระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ผู้วิจัยได้แบ่งคะแนนระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยแบ่งช่วงของระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติด้วยวิธีหาความกว้างของอันตรภาคชั้น โดยใช้สูตรการหาความกว้างของอันตรภาคชั้นตามที่กลาสและฮอปกินส์ (Glass and Hopkins , 1995 , pp. 16-18) อธิบายไว้ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\ &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \\ &= (4 - 0) / 3 \\ &= 1.33 \end{aligned}$$

จากการพิจารณาดังกล่าวข้างต้น จึงกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าเฉลี่ย } 0.00 - 1.33 &= \text{มีระดับประสิทธิผลฯ ต่ำ} \\ \text{ค่าเฉลี่ย } 1.34 - 2.66 &= \text{มีระดับประสิทธิผลฯ ปานกลาง} \\ \text{ค่าเฉลี่ย } 2.37 - 4.00 &= \text{มีระดับประสิทธิผลฯ สูง} \end{aligned}$$

เมื่อผู้วิจัยได้แบ่งระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ เป็น 3 ระดับตามค่าคะแนน ค่าคะแนนของระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติเป็น ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง จึงได้ดำเนินการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ ดังปรากฏผลตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 จำนวนหรือความถี่ และค่าร้อยละของระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริม
การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ	ความถี่	ร้อยละ
ระดับต่ำ	14	7.1
ระดับปานกลาง	74	37.8
ระดับสูง	108	55.1
รวม	196	100

จากตารางที่ 4.6 ผลการศึกษาระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่มีระดับปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ในระดับสูง จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 55.1 รองลงมาพนักงานคุมประพฤติ มีระดับการปฏิบัติตามบทบาทการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติในระดับปานกลาง จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 และจำนวนพนักงานคุมประพฤติที่มีระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติในระดับต่ำ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 จำนวนหรือความถี่ และค่าร้อยละของระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ระดับประสิทธิผลฯ	ความถี่	ร้อยละ
ระดับต่ำ	8	4.1
ระดับปานกลาง	98	50.0
ระดับสูง	90	45.9
รวม	196	100

จากตารางที่ 4.7 ผลการศึกษาระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า พนักงานคุมประพฤติที่ศึกษาส่วนใหญ่มีระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ระดับปานกลาง จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาพนักงานคุมประพฤติมีระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ระดับสูงมีจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45.9 และจำนวนพนักงานคุมประพฤติที่มีระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ในระดับต่ำ มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 ตามลำดับ

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูล

5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ) กับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ) ที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่

1. อายุของพนักงานคุมประพฤติ
2. เพศของพนักงานคุมประพฤติ
3. สาขาวิชาที่พนักงานคุมประพฤติศึกษาจบ
4. ระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติ

ส่วนบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ
2. ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

รวมการวิเคราะห์คู่ความสัมพันธ์ จำนวน 10 คู่ โดยใช้สถิติไคสแควร์ ในการวิเคราะห์คู่ความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งปรากฏผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในแต่ละคู่ ดังนี้

(1) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง “อายุ” กับ “ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ” ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.8 ดังนี้

ตารางที่ 4.8 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

อายุ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- ต่ำกว่า 30 ปี	4	18	28	50
- 31 – 40 ปี	7	37	56	100
- 41 ปี ขึ้นไป	3	19	24	46
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 0.382	Sig = 0.984	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05		

จากตารางที่ 4.8 อายุของพนักงานคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ อายุของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้อง กันแต่อย่างใด

(2) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอายุของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.9 ดังนี้

ตารางที่ 4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

อายุ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตาม บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- ต่ำกว่า 30 ปี	1	27	22	50
- 31 – 40 ปี	4	47	49	100
- 41 ปี ขึ้นไป	3	24	19	46
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 2.047		Sig = 0.727		ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.9 พบว่า อายุของพนักงานคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ อายุของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.10 ดังนี้

ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เพศ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ชาย	4	21	28	53
หญิง	10	53	80	143
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 0.152		Sig = 0.927		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.10 พบว่า เพศของพนักงานคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เพศของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน แต่อย่างใด

(4) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.11 ดังนี้

ตารางที่ 4.11 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เพศ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ชาย	4	19	30	53
หญิง	4	79	60	143
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 6.853		Sig = 0.032		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.11 พบว่า เพศของพนักงานคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เพศของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความเกี่ยวข้องต่อกัน

(5) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.12 ดังนี้

ตารางที่ 4.12 ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

สาขาวิชา	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
1. นิติศาสตร์	7	23	27	57
2. รัฐศาสตร์	6	35	61	102
3. จิตวิทยา	0	7	9	16
4. สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	0	7	6	13
5. สังคมสงเคราะห์	1	2	5	8
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 7.837	Sig = 0.450		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.12 สาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ สาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(6) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.13 ดังนี้

ตารางที่ 4.13 ความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

สาขาวิชา	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
1. นิติศาสตร์	2	31	24	57
2. รัฐศาสตร์	5	47	50	102
3. จิตวิทยา	0	10	6	16
4. สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	1	7	5	13
5. สังคมสงเคราะห์	0	3	5	8
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 4.208		Sig = 0.838		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.13 พบว่า สาขาวิชาที่ศึกษาจบของประชากรไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ สาขาวิชาที่ศึกษาจบของพนักงานคุมประพฤติกับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(7) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.14 ดังนี้

ตารางที่ 4.14 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ระดับการศึกษาสูงสุด	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- ปริญญาตรี	14	67	87	178
- ปริญญาโท	0	7	11	18
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 1.552		Sig = 0.460		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.14 ระดับการศึกษาของพนักงานคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ระดับการศึกษาของพนักงานคุมประพฤติกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(8) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.15 ดังนี้

ตารางที่ 4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ระดับการศึกษาสูงสุด	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- ปริญญาตรี	8	88	82	178
- ปริญญาโท	0	10	8	18
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 0.941		Sig = 0.625		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ระดับการศึกษาสูงสุดของพนักงานคุมประพฤติกับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ) กับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ) ที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่

1. ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ
2. การผ่านการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
3. ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ
4. ประสบการณ์การผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

5. ภารกิจงานในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ

6. ปริมาณคดีในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ

ส่วนข้อมูลบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

2. ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

รวมการวิเคราะห์คู่ความสัมพันธ์ จำนวน 12 คู่ โดยใช้สถิติไค- สแควร์ ในการวิเคราะห์คู่ความสัมพันธ์ดังกล่าว และหากผลการวิเคราะห์ พบว่า มีความสัมพันธ์ ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ต่อไป หากเป็นข้อมูลระดับอันดับ (Interval) โดยใช้สถิติการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ซึ่งปรากฏผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในแต่ละคู่ ดังนี้

(1) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.16 ดังนี้

ตารางที่ 4.16 ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตาม
 บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่
 ถูกคุมประพฤติ

ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
1. พนักงานคุมประพฤติระดับ ชำนาญการ หรือสูงกว่า	3	14	16	33
2. พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ	4	16	18	38
3. พนักงานคุมประพฤติ (พนักงาน ราชการ)	7	37	65	108
4. พนักงานคุมประพฤติ (ลูกจ้าง ชั่วคราว)	0	7	10	17
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 3.904		Sig = 0.690		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับ
 การปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่
 ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ
 กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ
 เยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(2) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ กับ
 ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข
 ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.17 ดังนี้

ตารางที่ 4.17 ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติ ตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
1. พนักงานคุมประพฤติระดับ ชำนาญการ หรือสูงกว่า	3	17	13	33
2. พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ	2	19	17	38
3. พนักงานราชการ	2	54	52	108
4. ลูกจ้างชั่วคราว	1	8	8	17
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 4.093		Sig = 0.664		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการผ่านการฝึกอบรมเกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.18 ดังนี้

ตารางที่ 4.18 ความสัมพันธ์ระหว่างการผ่านการอบรมเกี่ยวกับการคุมประพุดิเด็กและเยาวชน
กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการ
แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ

การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการคุม ประพุดิเด็กและเยาวชน	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ไม่เคย	7	35	49	91
เคย	7	39	59	105
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 0.143		Sig = 0.931		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.18 การผ่านการอบรมเกี่ยวกับการคุมประพุดิเด็กและเยาวชนของ
พนักงานคุมประพุดิ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมี
ส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ การผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับการคุมประพุดิเด็กและเยาวชนของ
พนักงานคุมประพุดิ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน
การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(4) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับการ
คุมประพุดิเด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมี
ส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ ปรากฏผลการวิเคราะห์
ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.19 ดังนี้

ตารางที่ 4.19 ความสัมพันธ์ระหว่างการผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับการคุมประพตเด็กและ
 เยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม
 ของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพต

การผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับ การคุมประพต เด็กและเยาวชน	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติ ตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วน ร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ไม่เคย	4	48	39	91
เคย	4	50	51	105
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 0.644		Sig = 0.725		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.19 พบว่า การผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับการคุมประพตเด็กและ
 เยาวชน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมี
 ส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพต อย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ การผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับการคุมประพตเด็กและเยาวชนของ
 พนักงานคุมประพต กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม
 ของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพต ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่าง
 ใด

(5) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพต
 กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ
 เยาวชนที่ถูกคุมประพต ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.20 ดังนี้

ตารางที่ 4.20 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตาม
 บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่
 ถูกคุมประพฤติ

ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุม ประพฤติ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ต่ำกว่า 8 ปี	11	42	60	113
9 – 16 ปี	2	27	45	74
17 – 25 ปี	1	5	3	9
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 5.395	Sig = 0.249		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.20 ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติของพนักงานคุมประพฤติ**ไม่มี**
ความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการ
 แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ
 ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ
 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความ
เกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(6) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ กับ
 ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข
 ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.21 ดังนี้

ตารางที่ 4.21 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- ต่ำกว่า 8 ปี	5	58	50	113
- 9 – 16 ปี	2	36	36	74
- 17 – 25 ปี	1	4	4	9
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 1.782	Sig = 0.776		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.21 พบว่าระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติของพนักงานคุมประพฤติ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(7) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.22 ดังนี้

ตารางที่ 4.22 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูฯ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- เคยผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูฯ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 ปี	13	0	3	16
- เคยผ่านงานแก้ไขฟื้นฟูฯ มากกว่า 2 ปี	1	74	105	180
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 144.709	Sig = 0.000		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.22 ประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดของพนักงานคุมประพฤติ “มีความสัมพันธ์” กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความเกี่ยวข้องกัน

(8) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.23 ดังนี้

ตารางที่ 4.23 ความสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กับ ประสิทธิภาพของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ

ประสพการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟู	ประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- เคยผ่านงานแก้ไขฟื้นฟู น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 ปี	6	8	2	16
- เคยผ่านงานแก้ไขฟื้นฟู มากกว่า 2 ปี	2	90	88	180
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 51.907	Sig = 0.000			ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.23 พบว่าประสพการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดของพนักงานคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ประสพการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ มีความเกี่ยวข้องกัน

(9) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภารกิจงานในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.24 ดังนี้

ตารางที่ 4.24 ความสัมพันธ์ระหว่างภารกิจงานที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ภารกิจงานที่รับผิดชอบของ พนักงานคุมประพฤติ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ในการแก้ไขฟื้นฟูฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- รับเฉพาะภารกิจงานคุม ประพฤติเด็กและ เยาวชน ไม่รับงาน ภารกิจอื่น	0	0	47	47
- รับงานภารกิจอื่นด้วย	14	71	61	149
รวม	14	74	108	196
ค่าไค- สแควร์ = 50.376	Sig = 0.000		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.24 ภารกิจงานที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติมีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ภารกิจที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความเกี่ยวข้องกัน

(10) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภารกิจงานที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.25 ดังนี้

ตารางที่ 4.25 ความสัมพันธ์ระหว่างภารกิจงานที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ภารกิจงานที่รับผิดชอบ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- รับเฉพาะภารกิจงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนไม่รับงานภารกิจอื่น	0	0	47	70
- รับงานภารกิจอื่นด้วย	8	98	43	126
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 72.817		Sig = 0.000		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ภารกิจงานที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ภารกิจงานที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความเกี่ยวข้องกัน

(11) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.26 ดังนี้

ตารางที่ 4.26 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ ของพนักงานคุมประพฤติ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- ต่ำกว่า 300 คดี	4	18	3	25
- 300 คดี – 600 คดี	23	85	11	119
- 601 คดี ขึ้นไป	28	23	1	52
รวม	55	126	15	196
ค่าไค- สแควร์ = 25.522	Sig = 0.000		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05	

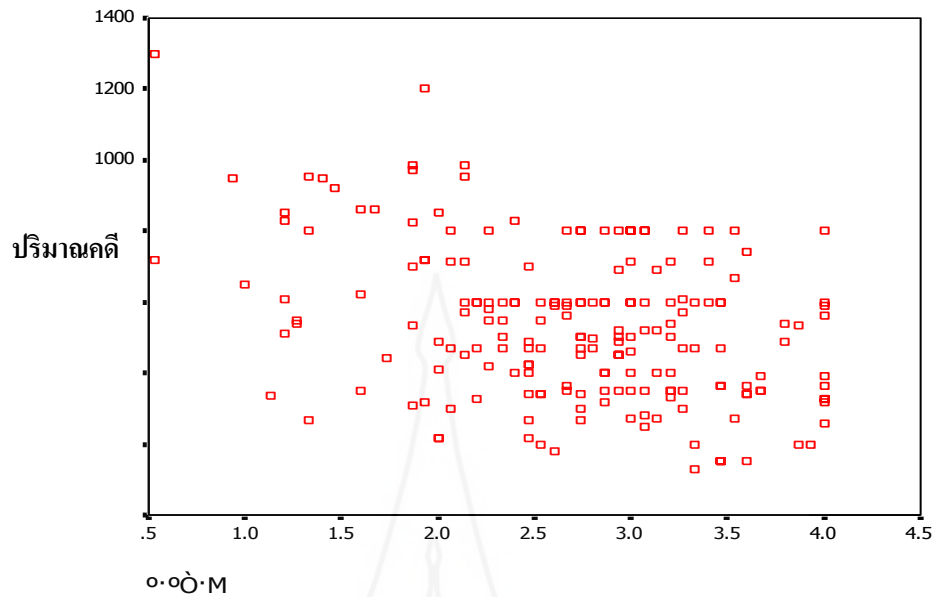
จากตารางที่ 4.26 พบว่าปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ มี ความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มี ความเกี่ยวข้องกัน

จากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อหาขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ดังกล่าว ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.27 ดังนี้

ตารางที่ 4.27 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ประเด็นที่ศึกษา	ปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ
ปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ	1	-0.289
ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ	-0.289	1

จากตารางที่ 4.27 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กันในเชิงลบที่ระดับ $P = -0.289$ กล่าวคือ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน หมายความว่า หากปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประเวติได้รับมีจำนวนมาก ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำ ในทางตรงกันข้ามหากปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประเวติได้รับมีจำนวนน้อย ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูง ดังปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.1 ซึ่งแสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู

$$\text{ค่า } P = -0.289$$

แผนภูมิที่ 4.1 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(12) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.28 ดังนี้

ตารางที่ 4.28 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีในความรับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับ ประสิทธิภาพด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ

ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ	ระดับประสิทธิภาพของการปฏิบัติตาม บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของครอบครัวฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
- ต่ำกว่า 300 คดี	0	8	17	25
- 300 คดี – 600 คดี	2	60	57	119
- 601 คดี ขึ้นไป	6	30	19	52
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 17.380	นัยสำคัญ = 0.002		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05	

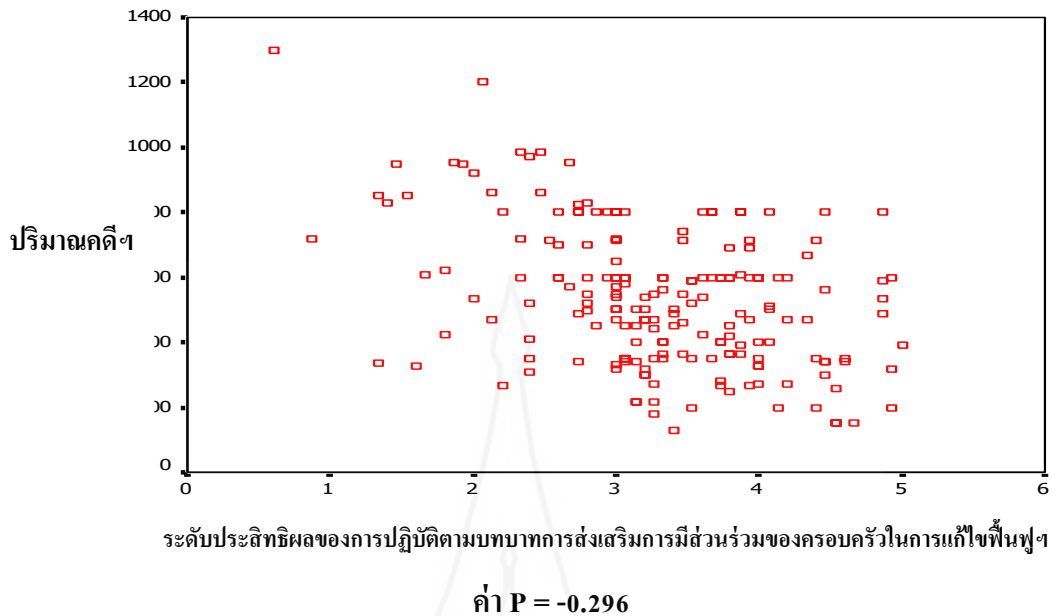
จากตารางที่ 4.28 พบว่าปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ มี **ความสัมพันธ์**กับระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิภาพของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ มีความเกี่ยวข้องกัน

จากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อหาขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.29 ดังนี้

ตารางที่ 4.29 ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ประเด็นที่ศึกษา	ปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว
ปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ	1	-0.296
ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว	-0.296	1

จากตารางที่ 4.28 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กันในเชิงลบที่ระดับ $P = -0.296$ กล่าวคือ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน หมายความว่า หากปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤตินี้นั้นมีจำนวนมาก ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำ และในทางตรงกันข้ามหากปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤตินี้นั้นมีจำนวนน้อย ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูง ดังปรากฏตามของแผนภูมิที่ 4.2 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ภาพที่ 4.2 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณคดีที่รับผิดชอบของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิภาพของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ กับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ข้อมูลปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่

1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
2. ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
3. เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ซึ่งมี 4 ด้าน ได้แก่
 - 3.1 เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด
 - 3.2 เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด
 - 3.3 เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ
 - 3.4 เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ

ส่วนข้อมูลบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการ
แก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

2. ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ
ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

รวมการวิเคราะห์คู่ความสัมพันธ์ จำนวน 14 คู่ โดยใช้สถิติไค- สแควร์ ในการ
วิเคราะห์คู่ความสัมพันธ์ดังกล่าว และหากผลการวิเคราะห์ พบว่า มีความสัมพันธ์ ผู้วิจัยจะ
ดำเนินการวิเคราะห์ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ต่อไป หากเป็นข้อมูลดังกล่าวเป็นระดับอันตร
ภาคชั้น (Interval) โดยใช้สถิติการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ซึ่งปรากฏผลการ
วิเคราะห์ความสัมพันธ์ในแต่ละคู่ ดังนี้

(1) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจต่องานคุมประพฤติเด็ก
และเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข
ฟื้นฟูที่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.30
ดังนี้

ตารางที่ 4.30 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับ
ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข
ฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงาน คุมประพฤติเด็กและเยาวชน	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริม การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข ฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	1	7	0	8
ระดับปานกลาง	25	51	6	82
ระดับสูง	29	68	9	106
รวม	55	126	15	196
ค่าไค- สแควร์ = 2.329		Sig = 0.675		ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.30 พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุมประพฤติด็กและเยาวชนของพนักงานคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับระดับของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุมประพฤติด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(2) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.31 ดังนี้

ตารางที่ 4.31 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุม ประพฤติด็กและเยาวชน	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตาม บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	0	5	3	8
ระดับปานกลาง	9	44	29	82
ระดับสูง	11	59	36	106
รวม	20	108	68	196
ค่าไค- สแควร์ = 1.029	Sig = 0.905		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.31 พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติด็กและเยาวชน ไม่มีความสัมพันธ์ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการ

ปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.32 ดังนี้

ตารางที่ 4.32 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ เด็กและเยาวชน	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	24	15	0	39
ระดับปานกลาง	27	80	7	114
ระดับสูง	4	31	8	43
รวม	55	126	15	196
ค่าไค- สแควร์ = 36.880	Sig = 0.000		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.32 พบว่า ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความเกี่ยวข้องกัน

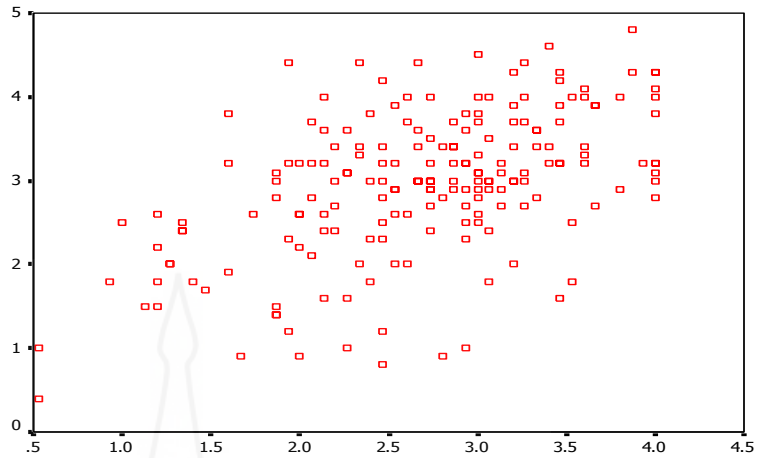
จากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อหาขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ดังกล่าว ปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.33 ดังนี้

ตารางที่ 4.33 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคหกรรมประพฤติกเด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ประเด็นที่ศึกษา	ทักษะการปฏิบัติงาน	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ
ทักษะการปฏิบัติงาน	1	0.527
ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ	0.527	1

จากตารางที่ 4.33 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคหกรรมประพฤติกเด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.527$ กล่าวคือ ทักษะการงานคหกรรมประพฤติกเด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคหกรรมประพฤติกมีทักษะการปฏิบัติงานคหกรรมประพฤติกเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับสูง ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้าม หากพนักงานคหกรรมประพฤติกมีทักษะการปฏิบัติงานคหกรรมประพฤติกเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับต่ำ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำตามไปด้วย ดังปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.3 ซึ่งแสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคหกรรมประพฤติกเด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ทักษะการปฏิบัติงาน^๑

ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู^๑

ค่า $P = 0.52$

ภาพที่ที่ 4.3 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(4) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.34 ดังนี้

ตารางที่ 4.34 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ

ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	6	27	6	39
ระดับปานกลาง	2	61	51	114
ระดับสูง	0	10	33	43
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 44.196	Sig = 0.000		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05	

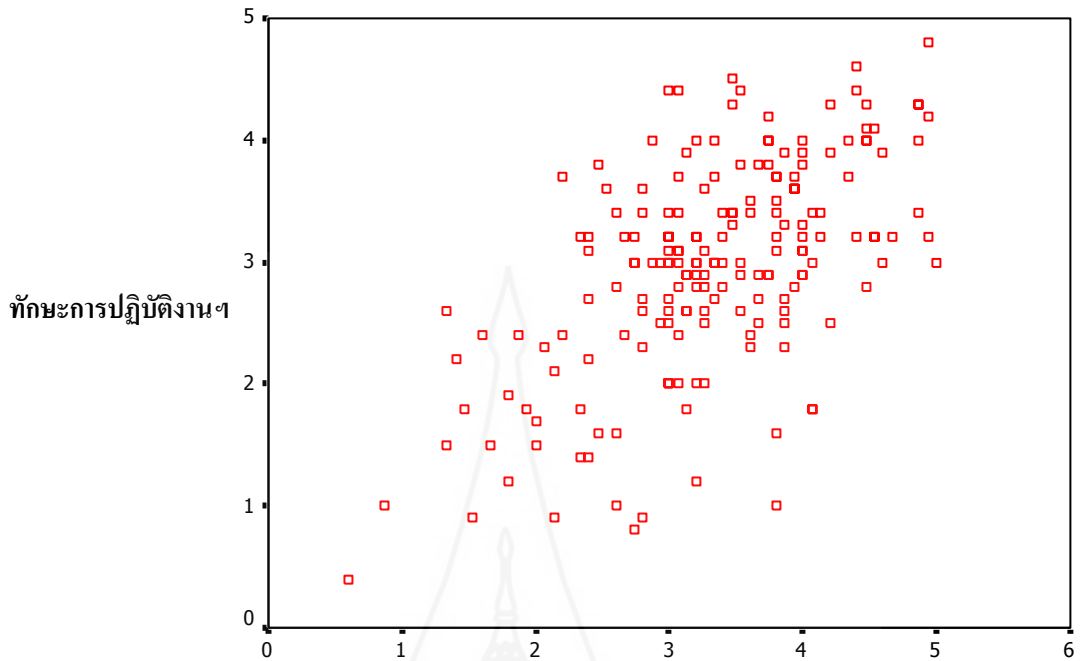
จากตารางที่ 4.34 พบว่าทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนของพนักงานคุมประพุดิมีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชนของพนักงานคุมประพุดิกับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ มีความเกี่ยวข้องกัน

จากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อหาขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.35 ปรากฏผล ดังนี้

ตารางที่ 4.35 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็ก และเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ

ประเด็นที่ศึกษา	ทักษะการปฏิบัติงาน	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติ ตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของครอบครัวฯ
ทักษะการปฏิบัติงาน	1	0.589
ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติ ตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของครอบครัวฯ	0.589	1

จากตารางที่ 4.35 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็ก และเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.589$ กล่าวคือ ทักษะการทำงานกุมประพุดิเด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานกุมประพุดิมีทักษะการปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับสูง ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ จะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้ามหากพนักงานกุมประพุดิมีทักษะการปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับต่ำ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ จะมีระดับต่ำตามไปด้วย ดังปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.4 ซึ่งแสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพุดิ

ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ

ค่า $P = 0.589$

ภาพที่ 4.4 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(5) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.36 ดังนี้

ตารางที่ 4.36 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็ก และเยาวชน (โดยภาพรวม)	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริม การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข ฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	0	3	0	3
ระดับปานกลาง	25	59	5	89
ระดับสูง	30	64	10	104
รวม	55	126	10	196
ค่าไค- สแควร์ =	2.872	Sig = 0.579		ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.36 พบว่าเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน แต่อย่างใด

(6) จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนโดยภาพรวม กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.37 ดังนี้

ตารางที่ 4.37 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและ เยาวชน (โดยภาพรวม)	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตาม บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่อ	0	1	2	3
ระดับปานกลาง	4	46	39	89
ระดับสูง	4	51	49	104
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ =	0.809	Sig = 0.937		ระดับ นัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.37 พบว่าเจตคติต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(7) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.38 ดังนี้

ตารางที่ 4.38 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่ กระทำผิด (ด้านที่ 1)	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ในการแก้ไขฟื้นฟูฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	3	5	0	8
ระดับปานกลาง	17	62	7	86
ระดับสูง	35	59	8	102
รวม	55	126	15	196
ค่าไค- สแควร์ =	5.905	Sig = 0.206	ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.38 พบว่าเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(8) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.39 ดังนี้

ตารางที่ 4.39 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1)	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	1	4	3	8
ระดับปานกลาง	2	41	43	86
ระดับสูง	5	53	44	102
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ =	2.986	Sig = 0.560	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.39 พบว่า เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(9) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด(ด้านที่ 2) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.40 ดังนี้

ตารางที่ 4.40 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและ เยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2)	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	2	3	0	5
ระดับปานกลาง	22	51	6	79
ระดับสูง	31	72	9	112
รวม	55	126	15	196
ค่าไค- สแควร์ =	0.681	Sig = 0.954		ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05

จากตารางที่ 4.40 พบว่าเจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความ เกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(10) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นไปตามตารางที่ 4.41 ดังนี้

ตารางที่ 4.41 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและ เยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2)	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตาม บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัว ^๑			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	0	2	3	5
ระดับปานกลาง	4	44	31	79
ระดับสูง	4	52	56	112
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 2.750		Sig = 0.601		ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.41 พบว่า เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อครอบครัวเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(11) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ทัศนคติด้านที่ 3) กับระดับของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.42 ดังนี้

ตารางที่ 4.42 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของ พนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3)	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน การแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	0	4	1	5
ระดับปานกลาง	20	49	3	72
ระดับสูง	35	73	11	119
รวม	55	126	15	196
ค่าไค- สแควร์ =	4.527	Sig = 0.339		ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.42 พบว่า เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(12) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.43 ดังนี้

ตารางที่ 4.43 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของ พนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3)	ระดับประสิทธิผลการปฏิบัติตามบทบาท การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	0	1	4	5
ระดับปานกลาง	2	44	26	72
ระดับสูง	6	53	60	119
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 7.459	Sig = 0.114		ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ 0.05	

จากตารางที่ 4.43 พบว่า เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแต่อย่างใด

(13) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.44 ดังนี้

ตารางที่ 4.44 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคুমประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4)	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	7	2	0	9
ระดับปานกลาง	30	70	2	102
ระดับสูง	18	54	13	85
รวม	55	126	15	196
ค่าไค- สแควร์ = 23.705		Sig = 0.000		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

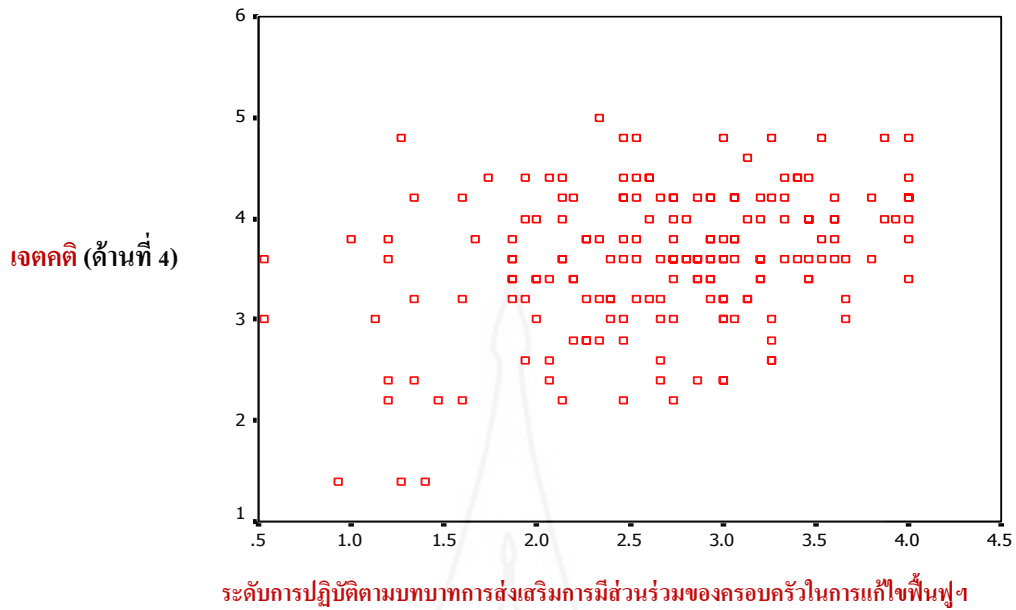
จากตารางที่ 4.44 พบว่าเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความเกี่ยวข้องส่งผลต่อกันและกัน

จากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อหาขนาดและทิศทางของความสัมพันธ์ดังกล่าว ปรากฏผลตามตารางที่ 4.45 ดังนี้

ตารางที่ 4.45 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ประเด็นที่ศึกษา	เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู
เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ	1	0.344
ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู	0.344	1

จากตารางที่ 4.45 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.344$ กล่าวคือ เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤติมีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ อยู่ในระดับสูง ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุมประพฤติ มีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ อยู่ในระดับต่ำ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำตามไปด้วย ดังปรากฏตามตามแผนภูมิที่ 4.5 ซึ่งแสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ภาพที่ 4.5 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(14) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน(ด้านที่ 4) กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.45 ดังนี้

ตารางที่ 4.46 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4)	ระดับประสิทธิผลการปฏิบัติตาม บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของครอบครัว			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	1	6	2	9
ระดับปานกลาง	6	60	36	102
ระดับสูง	1	32	52	85
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 16.258	Sig = 0.003			ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ 0.05

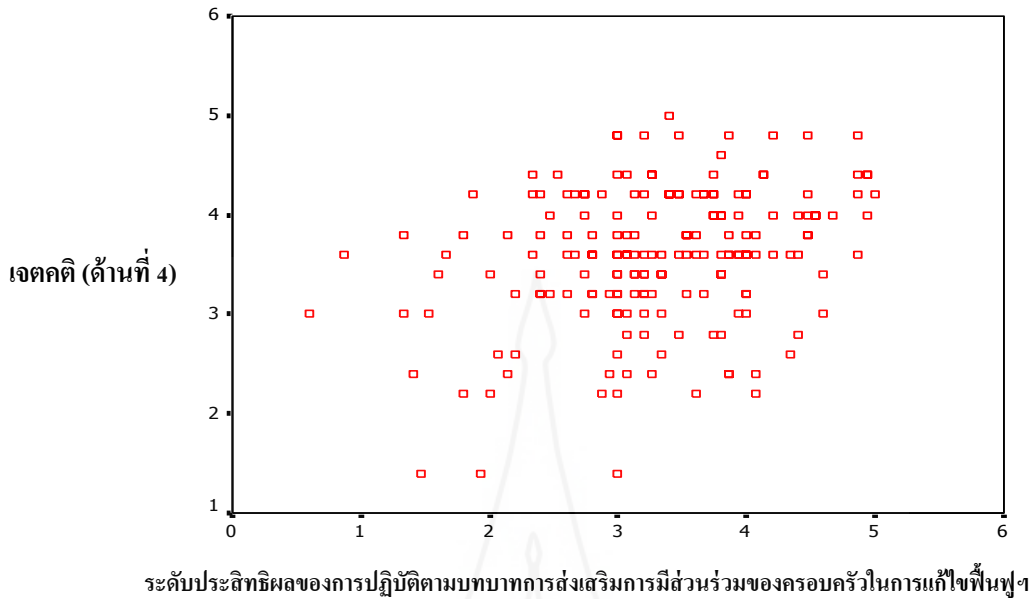
จากตารางที่ 4.46 พบว่า เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความเกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อกันและกัน

จากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อหาขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ดังกล่าวปรากฏตามตารางที่ 4.47 ปรากฏผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตารางที่ 4.47 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ประเด็นที่ศึกษา	เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ
เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ	1	0.303
ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ	0.303	1

จากตารางที่ 4.47 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.303$ กล่าวคือ เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤติมีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ อยู่ในระดับสูง ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุมประพฤติมีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ อยู่ในระดับต่ำ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำตามไปด้วย ดังปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.6 ซึ่งแสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ภาพที่ 4.6 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

5.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับของบทบาทพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ กับ ประสิทธิภาพของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับของบทบาทพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ กับ ประสิทธิภาพของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.48 ดังนี้

ตารางที่ 4.48 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ระดับของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูฯ			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	8	45	2	55
ระดับปานกลาง	0	51	75	126
ระดับสูง	0	2	13	15
รวม	8	98	90	196
ค่าไค- สแควร์ = 69.881	Sig = 0.000			ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.48 พบว่า ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความเกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อกันและกัน

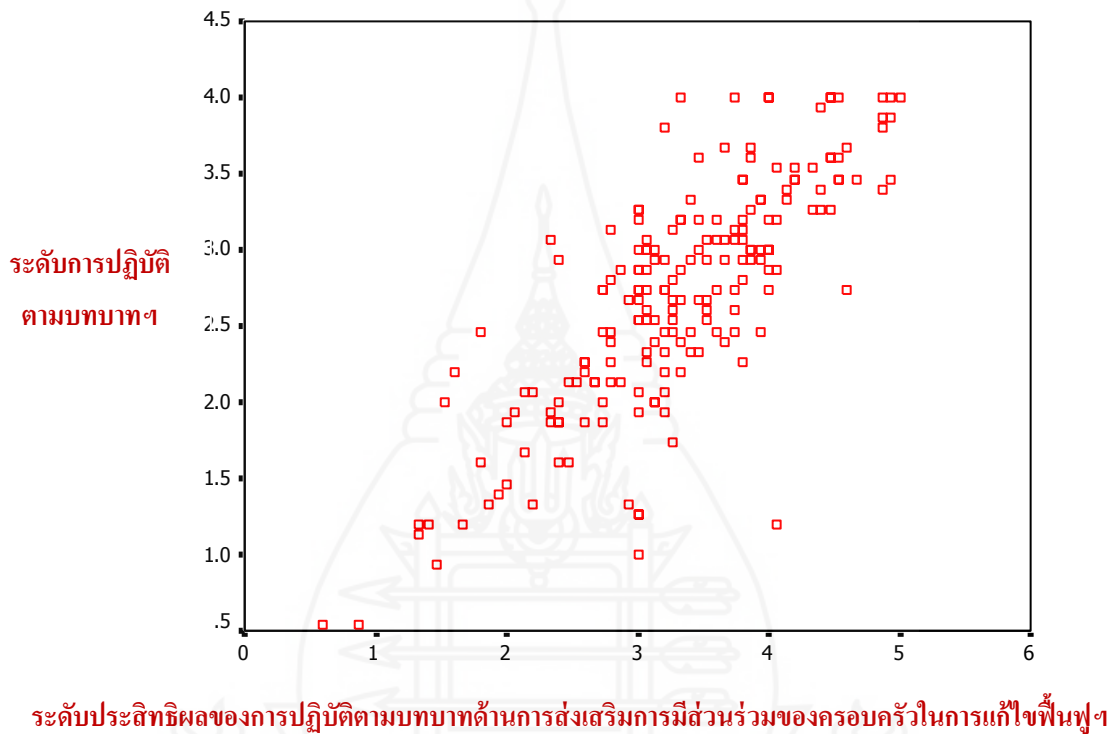
จากนั้น ได้ดำเนินการวิเคราะห์หาขนาดและทิศทางของความสัมพันธ์ดังกล่าวดังกล่าวปรากฏผลการวิเคราะห์ ตามตารางที่ 4.49 ปรากฏผล ดังนี้

ตารางที่ 4.49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน การแก้ไขฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ประเด็นที่ศึกษา	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ
ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ	1	0.793
ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ	0.793	1

จากตารางที่ 4.49 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับการปฏิบัติตามบทบาทส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.793$ กล่าวคือ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤติมีการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ในระดับสูง ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุมประพฤติมีการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ ในระดับต่ำ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตาม

บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ จะมีระดับต่ำตามไปด้วยดังปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.7 ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ภาพที่ 4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

5.5 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

จากวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาข้อบ่งชี้เพิ่มเติมสำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ ซึ่งผลการวิเคราะห์เป็นดังนี้

5.1.1 การวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.50 ดังนี้

ตารางที่ 4.50 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)	ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	0	3	0	3
ระดับปานกลาง	19	49	21	89
ระดับสูง	20	62	22	104
รวม	39	114	43	196
ค่าไค- สแควร์ = 2.601		Sig = 0.627		ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.50 พบว่าเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กล่าวคือ เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ไม่มีความเกี่ยวข้อง หรือส่งผลต่อกันและกันแต่อย่างใด

5.1.2 การวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด(ด้านที่ 1) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.51 ดังนี้

ตารางที่ 4.51 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่ กระทำผิด (ด้านที่ 1)	ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ เด็กและเยาวชน			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
	ระดับต่ำ	2	6	
ระดับปานกลาง	12	52	22	86
ระดับสูง	25	56	21	102
รวม	39	114	43	196
ค่าไค- สแควร์ = 5.737		Sig = 0.220		ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05

จากตารางที่ 4.51 พบว่าเจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) ไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กล่าวคือ เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ไม่มีความเกี่ยวข้อง หรือมี ส่งผลต่อกันและกันแต่อย่างใด

5.1.3 การวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ปราบกฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.52 ดังนี้

ตารางที่ 4.52 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) กับ
ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและ เยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2)	ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ เด็กและเยาวชน			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	1	3	1	5
ระดับปานกลาง	16	46	17	79
ระดับสูง	22	65	25	112
รวม	39	114	43	196
ค่าไค- สแควร์ = 0.032		Sig = 1.000		ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05

จากตารางที่ 4.52 พบว่า เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) ไม่มีความสัมพันธ์กับ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กล่าวคือ เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ไม่มีความเกี่ยวข้อง หรือส่งผลต่อกันและกันแต่อย่างใด

**5.1.4 การวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของ
พนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน** ปรากฏผล
การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.53 ดังนี้

ตารางที่ 4.53 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) กับ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3)	ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ เด็กและเยาวชน			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	0	3	2	5
ระดับปานกลาง	17	44	11	72
ระดับสูง	22	67	30	119
รวม	39	114	43	196
ค่าไค- สแควร์ = 4.574		Sig = 0.334		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.53 พบว่า เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) ไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กล่าวคือ เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ไม่มีความเกี่ยวข้อง หรือส่งผลต่อกันและกันแต่อย่างใด

5.1.5 การวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ปราบกฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.54 ดังนี้

ตารางที่ 4.54 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

เจตคติต่อลักษณะงานคุม ประพฤติ (ด้านที่ 4)	ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ เด็กและเยาวชน			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	7	1	1	9
ระดับปานกลาง	22	58	22	102
ระดับสูง	10	55	20	85
รวม	39	114	43	196
ค่าไค- สแควร์ = 22.788		Sig = 0.000		ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ 0.05

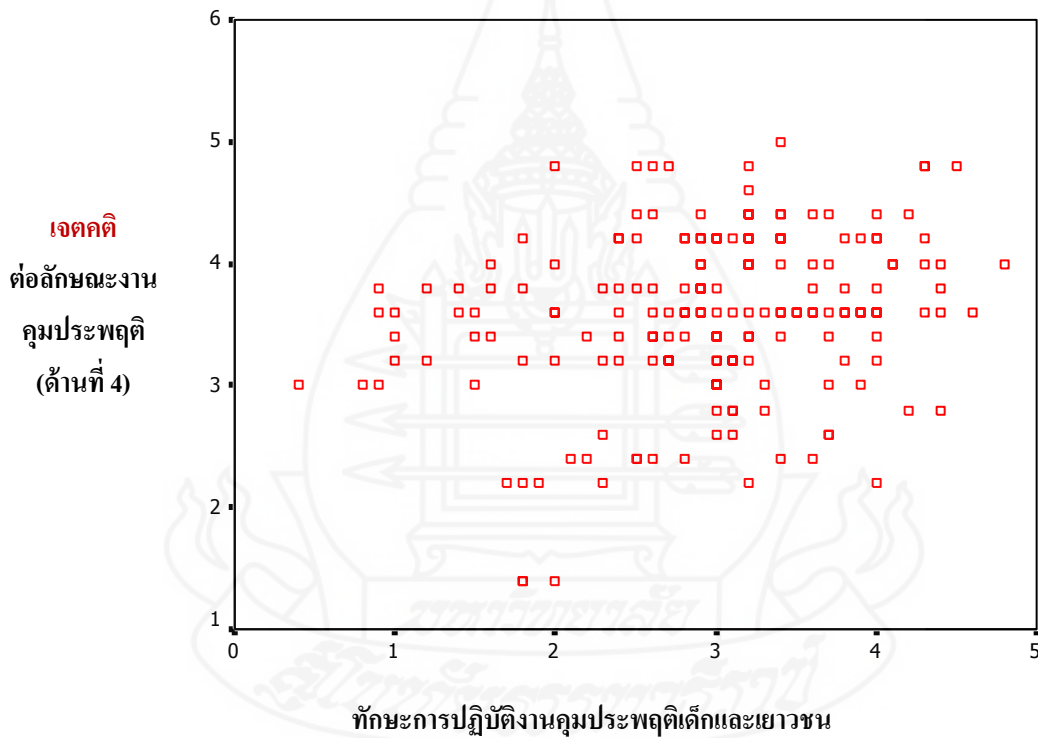
จากตารางที่ 4.54 พบว่า เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) มีความสัมพันธ์กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความเกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อกันและกัน

จากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อหาขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ดังกล่าว ปรากฏผลการวิเคราะห์ ตามตารางที่ 4.55 ดังนี้

ตารางที่ 4.55 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

ประเด็นที่ศึกษา	ทักษะการปฏิบัติงานฯ	เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ
ทักษะการปฏิบัติงานฯ	1	0.253
เจตคติต่อลักษณะงานคุม ประพฤติ	0.253	1

จากตารางที่ 4.55 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.253$ กล่าวคือ เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤติมีต่อเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ ในระดับสูง ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนจะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุมประพฤติมีต่อเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ ในระดับต่ำ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนจะมีระดับต่ำตามไปด้วย ปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.8 แสดงขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

ภาพที่ 4.8 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

5.6 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคูประพฤติเด็กและเยาวชน กับเจตคติต่องานคูประพฤติเด็กและเยาวชน(โดยภาพรวม)

การวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคูประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับเจตคติต่องานคูประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามตารางที่ 4.56 ดังนี้

ตารางที่ 4.56 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคูประพฤติเด็กและเยาวชน กับ เจตคติต่องานคูประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)

ความรู้ความเข้าใจในการ ปฏิบัติงาน คูประพฤติเด็กและเยาวชน	เจตคติต่องานคูประพฤติ เด็กและเยาวชน(โดยภาพรวม)			รวม
	ต่ำ	กลาง	สูง	
ระดับต่ำ	1	10	3	14
ระดับปานกลาง	2	53	52	107
ระดับสูง	0	26	49	75
รวม	3	89	104	196
ค่าไค- สแควร์ = 13.674	Sig = 0.008		ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05	

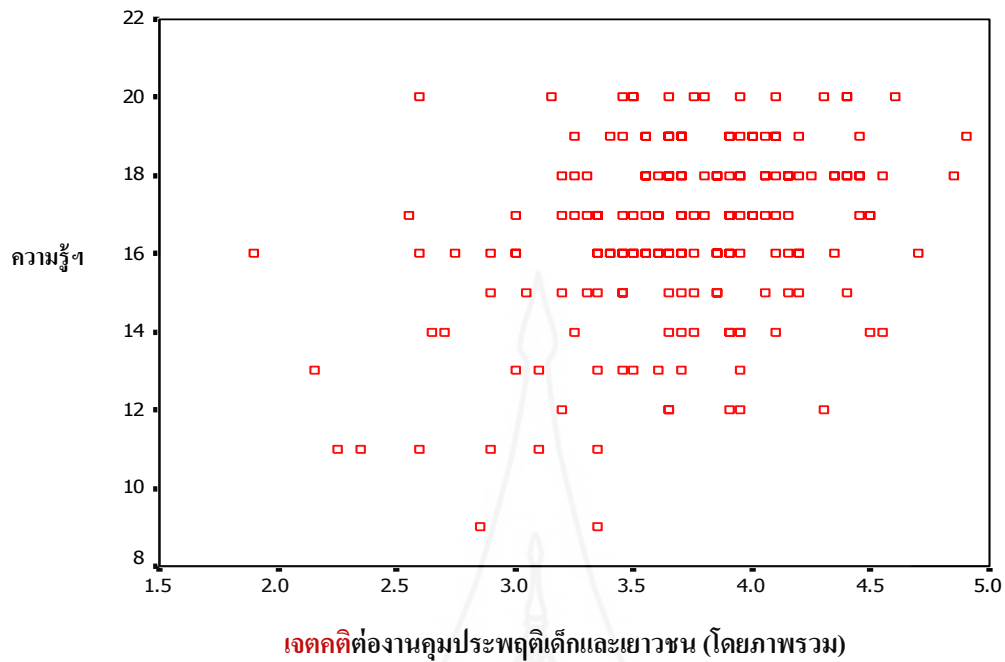
จากตารางที่ 4.56 พบว่าความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคูประพฤติเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับ กับเจตคติต่องานคูประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคูประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับเจตคติต่องานคูประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) มีความเกี่ยวข้อง หรือ สัมพันธ์ต่อกันและกัน

จากนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อหาขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ดังกล่าว ปรากฏผลการวิเคราะห์ ตามตารางที่ 4.57 ดังนี้

ตารางที่ 4.57 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงาน
 คุมประพุดิเด็กและเยาวชน กับเจตคติต่องานกุมประพุดิเด็กและเยาวชน
 (โดยภาพรวม)

ประเด็นที่ศึกษา	ความรู้ความเข้าใจในการ ปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็ก และเยาวชน	เจตคติต่องานกุมประพุดิ เด็กและเยาวชน(โดยภาพรวม)
ความรู้ความเข้าใจในการ ปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็ก และเยาวชน	1	0.346
เจตคติต่องานกุมประพุดิ เด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)	0.346	1

จากตารางที่ 4.57 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงาน
 คุมประพุดิเด็กและเยาวชน กับเจตคติต่องานกุมประพุดิเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)
 มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.346$ กล่าวคือ ความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงาน
 คุมประพุดิเด็กและเยาวชน กับระดับเจตคติต่องานกุมประพุดิเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)
 มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานกุมประพุดิมีความรู้ความเข้าใจใน
 การปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็กและเยาวชนในระดับสูง เจตคติต่องานกุมประพุดิเด็กและเยาวชน
 (โดยภาพรวม) จะมีระดับสูงตามไปด้วย ในทางตรงกันข้ามหากพนักงานกุมประพุดิมีความรู้ความ
 เข้าใจในการปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็กและเยาวชนในระดับต่ำ เจตคติต่องานกุมประพุดิเด็กและ
 เยาวชน(โดยภาพรวม) จะมีระดับต่ำตามไปด้วย ปรากฏตามแผนภูมิที่ 4.9 แสดงขนาดและทิศทาง
 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานกุมประพุดิเด็กและเยาวชน กับเจตคติต่อ
 งานกุมประพุดิเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)

ภาพที่ 4.9 ขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุ่มประพุดิเด็กและเยาวชน กับเจตคติต่องานคุ่มประพุดิเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)

6. สรุปผลการวิเคราะห์ภาพรวม

จากข้อมูลผลการวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยแสดงให้เห็นมาดังกล่าวข้างต้น สามารถนำมาปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ่มประพุดิ ได้ดังนี้

6.1 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุ่มประพุดิด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุ่มประพุดิ ปรากฏผลสรุปที่ได้จากการวิเคราะห์เป็นไปตามตารางที่ 4.58 ดังนี้

ตารางที่ 4.58 สรุปปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมครอบครัวให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ปัจจัยที่สัมพันธ์	ระดับการปฏิบัติตาม บทบาทการส่งเสริม ครอบครัวให้มีส่วนร่วมใน การแก้ไขฟื้นฟูและ เยาวชนฯ	
	สัมพันธ์	ไม่สัมพันธ์
1. ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ		
- อายุ		✓
- เพศ		✓
- สาขาวิชาที่จบการศึกษา		✓
- ระดับการศึกษาสูงสุด		✓
2. ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ		
- ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ		✓
- การผ่านการอบรมความรู้		✓
- ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ		✓
- ประสบการณ์การปฏิบัติงานด้านการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด	✓	
- ภารกิจงานที่รับผิดชอบ	✓	
- ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ	✓	
3. ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ		
- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติดังกล่าวและเยาวชน		✓
- ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติดังกล่าวและเยาวชน	✓	
- เจตคติต่องานคุมประพฤติดังกล่าวและเยาวชน (โดยภาพรวม)		✓
- เจตคติต่องานเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1)		✓
- เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2)		✓
- เจตคติต่อบทบาทและหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3)		✓
- เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4)	✓	

จากตารางที่ 4.58 สรุปได้ว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ , เพศ , สาขาวิชาที่จบการศึกษา และระดับการศึกษาสูงสุด ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของในการแก้ไขฟื้นฟูและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างใด

ส่วนข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ในประเด็นที่ศึกษาเรื่อง ตำแหน่ง , การผ่านการอบรมความรู้ และ ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่ในประเด็นศึกษาเรื่อง ประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด , ภารกิจงานที่รับผิดชอบ และปริมาณคดีที่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

สำหรับปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ในเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน , เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) , เจตคติต่องานเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) , เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) และเจตคติต่อบทบาทและหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ในประเด็นศึกษาเรื่องทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน และเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) มีความสัมพันธ์กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ

6.2 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏผลสรุปที่ได้จากการวิเคราะห์เป็นไปตามตารางที่ 4.59 ดังนี้

ตารางที่ 4.59 สรุปปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ปัจจัยที่สัมพันธ์	ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ	
	สัมพันธ์	ไม่สัมพันธ์
1. ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ		
- อายุ		✓
- เพศ	✓	
- สาขาวิชาที่จบการศึกษา		✓
- ระดับการศึกษาสูงสุด		✓
2. ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ		
- ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ		✓
- การผ่านการอบรมความรู้		✓
- ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ		✓
- ประสบการณ์การปฏิบัติงานด้านการแก้ไขฟื้นฟู	✓	
- ภารกิจงานที่รับผิดชอบ	✓	
- ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ	✓	
3. ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ		
- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน		✓
- ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน	✓	
- เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)		✓
- เจตคติต่องานเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1)		✓
- เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2)		✓
- เจตคติต่อบทบาทและหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3)		✓
- เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4)	✓	

จากตารางที่ 4.59 สรุปได้ว่า ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่ อายุ , สาขาวิชาที่จบการศึกษา และระดับการศึกษาสูงสุด ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ประเด็นศึกษาเรื่อง“เพศ” มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ส่วนข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ในเรื่อง ตำแหน่ง , การผ่านการอบรมความรู้ และระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่ในประเด็นศึกษาเรื่อง ประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟู ผู้กระทำผิด , ภารกิจงานที่รับผิดชอบ และปริมาณคดีที่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

สำหรับปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ในประเด็นศึกษาเรื่อง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน , เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน(โดยภาพรวม) , เจตคติต่องานเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1) , เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) และเจตคติต่อบทบาทและหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติในประเด็นเรื่อง เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) และทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

6.3 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นที่ศึกษาอื่นๆ เพื่อค้นหาข้อขยายเพิ่มเติมของการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

6.3.1 จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกหรือทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ หากพนักงานคุมประพฤติมีการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ

ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีระดับสูง ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้าม หากพนักงานคุมประพฤติปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ในระดับต่ำ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำ ตามไปด้วย

6.3.2 จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่สัมพันธ์กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ปรากฏผลสรุปที่ได้จากการวิเคราะห์เป็นไปตามตารางที่ 4.59 ดังนี้

ตารางที่ 4.60 สรุปปัจจัยด้านเจตคติที่สัมพันธ์กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ

ปัจจัยด้านเจตคติ	ทักษะการปฏิบัติงานฯ	
	สัมพันธ์	ไม่สัมพันธ์
- เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)		✓
- เจตคติต่องานเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1)		✓
- เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2)		✓
- เจตคติต่อบทบาทและหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3)		✓
- เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4)	✓	

จากตารางที่ 4.60 สรุปได้ว่า เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม), เจตคติต่องานเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1), เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชน ที่กระทำผิด (ด้านที่ 2) และเจตคติต่อบทบาทและหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3) ไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ อย่างไรก็ตาม ปรากฏผลว่า เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) มีความสัมพันธ์กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ

6.3.3 จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ไปใน ทิศทางบวก หรือทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ หากพนักงานคุมประพฤติมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ในระดับสูง เจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) จะมีระดับสูงตามไปด้วย ในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุม

ประพุดิมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน ในระดับต่ำ เจตคติต่องานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) จะมีระดับต่ำตามไปด้วย

กล่าวได้ว่า เงื่อนไขของการที่พนักงานคุมประพุดิจะมีเจตคติที่ดีต่องานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) นั้น พนักงานคุมประพุดิจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องอาศัยการฝึกอบรมและเรียนรู้ นอกจากนี้การที่จะทำให้พนักงานคุมประพุดิฝึกฝนจนเกิดทักษะการปฏิบัติงานคุมประพุดิเด็กและเยาวชน จะต้องมีการเสริมสร้างเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพุดิ (ด้านที่ 4) ท้ายที่สุดการที่พนักงานคุมประพุดิมีทักษะการปฏิบัติงานมาก ก็จะส่งผลต่อระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับของประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพุดิในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพุดิ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ” ที่ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์แล้วในบทที่ 4 สำหรับในบทที่จะเป็นการสรุป อภิปรายผลการวิเคราะห์ เพื่อนำไปสู่ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์ และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1.1.1 เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

1.1.2 เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

1.1.3 เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อันได้แก่

1) ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ ประกอบด้วย

- (1) ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ
- (2) ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ

2) ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่

- (1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
- (2) ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
- (3) เจตคติ เกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ซึ่งประกอบด้วย
 - ก. เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 1)
 - ข. เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (ด้านที่ 2)

ค. เจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 3)

ง. เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4)

ทั้งนี้ การศึกษาบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมประพฤติ แยกการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

2. ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณในรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ พนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน จำนวน 196 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาประชากรทั้งหมด

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย รวมทั้งการทดสอบค่าไคสแควร์ โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และทดสอบวิเคราะห์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation Analysis) โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient)

1.3 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำมาสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1.3.1 ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่ จำนวน 108 คน เป็นเป็นร้อยละ 55.1 มีระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อยู่ในระดับสูง รองลงมาพนักงานคุมประพฤติจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37.7 มีระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อยู่ในระดับปานกลาง และพนักงานคุมประพฤติ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 มีระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อยู่ในระดับต่ำ

1.3.2 ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า พนักงานคุมประพฤติส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นว่า บทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีประสิทธิผลปานกลาง จำนวน 98 คน

ร้อยละ 50.0 รองลงมา เห็นว่าบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีประสิทธิผลสูง มีจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45.9 และพนักงานคุมประพฤติ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 มีความเห็นว่าบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีประสิทธิผลต่ำ

1.3.3 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แยกวิเคราะห์เป็นรายด้าน ดังนี้

1) ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่

- ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ
- ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ

(1) ความสัมพันธ์ระหว่าง**ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ)** กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า อายุ เพศ การศึกษาสูงสุด สาขาวิชาที่จบการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างไรก็ตาม กล่าวคือ ไม่ว่าจะพนักงานคุมประพฤติจะมีอายุเท่าใด เพศใด จบการศึกษาสูงสุดระดับไหนหรือศึกษาจบในสาขาวิชาใด ก็ไม่มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(2) ความสัมพันธ์ระหว่าง**ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ)** กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า อายุ การศึกษาสูงสุด สาขาวิชาที่จบ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างไรก็ตาม กล่าวคือ ไม่ว่าจะพนักงานคุมประพฤติจะมีอายุเท่าใด จบการศึกษาสูงสุดระดับไหนหรือศึกษาจบในสาขาวิชาใด ก็ไม่มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

อย่างไรก็ตาม **ปัจจัยด้าน “เพศ” มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ**

เยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ความเป็นเพศชาย หรือเพศหญิง เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของคุมประพฤติ) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า ระยะเวลาการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ, ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ และการผ่านการอบรมความรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม พบว่า **“ประสบการณ์การปฏิบัติงานด้านการแก้ไขฟื้นฟู”** มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ ประสบการณ์ผ่านงานด้านการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป หรือน้อยกว่า 2 ปี จะมีความความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

“ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ” มีความสัมพันธ์เชิงลบกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ที่ระดับ $P = - 0.289$ กล่าวคือ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในทางลบหรือทิศทางตรงกันข้ามกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤติ มีปริมาณคดีในความรับผิดชอบจำนวนมาก ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะอยู่ในระดับต่ำ และในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุมประพฤติมีปริมาณคดีในความรับผิดชอบจำนวนน้อย ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะอยู่ในระดับสูง

“ภารกิจงานที่รับผิดชอบ” มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ การที่พนักงานคุมประพฤติรับภารกิจงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนภารกิจเดียว หรือ การที่พนักงานคุมประพฤติต้องรับผิดชอบงานในภารกิจอื่นร่วมไปกับภารกิจงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับระดับ

การปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่
ถูกคุมประพฤติ

(2) ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ
(ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ) กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตาม
บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุม
ประพฤติ พบว่า ระยะเวลาการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ , ตำแหน่งของพนักงานคุม
ประพฤติ และการผ่านการอบรมความรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติ
ตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุม
ประพฤติ แต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม พบว่า ปัจจัยด้าน“**ประสบการณ์การปฏิบัติงานด้านการ
แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด**” มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริม
การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญที่
ระดับ 0.05 กล่าวคือ ประสบการณ์ผ่านงานด้านการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป หรือ
น้อยกว่า 2 ปี มีความเกี่ยวข้องหรือความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาท
การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

ปัจจัยด้าน “**ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ**” มีความสัมพันธ์เชิงลบกับระดับ
ประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู
เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ที่ระดับ $P = - 0.296$ กล่าวคือ ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ กับระดับ
ประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู
เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกัน หมายความว่า หาก
พนักงานคุมประพฤตินีปริมาณคดีในความรับผิดชอบจำนวนมาก ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติ
ตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุม
ประพฤติ จะอยู่ในระดับต่ำ และในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุมประพฤติ มีปริมาณคดีในความ
รับผิดชอบจำนวนน้อย ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม
ของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะอยู่ในระดับสูง

ปัจจัยด้าน “**ภารกิจงานที่รับผิดชอบ**” มีความสัมพันธ์กับระดับ
ประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู
เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ การที่พนักงานคุม
ประพฤติรับภารกิจงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนภารกิจเดียว หรือการที่พนักงานคุมประพฤติ
ต้องรับผิดชอบงานในภารกิจอื่นร่วมไปกับภารกิจงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนด้วย มีความ

เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

3) ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ

สรุปผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ แยกวิเคราะห์เป็นรายด้าน ดังนี้

- (1) ความรู้เกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
- (2) ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน
- (3) เจตคติเกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงาน

คุมประพฤติ กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(1) ปัจจัยด้าน “ความรู้เกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน” พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ การมีความรู้เกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนมากหรือน้อย นั้น ไม่มีความเกี่ยวข้องหรือส่งผลต่อกันและกันกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(2) ปัจจัยด้าน “ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน” พบว่า ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกหรือทิศทางเดียวกันกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ที่ระดับ $P = 0.527$ กล่าวคือ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤติดีทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติในระดับสูง ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูงตามไปด้วย ในทางตรงกันข้าม หากหากพนักงาน คุมประพฤติ มีทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติในระดับต่ำ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด จะมีระดับต่ำตามไปด้วย

(3) ปัจจัยด้าน “เจตคติเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน” ผลการวิเคราะห์พบว่า เจตคติเกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชนโดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ ไม่ว่าพนักงานคุมประพฤติจะมีเจตคติในทางดีหรือทางร้ายเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ก็ไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์หรือส่งผลต่อกันและกัน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างไร ทั้งนี้ เมื่อแยกวิเคราะห์เจตคติเป็นรายด้าน ดังนี้

- 1) เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด
- 2) เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด
- 3) เจตคติต่อบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ
- 4) เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า 1. เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด 2. เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด และ 3. เจตคติต่อบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ ไม่ว่าพนักงานคุมประพฤติจะมีเจตคติทั้ง 3 ด้านดังกล่าวในทางดีหรือทางร้าย ก็ไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์หรือส่งผลต่อกันและกัน กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างไร

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง “เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ” (ด้านที่ 4) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.344$ กล่าวคือ เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกหรือทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประเวศมีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) ในทางที่ดี ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูง ในทางตรงกันข้าม หากพนักงานคุมประเวศมีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) ในทางร้าย ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำ ตามไปด้วย

**ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของพนักงาน
คุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ
ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ**

(1) ปัจจัยด้าน “ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและ
เยาวชน” พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริม
การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ การมี
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนมาก หรือน้อย นั้น ไม่มีความเกี่ยวข้อง
สัมพันธ์ หรือหรือส่งผลต่อกันและกัน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการ
ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

(2) ปัจจัยด้าน “ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน”
พบว่า ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกหรือทิศทาง
เดียวกันกับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว
ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ที่ระดับ $P = 0.589$ กล่าวคือ ทักษะการ
ปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการ
ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มี
ความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤติมีทักษะการปฏิบัติงาน
คุมประพฤติเด็กและเยาวชนในระดับสูง ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริม
การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูงตาม
ไปด้วย และในทางตรงกันข้าม หากหากพนักงานคุมประพฤติมีทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ
เด็กและเยาวชนในระดับต่ำ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วน
ร่วมของครอบครัว ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำตามไปด้วย

(3) ปัจจัยด้าน “เจตคติเกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน”
ผลการวิเคราะห์พบว่า เจตคติเกี่ยวกับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยรวม) ไม่มีความสัมพันธ์
กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการ
แก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ ไม่ว่าพนักงานคุมประพฤติจะมีเจตคติในทาง
ดีหรือทางร้ายเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ก็ไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ หรือมีผลต่อกัน
และกัน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว
ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างไร ทั้งนี้ เมื่อแยกวิเคราะห์เป็นรายด้าน
ดังนี้

1. เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด
2. เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด
3. เจตคติต่อบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ
4. เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า 1. เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด 2. เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด และ 3. เจตคติต่อบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ ไม่ว่าพนักงานคุมประพฤติจะมีเจตคติ ทั้ง 3 ด้านดังกล่าวในทางดีหรือทางร้าย ก็ไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์หรือส่งผลต่อกันและกัน กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างไรก็ตาม

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง “เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ” (ด้านที่ 4) กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กัน ในเชิงบวก ที่ระดับ $P = 0.303$ กล่าวคือ เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกหรือทิศทางเดียวกัน หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤตินั้นมีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤตินั้นในทางที่ดี ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับสูง ในทางตรงกันข้าม หากพนักงานคุมประพฤตินั้นมีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤตินั้นในทางร้าย ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะมีระดับต่ำตามไปด้วย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่าง “ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ” กับ “ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ” ผลปรากฏว่า ทั้งระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มีความสัมพันธ์ต่อกันในเชิงบวกหรือทิศทางเดียวกัน ที่ระดับ $P = 0.793$ หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤติแสดงบทบาทด้านการ

ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติในระดับสูง ประสิทธิภาพของบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ก็จะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้าม หากพนักงานคุมประพฤติแสดงบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ในระดับต่ำ ประสิทธิภาพของบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ก็จะมีระดับต่ำ ตามไปด้วย

อีกทั้ง ผู้วิจัยยังได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่าง “เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4)” กับ “ทักษะในการปฏิบัติงานคุมประพฤติ” ปรากฏผลว่า เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ (ด้านที่ 4) มีความสัมพันธ์กับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ในเชิงบวก หรือทิศทางเดียวกันที่ระดับ $P =$ หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤตินมีต่อเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ ในระดับสูง ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนจะมีระดับสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุมประพฤตินมีต่อเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ ในระดับต่ำ ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนจะมีระดับต่ำตามไปด้วย

ประการสุดท้าย ผู้วิจัยยังได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่าง “ความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม)” พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับระดับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกหรือทิศทางเดียวกัน ที่ระดับ $P = 0.346$ หมายความว่า หากพนักงานคุมประพฤตินมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนสูง ระดับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) จะมีระดับสูงตามไปด้วย ในทางตรงกันข้ามหากพนักงานคุมประพฤตินมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชนต่ำ ระดับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) จะมีระดับต่ำตามไปด้วย

2. อภิปรายผล

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ” สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

2.1 การที่ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ส่วนใหญ่มีระดับสูง อาจเป็นเพราะ

กรมคุมประพฤติกำหนดนโยบายและแนวทางการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ในแง่การนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อันเป็นแนวทางคุมประพฤติที่มีลักษณะเฉพาะสำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งมีความแตกต่างจากการคุมประพฤติผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่เพื่อให้สำนักงานคุมประพฤติใช้เป็นแนวทางการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ยังมีการจัดฝึกอบรมสัมมนาพนักงานคุมประพฤติ รวมทั้งการมีการติดตามผลการปฏิบัติงานของสำนักงานคุมประพฤติเกี่ยวกับการนำแนวทางดังกล่าว ไปใช้

2.2 การที่ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ส่วนใหญ่ มีระดับปานกลาง รองลงมามีระดับสูง อาจเป็นเพราะเมื่อกรมคุมประพฤติกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน โดยเน้นการนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรม และมีการมอบนโยบาย ส่งเสริมและอบรมพนักงานคุมประพฤติ ทำให้พนักงานคุมประพฤติได้เรียนรู้และปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าว สืบทอดองค์ความรู้จากผู้ปฏิบัติคนหนึ่ง ไปสู่ผู้ปฏิบัติคนหนึ่ง จนก่อให้เกิดทักษะการปฏิบัติงาน อันนำไปสู่ประสิทธิผลของการปฏิบัติงานในที่สุด

2.3 การที่ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ) อันได้แก่ อายุ , เพศ การศึกษาสูงสุด และสาขาวิชาที่จบการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อาจเป็นเพราะงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นงานเกี่ยวกับการแก้ไขฟื้นฟูหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ให้มีพฤติกรรมที่ดีขึ้นเหมาะสม และเป็นทีคาดหวังของสังคม เป็นงานที่ยาก ทำหาย ต้องอาศัยระยะเวลาจนถึงจะเห็นผลสำเร็จ ดังนั้นผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีความอดทน อดกลั้น รวมทั้งทุ่มเทความรู้ความสามารถ ทุ่มเทเวลา และมีความพยายามต่อการทำงาน ซึ่งลักษณะดังกล่าว ผู้ปฏิบัติงานต้องมีใจรักในการปฏิบัติงาน ฟังพอใจ ภาคภูมิใจต่องานของตน มีความสนใจอย่างแท้จริงต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมบุคคล อันนำไปสู่การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หมั่นทดลองและฝึกปฏิบัติ จนเกิดเป็นความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน ซึ่งปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ) อันได้แก่ อายุ, เพศ , ระดับการศึกษาสูงสุด และสาขาวิชาที่จบมาได้เป็นสิ่งบ่งบอกหรือรับรองว่าพนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานจะมีความอดทน อดกลั้น รวมทั้งทุ่มเทต่อการทำงาน หรือมีใจรักในการปฏิบัติงาน มีความฟังพอใจ ภาคภูมิใจต่องานของตน มีความสนใจอย่างแท้จริงต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กและเยาวชน แต่อย่างใด

2.4 การที่ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ) อันได้แก่ อายุ, การศึกษาสูงสุด และสาขาวิชาที่จบการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับ

ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อาจเป็นเพราะ ปัจจัยดังกล่าวไม่ได้บ่งบอกหรือรับรองว่า พนักงานคุมประพฤติผู้นั้นจะมีความอดทน อดกลั้น รวมทั้งทุ่มเท และมีความพยายามต่อการทำงาน หรือมีใจรักในการปฏิบัติงาน ฟังพอใจ ภาคภูมิใจต่องานของตน มีความสนใจอย่างแท้จริงต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมบุคคล อันนำไปสู่การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หมั่นทดลอง และ ฝึกปฏิบัติ แก้ไขปรับปรุง จนเกิดเป็นความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน ซึ่งเชื่อว่าดังกล่าวเป็น คุณลักษณะที่สำคัญของผู้มีหน้าที่แก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำผิด

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษา พบว่า “เพศ” มีความสัมพันธ์กับ ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แม้จะไม่สัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ก็ตาม ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า พนักงานคุมประพฤติที่เป็นเพศหญิง มีคุณลักษณะโดยทั่วไปที่ไวต่อการรับรู้ความรู้สึกของบุคคล มีความอ่อนโยน ละมุนละม่อม ประณีประนอม ไม่แข็งกร้าวดั่งเพศชาย ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวเป็นข้อได้เปรียบของเพศหญิงในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ซึ่งเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ส่วนใหญ่ ต้องการความเข้าใจ การพูดจาที่ดี และต้องการได้รับการปฏิบัติที่อ่อนโยนจากพนักงานคุมประพฤติ ดังนั้น แม้ว่าพนักงานคุมประพฤติไม่ว่าเพศชายหรือหญิงจะมีระดับการดำเนินบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ในระดับที่เท่าเทียมกัน แต่ผลสัมฤทธิ์หรือประสิทธิผลที่เกิดขึ้นอาจแตกต่างกันอันเนื่องมาจากปัจจัยทางเพศดังที่กล่าวมาข้างต้น

2.5 การที่ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ) ในเรื่อง 1. ระยะเวลาการปฏิบัติงานคุมประพฤติ 2. ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ 3. การผ่านการฝึกอบรมความรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับของการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อาจเป็นเพราะปัจจัยทั้ง 3 เรื่องดังกล่าวไม่ใช่เป็นสิ่งรับรองว่า พนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานจะมีความฟังพอใจ ภูมิใจในภารกิจของตน ทุ่มเทและพยายามในการทำงาน รวมทั้งอดทนอดกลั้นต่อสภาพการทำงาน ซึ่งเป็นคุณลักษณะอันสำคัญของผู้ปฏิบัติงานคุมประพฤติ

2.6 การที่ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ(ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ) ในเรื่อง 1. ประสบการณ์การปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด 2. ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ 3. ภารกิจงานที่รับผิดชอบ มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และ

ระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข
 ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ สามารถอธิบายได้ ดังนี้

2.6.1 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด นำเชื่อว่าพนักงานคุม
 ประพฤติที่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป จะมีระดับการ
 ปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ และระดับประสิทธิผลของการ
 ปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่
 ถูกคุมประพฤติ มากกว่าพนักงานคุมประพฤติที่มีประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้านการแก้ไขฟื้นฟู
 ผู้กระทำผิด น้อยกว่า 2 ปี เนื่องจาก ส่วนใหญ่ระยะเวลาการคุมประพฤติที่ศาลสั่งจะอยู่ในช่วง
 ระยะเวลา 1-2 ปี ฉะนั้น หากพนักงานคุมประพฤติมีโอกาสดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูฯ เป็นระยะเวลา
 ตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป พนักงานคุมประพฤติจะได้เรียนรู้และมีทักษะในการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรม
 ของผู้กระทำผิดอย่างครบวงจร ดังนั้นจึงส่งผลให้พนักงานคุมประพฤติที่มีประสิทธิภาพการ
 ปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไปมีระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมี
 ส่วนร่วมของครอบครัวฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมี
 ส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มากกว่าพนักงาน
 คุมประพฤติที่มีประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้านการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด น้อยกว่า 2 ปี

2.6.2 ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ พนักงานคุมประพฤติที่มีปริมาณคดีในความ
 รับผิดชอบมาก จะทำให้ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตาม
 บทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุม
 ประพฤติ อยู่ในระดับต่ำหรือน้อย และพนักงานคุมประพฤติที่มีปริมาณคดีในความรับผิดชอบน้อย
 จะทำให้ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการ
 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ
 อยู่ในระดับสูงหรือมาก เนื่องจาก การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู
 พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ มีขั้นตอนมาก ซับซ้อน ต้องอาศัยความ
 ละเอียดอ่อน และอาจต้องมีการทำขั้นตอนซ้ำ เชิญให้พ่อแม่ ผู้ปกครองเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการ
 แก้ไขฟื้นฟูฯ ซ้ำๆ ซึ่งบางครั้งพ่อแม่ ผู้ปกครอง ก็ไม่ค่อยมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรม หรือพนักงาน
 คุมประพฤติจะต้องให้การปรึกษาเด็ก เยาวชน และครอบครัว หลายครั้ง และมีการติดตามผลซ้ำ ๆ
 ฯลฯ ดังนั้น การดำเนินการในแต่ละคดีจึงต้องใช้ระยะเวลาพอสมควร ซึ่งหากพนักงานคุม
 ประพฤติมีปริมาณคดีในความรับผิดชอบมาก ก็จะทำให้พนักงานคุมประพฤติ ไม่มีเวลาที่ดำเนินการ
 กิจกรรมดังกล่าวได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ และเกิดประสิทธิผล

2.6.3 การปฏิบัติงานที่รับผิดชอบ การที่ “การปฏิบัติงานที่รับผิดชอบ” มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤตินั้น อาจเป็นเพราะว่าสำนักงานคุมประพฤติมีการจัดการคุมประพฤติบุคคลที่กระทำผิดหลายกลุ่ม ได้แก่ ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ที่ศาลให้โอกาสการลงโทษจำคุก ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56, ผู้กระทำผิดที่ได้รับโทษจำคุกแล้ว และต่อมาได้รับโอกาสพักการลงโทษ หรือลดวันต้องโทษจำคุก และเข้ามาอยู่ในระบบการคุมประพฤติของสำนักงานคุมประพฤติ รวมทั้ง ผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ซึ่งกลุ่มผู้กระทำผิดดังกล่าวมีคุณลักษณะที่ แตกต่างกัน ดังนั้นการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดจึงต้องใช้วิธีการที่แตกต่างกัน สำหรับการคุมประพฤติเด็กและเยาวชน “ครอบครัว” เป็นสิ่งสำคัญที่พนักงานคุมประพฤติจะต้องส่งเสริมให้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูฯ พนักงานคุมประพฤติจึงต้องอาศัยวิธีการ ทักษะการปฏิบัติงาน ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชน และครอบครัว การที่พนักงานคุมประพฤติที่รับผิดชอบงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ต้องรับภารกิจการคุมประพฤติกลุ่มผู้กระทำผิดกลุ่มอื่นด้วย อาจทำให้พนักงานคุมประพฤติขาดโอกาสเรียนรู้การทำงานร่วมกับ“ครอบครัว”ของเด็กและเยาวชนได้อย่างเต็มที่ อันจะส่งผลให้ขาดทักษะและความชำนาญเฉพาะด้าน ซึ่งถือเป็นเหตุผลที่ทำให้ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อยู่ในระดับต่ำ และในทางตรงกันข้ามการที่พนักงานคุมประพฤติรับผิดชอบงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน ภารกิจเดียว จะทำให้พนักงานคุมประพฤติมีโอกาสเรียนรู้การทำงานร่วมกับครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนได้อย่างเต็มที่ อันจะส่งผลให้เกิดทักษะและความชำนาญเฉพาะด้านที่สัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ

2.7 การที่ปัจจัยด้าน “ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน” ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ และ ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อาจเป็นเพราะว่า ไม่จำเป็นเสมอไปที่ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน จะนำความรู้ความเข้าใจนั้นมาสู่การปฏิบัติงาน ซึ่งน่าเชื่อว่ามีปัจจัยหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า ปรากฏการณ์ที่สำคัญเกี่ยวกับบุคลากรของกรมคุมประพฤติ คือ มีการโอนย้ายออกจากกรมคุมประพฤติไปอยู่หน่วยงานอื่น จำนวนมาก ซึ่งผู้โอนย้ายหลายคนมี

ประวัติการศึกษาในระดับสูง และหลายคนสามารถสอบบรรจุมายังกรมคุมประพฤติได้เป็นอันดับต้นๆ แต่คนเหล่านี้ก็โอนย้ายจากกรมคุมประพฤติไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น พนักงานคุมประพฤติที่มีความรู้ อาจไม่นำความรู้มาสู่การปฏิบัติเสมอไปก็เป็นได้ เนื่องจากมีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง

2.8 การที่ปัจจัยด้านทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ ในทิศทางบวก หรือทิศทางเดียวกันกับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ รวมทั้ง ระดับประสิทธิผลของการ ปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขเด็กและเยาวชนที่ถูก คุมประพฤติ อาจเนื่องมาจากการที่จะเกิดทักษะได้ พนักงานคุมประพฤติจะต้องมีความพอใจ ภูมิใจ ในงานที่ปฏิบัติ จึงพยายามชวนชวนเรียนรู้ด้วยตนเอง และทดลองฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนเกิดทักษะและความชำนาญ ซึ่งความพอใจในการปฏิบัติงานๆ ของพนักงานคุมประพฤติเหล่านี้ ส่งผลให้เกิดความพยายามเพื่อให้งานที่ตนเองทำประสบความสำเร็จโดยการปฏิบัติงานอย่างมี คุณภาพ ดังนั้น พนักงานคุมประพฤติเหล่านี้ ซึ่งมีหน้าที่คุมประพฤติเด็กและเยาวชน จึงให้ ความสำคัญกับการแสดงบทบาทด้านการส่งเสริมครอบครัวให้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟู อันนำไปสู่ประสิทธิผลของการปฏิบัติงานในที่สุด

2.9 การที่เจตคติต่องานคุมประพฤติโดยรวม, เจตคติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด, เจตคติต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด รวมทั้งเจตคติต่อบทบาทหน้าที่ของพนักงาน คุมประพฤติ ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ และไม่สัมพันธ์กับระดับประสิทธิผล การปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ ถูกคุมประพฤติ อาจเป็นเพราะว่า แม้พนักงานคุมประพฤติจะมีเจตคติที่ดีและถูกต้องเหมาะสมต่อ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด และต่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด รวมทั้งต่อบทบาท หน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ แต่หากพนักงานคุมประพฤติเหล่านี้ขาดทักษะ ประสบการณ์ และ ความชำนาญในการปฏิบัติงาน รวมทั้งความพอใจในการปฏิบัติงานก็ไม่อาจจะส่งผลให้เกิดการ ปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูก คุมประพฤติ รวมทั้งไม่เกิดประสิทธิผลของการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างใดได้ ดังนั้นเจตคติจึงอาจเป็นเพียงความเชื่อที่ เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติงาน ซึ่งไม่จำเป็นต้องนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้เกิดประสิทธิผลเสมอไป

อย่างไรก็ตาม พบว่า **เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ** มีความสัมพันธ์เชิงบวกหรือ สัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวๆ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ

ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ พนักงานคุมประพฤติที่มีเจตคติที่ดีต่อลักษณะงานคุมประพฤติ จะส่งผลให้ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ในระดับที่สูง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า “เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ” เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความพอใจ ความภาคภูมิใจ และความสนใจในการปฏิบัติงาน รวมถึงเห็นคุณค่าว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่มีความท้าทาย และมีความเชื่อมั่นว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดได้จริง และรวมทั้งความรู้สึกรักว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่มีศักดิ์ศรี ทั้งนี้เป็นไปตามข้อคำถามในแบบสอบถาม จะเห็นได้ว่าความพอใจ ภูมิใจ สนใจ เชื่อมั่นในการปฏิบัติงาน จะนำไปสู่ความพยายามที่จะเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติ และนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติจริง จนเกิดทักษะ ความชำนาญ และประสิทธิผลของการปฏิบัติงานในที่สุด

2.10 ผู้วิจัยได้หาความสัมพันธ์เพิ่มเติม เพื่อค้นหาอธิบายเพิ่มเติม ดังนี้

2.10.1 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานฯ กับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติงานกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ได้ดังนี้

จากการทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า “เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ” มีความสัมพันธ์เชิงบวก หรือมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ หากพนักงานคุมประเวศมีเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติในทางที่ดี ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จะอยู่ในระดับสูง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจ และความสนใจในการปฏิบัติงาน รวมถึงเห็นว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่มีคุณค่า มีความท้าทาย และมีความเชื่อมั่นว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดได้จริง และรวมทั้งความรู้สึกรักว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่มีศักดิ์ศรี ซึ่งความพอใจ ภูมิใจ สนใจ เชื่อมั่นและศรัทธาในการปฏิบัติงาน จะนำไปสู่ความพยายามที่จะเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติ และนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติจริง จนเกิดทักษะ ความชำนาญ และประสิทธิผลของการปฏิบัติงานในที่สุด ในทางตรงกัน

ข้ามหากพนักงานคุมประพฤติขาดเจตคติหรือความเชื่อในเรื่องนี้ ไม่ว่าพนักงานคุมประพฤติจะมีความรู้มาก หรือได้รับการฝึกอบรมการปฏิบัติงานมาแล้ว หรือเรียนจบสาขาวิชาที่เอื้อต่อการปฏิบัติงาน หรือจบการศึกษาสูง หรือ มีระยะเวลาการปฏิบัติงานที่ยาวนาน รวมทั้ง หรือจะมีตำแหน่งสูง ก็ไม่เป็นปัจจัยสำคัญที่จะรับรองได้ว่าพนักงานคุมประพฤติเหล่านี้ จะมีการดำเนินงานด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดได้ในระดับที่สูง และเกิดประสิทธิผลได้

2.10.2 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กับเจตคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน (โดยภาพรวม) สามารถอธิบายความได้ว่าความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานฯ กับเจตคติต่องานคุมประพฤติ (โดยภาพรวม) มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกหรือทิศทางเดียวกัน แต่ทั้งความรู้ความเข้าใจฯ และเจตคติต่องานคุมประพฤติ (โดยภาพรวม) ก็ไม่อาจส่งผลต่อการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ และประสิทธิผลของบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติได้ หากขาดซึ่งเจตคติที่ดีต่อลักษณะงานคุมประพฤติ คือ ความพอใจ ภูมิใจ รักในการปฏิบัติงาน

2.10.3 จากการหาความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวก หรือความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ยิ่งพนักงานคุมประพฤติดำเนินการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ มาก ก็ยิ่งก่อให้เกิดประสิทธิผลด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ มากขึ้นตามไปด้วย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า พนักงานคุมประพฤติที่ปฏิบัติงานด้านดังกล่าวมาก จะส่งผลต่อระดับบทบาทฯ ที่สูงขึ้น อันเป็นการพัฒนาทักษะหรือความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน เมื่อพนักงานคุมประพฤติเกิดทักษะและความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน ก็จะก่อให้เกิดประสิทธิผลของการปฏิบัติงานตามไปด้วย

กล่าวโดยสรุป งานวิจัยครั้งนี้ มีข้อค้นพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ) ได้แก่ อายุ , ระดับการศึกษาสูงสุด , สาขาวิชาที่ศึกษาจบ และปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานคุมประพฤติ (ข้อมูลด้านการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ) ได้แก่ ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน , ตำแหน่งของพนักงานคุมประพฤติ , ประสบการณ์รับการฝึกอบรม รวมทั้งปัจจัยด้าน “ความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานคุมประพฤติ”

ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการ
 แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ แต่อย่างไร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง แม้ว่าพนักงานคุม
 ประพฤติจะมีอายุประสบการณ์มาก , ระดับการศึกษาสูง , จบสาขาวิชาที่เอื้ออำนวยต่อการ
 ปฏิบัติงาน , มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานคุมประพฤติยาวนาน , มีตำแหน่งงานที่สูง , เคยได้รับ
 การฝึกอบรมมาก รวมทั้ง มีความรู้ความเข้าใจในต่องานคุมประพฤติเป็นอย่างดี ก็ไม่เป็นที่รับรอง
 ว่า พนักงานคุมประพฤติเหล่านี้จะมีการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวใน
 การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ได้ในระดับสูงและเกิดประสิทธิผล หากพนักงาน
 คุมประพฤติเหล่านี้ขาด “ปัจจัยผลักดัน หรือแรงจูงใจ” ที่จะนำประสบการณ์การปฏิบัติงาน และ
 ความรู้ที่ตนเองมีไปสู่การปฏิบัติ

ปัจจัยสำคัญที่เป็นข้อค้นพบจากงานวิจัยชิ้นนี้ ที่สามารถรับรองได้ว่า
 พนักงานคุมประพฤติจะมีการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการ
 แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ได้แก่ “เจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติ” ซึ่งเป็น
 เรื่องที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจ และความสนใจในการปฏิบัติงาน รวมถึงเห็นว่างานคุมประพฤติ
 เป็นงานที่มีคุณค่า มีความท้าทาย และมีความเชื่อมั่นว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่แก้ไขฟื้นฟู
 ผู้กระทำผิดได้จริง และรวมทั้งความรู้สึกว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่มีศักดิ์ศรี ซึ่งมีความสัมพันธ์
 อย่างมีนัยสำคัญ และในทิศทางบวกหรือทิศทางเดียวกันกับทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ และ
 การปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่
 ถูกคุมประพฤติ

ความภาคภูมิใจ และความสนใจในการปฏิบัติงาน รวมถึงเห็นว่างาน
 คุมประพฤติเป็นงานที่มีคุณค่า มีความท้าทาย และมีความเชื่อมั่นว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่แก้ไข
 ฟื้นฟูผู้กระทำผิดได้จริง และรวมทั้งความรู้สึกว่างานคุมประพฤติเป็นงานที่มีศักดิ์ศรี ถือเป็นปัจจัย
 สำคัญที่ช่วยผลักดันให้พนักงานคุมประพฤติที่มีความเชื่อหรือทัศนคติเหล่านี้ มุมานะ พยายาม
 ฝึกฝนปฏิบัติ จนเกิดทักษะหรือความชำนาญในการปฏิบัติงาน ซึ่งในการวิจัยชิ้นนี้พบว่า “ทักษะ
 ในการปฏิบัติงาน” เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วม
 ของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญ และใน
 ทิศทางบวกหรือทิศทางเดียวกัน

จะเห็นได้ว่า ข้อค้นพบครั้งนี้สอดคล้องกับหลักการเรื่อง “อิทธิบาท 4”
 ของพระพุทธศาสนา กล่าวคือ “อิทธิบาท 4” คือ ฐานหรือหนทางสู่ความสำเร็จ หรือคุณธรรมที่
 นำไปสู่ความสำเร็จแห่งผลที่มุ่งหมาย มี 4 ประการ ดังนี้ (วิกิพีเดีย)

- 1) ฉันทะ (ความพอใจ) คือ ความต้องการที่จะทำ ใฝ่ใจรักจะทำสิ่งนั้นอยู่เสมอ และปรารถนาจะทำให้ได้ผลดียิ่ง ๆ ขึ้นไป
- 2) วิริยะ (ความเพียร) คือ ความขยันประกอบสิ่งนั้นด้วยความพยายาม เข้มแข็ง อุตุน เอากุระไม่ย่อท้อ
- 3) จิตตะ (ความคิด) คือ ตั้งจิตรับรู้ในสิ่งที่ทำ และทำสิ่งนั้นด้วยความคิด เอาจิตฝึกใฝ่ ไม่ปล่อยใจให้ฟุ้งซ่านเลื่อนลอยไป
- 4) วิมังสา (ความไตร่ตรอง หรือ ทดลอง) คือ หมั่นใช้ปัญญา พิจารณา ไคร่ครวญ ตรวจสอบเหตุผล และตรวจสอบข้อยิ่งหย่อนในสิ่งที่ทำนั้น มีการวางแผน วัตถุประสงค์ วิธีการแก้ไขปรับปรุง

เมื่อพิจารณาถึงหลักอภิชาติบาท 4 จะเห็นได้ว่าพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ “ฉันทะ” ไว้ในข้อแรกซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความสำเร็จ เมื่อมีฉันทะ (ความพอใจ) พอใจในสิ่งที่ตนเองกำลังปฏิบัติ พอใจในหน้าที่ของตนเอง ก็จะนำไปสู่ “วิริยะ” คือ เพียรพยายาม เข้มแข็ง อุตุน ที่จะปฏิบัติงานในหน้าที่โดยไม่ย่อท้อ ซึ่งความเพียรพยายามจะต้องประกอบไปด้วย “จิตตะ” และ “วิมังสา” กล่าวคือ ความเพียรที่ประกอบด้วยจิตใจที่ฝึกใฝ่ ไคร่ครวญ โดยใช้ปัญญาไตร่ตรอง เรียนรู้ ฝึกฝน ทดลอง ประเมินผล แก้ไขและนำไปสู่การปรับปรุงใหม่ให้ดียิ่งขึ้น

“เจตคติต่อลักษณะงานคุณประพฤดี” ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจ พอใจ และความสนใจในการปฏิบัติงาน รวมถึงเห็นว่างานคุณประพฤดีเป็นงานที่มีคุณค่า มีความท้าทาย และมีความเชื่อมั่นว่างานคุณประพฤดีเป็นงานที่แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดได้จริง และรวมทั้งความรู้สึกว่างานคุณประพฤดีเป็นงานที่มีศักดิ์ศรี อาจเทียบเคียงได้กับความหมายขององค์ประกอบอภิชาติบาท 4 ข้อที่ 1 คือ “ฉันทะ” ซึ่งหากพนักงานคุณประพฤดีมีฉันทะ คือ ความต้องการที่จะทำหน้าที่ภารกิจของตน ใฝ่ใจรักจะทำหน้าที่ภารกิจของตนอยู่เสมอ และปรารถนาจะทำให้ได้ผลดียิ่ง ๆ ขึ้นไป สิ่งที่มาพนักงานคุณประพฤดีก็จะเกิดความพยายามเรียนรู้โดยใช้ปัญญา อุตุนฝึกฝน จนเกิดทักษะการปฏิบัติงาน ตามความหมายของ จิตตะ , วิริยะ , วิมังสา ความสำเร็จในการปฏิบัติงานก็จะเกิดขึ้น ในที่นี้ก็คือ “ประสิทธิผลของบทบาทพนักงานคุณประพฤดีด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน”

สำหรับ ข้อค้นพบประการอื่น ๆ ของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. “เพศ” ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤดี แต่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมครอบครัวให้เข้ามามีส่วนร่วมในการ

แก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ ในระดับการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมครอบครัวให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ที่เท่าเทียมกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง การปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติที่เป็นเพศหญิงจะก่อประสิทธิผลมากกว่า ทั้งนี้เนื่องจากคุณลักษณะของเพศหญิง ที่เอื้อต่อการปฏิบัติงานด้านการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติมากกว่าเพศชาย อันได้แก่ คุณลักษณะละเอียดอ่อนที่ไวต่อการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น ความอ่อนโยน ความละมุนละม่อม ความเข้าใจผู้อื่น ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติต้องการ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเพศหญิงจะมีข้อได้เปรียบด้านการปฏิบัติงานมากกว่าเพศชาย แต่ยังมีปัจจัยด้านอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องที่สามารถทำให้เพศชายปฏิบัติงานได้ดีเช่นกัน อันได้แก่ การมีเจตคติที่เหมาะสม และทักษะการปฏิบัติงาน

2. “ประสบการณ์การปฏิบัติงานด้านการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด” มีความสัมพันธ์กับบทบาทด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ พนักงานคุมประพฤติที่มีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ 2 ปี ขึ้นไป ซึ่งเป็นระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติได้มีโอกาสเรียนรู้การปฏิบัติงานได้อย่างครบวงจร จะมีระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ได้ดีกว่าพนักงานคุมประพฤติที่มีประสบการณ์ด้านการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดน้อยกว่า 2 ปี

3. “ปริมาณคดีที่รับผิดชอบ” มีความสัมพันธ์ในทิศทางลบ หรือทิศทางตรงกันข้ามกับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ กล่าวคือ หากพนักงานคุมประพฤติรับผิดชอบคดีมาก ระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และระดับประสิทธิผลของการปฏิบัติตามบทบาทการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติก็น่า เนื่องจากการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ เป็นงานที่มีความละเอียดอ่อน อาจต้องดำเนินการซ้ำจึงต้องใช้ระยะเวลาในแต่ละคดีมาก ซึ่งหากพนักงานคุมประพฤติต้องรับผิดชอบปริมาณคดีมาก การปฏิบัติและประสิทธิผลของงานในด้านนี้ก็จะค่อยลงไป แต่หากพนักงานคุมประพฤติดีมีปริมาณคดีที่อยู่ในความความรับผิดชอบที่เหมาะสม อาจเป็นไปได้ว่าระดับและประสิทธิผลของการปฏิบัติงานในด้านนี้จะดีขึ้น

4. “ภารกิจงานที่รับผิดชอบ” มีความสัมพันธ์กับบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ อย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ พนักงานคุมประพฤติที่ต้องรับผิดชอบงานหลายด้าน โอกาสที่จะทำงานแต่ละด้านให้ได้ดี มีคุณภาพโดยเฉพาะงานด้านครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ จะมีโอกาสน้อย

4. ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบของการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของพนักงานคุมประพฤติ ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

4.1 ข้อเสนอแนะต่อการนำผลการวิจัยไปใช้

4.1.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย งานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กรมคุมประพฤติ เป็นงานที่ต้องอาศัยสมรรถนะในการปฏิบัติงานทั้งในส่วนของทักษะความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงานคุมประพฤติ และเจตคติที่ดีต่อลักษณะงานคุมประพฤติ โดยเฉพาะความรับผิดชอบต่อคดี เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและถูกคุมประพฤติ ซึ่งส่งผลกระทบต่อระดับการปฏิบัติตามบทบาทฯ และ ประสิทธิภาพของการปฏิบัติตามบทบาทการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ การพิจารณาขอบข่ายงานนี้จึงต้องพิจารณาคูณสมบัติของ พนักงานคุมประพฤติอย่างเหมาะสม

4.1.2 ข้อเสนอเชิงปฏิบัติการ งานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน กรมคุมประพฤติ นับว่าเป็นภารกิจของหน่วยงานที่มีความสำคัญยิ่งในการป้องกันเด็กและเยาวชนมิให้หวนกลับไป กระทำผิดซ้ำ การทำงานกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ จึงเป็นช่องทางที่สำคัญ อีกด้านหนึ่งในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ การจัดกิจกรรมหรือโครงการอบรม พนักงานคุมประพฤติในการปฏิบัติงานคุมประพฤติ จึงควรเน้นเรื่องการเสริมสร้างให้พนักงาน คุมประพฤติเกิดความภาคภูมิใจและรักในการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ซึ่งเป็นงานที่มีความสำคัญ ต่อการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด เป็นงานที่มีเกียรติและศักดิ์ศรีเช่นเดียวกับงานพัฒนา เด็กและเยาวชน ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาศักยภาพและเพิ่มพูนประสบการณ์การทำงานด้านนี้ เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพราะปัญหาเด็ก เยาวชน และครอบครัว มีความซับซ้อนมากขึ้น

4.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากผลงานวิจัยชิ้นนี้ ควรมีการศึกษาเชิงลึกถึงทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติ เด็กและเยาวชนเฉพาะด้านที่จำเป็น มิติทางเจตคติต่อลักษณะงานคุมประพฤติของพนักงาน คุมประพฤติ ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ เพื่อนำผลการค้นพบนั้น ไปใช้เพื่อ เสริมสร้างการปฏิบัติและประสิทธิผลของบทบาทพนักงานคุมประพฤติในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ร่วมกับครอบครัว อันจะส่งผลให้พนักงานคุมประพฤติสามารถปฏิบัติงาน เพื่อเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อการปกป้องเด็กและเยาวชนจากการกระทำความผิดในอนาคต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมคุมประพฤติ. (2546). *การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดด้วยมาตรการไม่ควบคุมตัว*. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง คืบคลานสู่ครอบครัว การกักขังใหม่ของ กรมคุมประพฤติ. (วันที่ 7 ตุลาคม 2546) ณ โรงแรมเดอะแกรนด์ กรุงเทพมหานคร.
- _____. (2549). *คู่มือการปฏิบัติงานแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน*. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (2549). *คู่มือการจัด โปรแกรมแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน โปรแกรม พื้นฐาน*. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (2549). *คู่มือการแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมความประพฤติเด็กและเยาวชน*. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (2551). *คู่มือการปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ เด็ก หรือเยาวชน และผู้ได้รับการพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษจำคุก*. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (ม.ป.ป.). *คู่มือตุลาการเกี่ยวกับงานคุมประพฤติ*. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (ม.ป.ป.). *มาตรฐานแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติงานของกรมคุมประพฤติ*. กรุงเทพมหานคร.
- _____. (2547). *รายงานสรุปผลการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนารูปแบบในการแก้ไข ฟื้นฟูผู้กระทำผิดในชุมชน*. ระหว่างวันที่ 6-8 กันยายน 2547 ณ โรงแรม มารวยการ์เด้นท์. กรุงเทพมหานคร. อัดสำเนา.
- กรณีการ์ แสงทอง. (2554). *การนำกระบวนการละครมาใช้เพื่อการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ กระทำผิด*. หลักสูตรป้องกันราชอาณาจักรไทยภาคีรัฐร่วมกับเอกชน รุ่นที่ 23 ประจำปี พุทธศักราช 2553-2554.
- กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2554). *การกระทำความคิดของเด็กและเยาวชน*. แผ่นพับ ปีที่ 2 ฉบับที่ 3.
- ขบวน พลตรี. (2544). *มนุษย์กับสังคม*. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- งามพิศ สัตย์สงวน. (2537). *สังคมและวัฒนธรรม*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

- จันทร์ทัย บัวจุม. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทขององค์กรส่วนท้องถิ่น ในการนำนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดไปสู่การปฏิบัติ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอ น่ายื่นจังหวัดอุบลราชธานี (วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. นนทบุรี.
- จรัญ บุรณพันธุ์ศรี. (ม.ป.ป.). การคุมประพฤติกับความมั่นคงของชาติ.
- ชาญเชาวน์ ไชยานุกิจ. (2552). เส้นทางสู่ความเป็นมืออาชีพ. วารสารกรมคุมประพฤติ ปีที่ 19 ฉบับที่ 2.
- จิตยา สุวรรณชฎ. (2527). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาสังคม. กรุงเทพมหานคร ศูนย์การศึกษานโยบายสาธารณสุข, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทัศนาศา บุญทอง. (2525). ทฤษฎีการพยาบาล แนวคิดและการนำไปใช้ในวิชาชีพพยาบาล. วารสารพยาบาล.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (ม.ป.ป.). อาชญากรรม (การป้องกัน : การควบคุม. นนทบุรี, พรทิพย์การพิมพ์).
- ประสาธ อิศรปริดา. (2523). จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : กราฟิคอาร์ต.
- ประเสริฐ เมฆมณี. (2535). หลักทฤษฎีวิทยา. กรุงเทพมหานคร : บพิธการพิมพ์.
- ปิ่นนาฏ กวีภรณ์. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาลโรงพยาบาลชุมชน จังหวัดนครปฐม. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม
- พิทยา สายหู. (2516). ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกของสังคม. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์เนศ.
- พงษ์พันธ์ พรทิพย์. (2545). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบทบาทสถานีอนามัยต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชนสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2532). พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์.
- รุจา ภูโพนุลย์. (2537). การพยาบาลครอบครัว : แนวคิดทฤษฎีและการนำมาใช้. ขอนแก่น : ขอนแก่นการพิมพ์.

- ร้อยโทหญิงหงสธร ทรัพย์ชุกุล. (2552). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทในการดูแลผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมองในชุมชนของพยาบาลสาธารณสุขที่ปฏิบัติงานในศูนย์บริการสุขภาพระดับปฐมภูมิ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รักษ์เกียรติ จิรันธร ณรงค์ศักดิ์ สิงห์ไพบูลย์พร ปรีชชา โลहनวกุล ปิ่นฤดี ตริรัตน์ไพบูลย์. (2549). ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของเภสัชกรประจำหน่วยบริการสุขภาพระดับปฐมภูมิ (PCU) : กรณีศึกษาในภาคใต้ตอนบน. *สงขลานครินทร์เวชสาร*. ปีที่ 24 ฉบับที่ (6 พ.ย-ธ.ค.2549 หน้า 506-516).
- วราลี วิริยานันตะ. (2547). *การรับรู้บทบาทและบทบาทที่เป็นจริงของพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในศูนย์สุขภาพชุมชน ภาคตะวันออก*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). วิทยาลัยมหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิเชียร วาสนา. (2546). *การคุมประพฤติ ระบบงานและกระบวนการคุมประพฤติ*. กรุงเทพมหานคร.
- วิวรรธน์ บรรจงช่วย. (2551). *การมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ถูกคุมความประพฤติ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิวรรธน์ เฟ่งจินดา. (2537). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทของกรรมการชุมชนในการพัฒนาตามนโยบายการพัฒนาชุมชนกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2525). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ส่งเสริมวิชาการ
- สุดรัตน์ อ่อนรักษ์. (2551). *บทบาทครอบครัวในการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในระหว่างการคุมประพฤติ ศึกษาเฉพาะกรณีสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลอาญา*. (สารนิพนธ์ของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตการบริหารงานยุติธรรม ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. (2520). *จิตวิทยาสังคม* กรุงเทพมหานคร : แพรววิทยา.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2522). *จิตวิทยาสังคมประยุกต์*. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา สุภาพ. (2530). *สังคมวิทยา*. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมคิด ศรีสังคม. (2504). *การคุมประพฤติเด็ก*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- เสกสรรค์ สอนจันทร์ และประจักษ์ บัวผัน. (2554 : น. 730-738) การสนับสนุนจากองค์กรที่มีผลต่อการปฏิบัติงานป้องกันควบคุมโรคไข้เลือดออกของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน : กรณีศึกษาที่ตำบลสุขสำราญ อำเภอเพ็ญ จังหวัดอุดรธานี. *วารสารการวิจัย*. (หน้า 730-738). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- อึ้งฉพ ชูบำรุง. (2526). เทคนิคในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน *วารสารฉบับพิเศษ*. (อาชญาวิทยาพัฒนาวิทยา). หน้า 17.
- อมรรัตน์ โอภาสานนท์. (2540). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับบทบาทของครู-อาจารย์ คหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Jon F.Kellw. (2542). *คู่มือการคุมประพฤติ แนวทางสำหรับผู้ปฏิบัติงานคุมประพฤติ*. จากการประชุมเชิงปฏิบัติการระหว่างประเทศเรื่องการคุมประพฤติ. ณ ประเทศมอลต้า (2-5 กรกฎาคม 2540, เอกสารหมายเลข 16/2541). กรมคุมประพฤติ. กรุงเทพมหานคร.
- Brigwater W.and S.Kertz. (1963). *The Columbia Encyclopedia*. New York : University Press.
- Broom, L., & Sczlrmick, P. (1976). *Sociology*. (Harper & Row, 1976). New York. p.36.
- Cohen & Orbuch (1990). *Introduction to sociology*. (Mc Graw-Hill). Singapore. p. 43.
- Levinson, D. J. Role. (1971). *personality and social structure in the orgazaion setting : Selected reading and projects in social psychology*. New York : Random House. p. 11.
- Pass, Lowes & Davies.. (1993). *Collins dictionary odeconomics*. (Glasgow : Harper Collins). p. 1008.
- Reineman J.Q. (1953). *Criminology*. New York : Holt Reinhost and Winston.
- Thomas C.C., Souree Bock om Probation Parole and Pardons, Illinois : Bannerstone Horse, 1964

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

**เรื่อง “บทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัว
ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ”**

ตอนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปของพนักงานคุมประพฤติ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องว่างตามหัวข้อที่กำหนดหรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงมากที่สุด

- ตำแหน่งในปัจจุบัน สำนักงานคุมประพฤติ.....
() พนักงานคุมประพฤติชำนาญการ () พนักงานคุมประพฤติปฏิบัติการ
() พนักงานคุมประพฤติ (พนักงานราชการ) () อื่นๆ โปรดระบุ.....
- อายุ.....ปี
- เพศ () ชาย () หญิง
- ระดับการศึกษา (ได้โปรดระบุระดับการศึกษาทุกสาขาวิชาหรือวิชาเอกที่ท่านศึกษาจบ)

ระดับการศึกษา	สาขาวิชา/วิชาเอก
☐ ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโท
☐ อื่นๆ คือ.....

- ท่านเคยผ่านการฝึกอบรม/สัมมนา ในหลักสูตรที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน และครอบครัว หรือไม่
() ไม่เคย
() เคย จำนวน.....ครั้ง โปรดระบุเนื้อหาของหลักสูตรที่เคยได้รับการอบรม/สัมมนา (ท่านอาจตอบได้หลายข้อ)
() ธรรมชาติและพัฒนาการของวัยรุ่น และลักษณะของเด็กและเยาวชนที่กระทำ

ผิด

- () สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
- () ครอบครัวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
- () การวิเคราะห์และประเมิน รวมทั้งการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน
- () การให้การปรึกษารายบุคคล
- () การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม

- () การให้การปรึกษาครอบครัว
 - () การเป็นวิทยากรกระบวนการกลุ่ม
 - () การจัดกิจกรรมแก้ไขฟื้นฟูฯ เด็กและเยาวชนฯ ตามโปรแกรมพื้นฐานและโปรแกรมเฉพาะด้าน
 - () หลักสูตรอื่นๆ โปรดระบุ.....
6. ระยะเวลาในการปฏิบัติงานคุมประพฤติ ตั้งแต่ได้รับการบรรจุจนกระทั่งถึงปัจจุบัน โดยประมาณรวมเป็นระยะเวลา จำนวน.....ปี.....เดือน
7. ท่านรับหน้าที่งานควบคุมและสอดส่องผู้ถูกคุมความประพฤติที่เป็นเด็กและเยาวชน ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งปัจจุบันโดยประมาณ รวมเป็นระยะเวลา จำนวน.....ปี.....เดือน
8. ประวัติการทำงานคุมประพฤติในอดีต (ท่านอาจตอบได้หลายข้อ)
- () งานแสวงหาข้อเท็จจริง ได้แก่ งานสืบเสาะและพินิจ หรืองานสืบเสาะข้อเท็จจริงผู้ได้รับการพักการลงโทษหรือลดวันต้องโทษจำคุก หรืองานตรวจพิสูจน์
 - ระยะเวลาการปฏิบัติงาน โดยประมาณรวมเป็นระยะเวลา.....ปี.....เดือน
 - () งานควบคุมและสอดส่อง หรืองานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด
 - ระยะเวลาการปฏิบัติงาน โดยประมาณรวมเป็นระยะเวลาปี.....เดือน
 - () งานกิจกรรมชุมชน
 - ระยะเวลาการปฏิบัติงาน โดยประมาณรวมเป็นระยะเวลาปี.....เดือน
9. ภาระงานและปริมาณงานที่รับผิดชอบในปัจจุบัน (หากท่านรับหลายภารกิจ โปรดระบุทุกภารกิจงานที่รับผิดชอบในปัจจุบัน)

งานที่ท่านรับผิดชอบในปัจจุบัน	ปริมาณคดีโดยเฉลี่ยที่ท่านรับใหม่ต่อปี
งานแสวงหาข้อเท็จจริง	
☐ งานสืบเสาะและพินิจ ตาม ป. อาญา มาตรา 56	จำนวนประมาณ.....คดี/ปี
☐ งานสืบเสาะข้อเท็จจริงผู้ได้รับการพักการลงโทษ และลดวันต้องโทษจำคุก	จำนวนประมาณ.....คดี/ปี
☐ งานตรวจพิสูจน์	จำนวนประมาณ.....คดี/ปี
งานควบคุมและสอดส่อง และงานตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด	
☐ เด็กและเยาวชน	จำนวนประมาณ.....คดี/ปี
☐ ผู้ใหญ่ตาม ป. อาญา มาตรา 56	จำนวนประมาณ.....คดี/ปี
☐ ผู้ได้รับการพักการลงโทษและลดวันต้องโทษจำคุก	จำนวนประมาณ.....คดี/ปี

งานอื่นๆ	โปรดระบุหน้าที่ความรับผิดชอบ/ ปริมาณงาน
☐ งานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด	จำนวนประมาณ.....คดี/ปี
☐ งานกิจกรรมชุมชน
☐ งานอื่นๆ.....

10. ในคดีควบคุมและสอดส่องเด็กและเยาวชนแต่ละคดี ปัจจุบันท่านได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานควบคุมและสอดส่องในทุกขั้นตอนของกระบวนการงานตามบทบาทของพนักงานคุมประพฤติที่ปรากฏในคู่มือการปฏิบัติงาน หรือไม่

() ปฏิบัติทุกขั้นตอนของกระบวนการ ตั้งแต่การสอบปากคำเบื้องต้น จนกระทั่งเขียนรายงานเสนอศาล

() ปฏิบัติเฉพาะบางขั้นตอนของกระบวนการ ได้แก่ (เลือกตอบเฉพาะที่ท่านปฏิบัติ)

() การสอบปากคำเบื้องต้น

() การปฐมนิเทศหรือชี้แจงเงื่อนไขการคุมประพฤติ และการออกสมุดนัด

รายงานตัว

() การรับรายงานตัว

() การออกหนังสือเตือนให้มารายงานตัว และการออกสอดส่องเยี่ยมเยียนและ

ติดตาม

() การเขียนรายงานเสนอศาล

() อื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 : ความรู้ความเข้าใจต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน

คำชี้แจง ขอให้ท่าน โปรดระบุความรู้ความเข้าใจต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชนตามประเด็นรายการต่อไปนี้

โดยเลือกทำเครื่องหมาย / ในช่องว่างตามประเด็นรายการที่กำหนด ดังนี้

“ไม่ใช่” หมายถึง “ไม่เห็นด้วย”

“ใช่” หมายถึง “เห็นด้วย”

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน	ไม่ใช่	ใช่
1.	ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน อันส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรม ทั้งด้านบวกและลบให้แก่เด็กและเยาวชน		
2.	เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งปล่อยปละละเลยไม่ให้ความรัก ความสนใจ หรือขาดการอบรม สั่งสอนที่เหมาะสม มีแนวโน้มของการแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานที่พึงประสงค์ของสังคม		
3.	การกระทำความรุนแรงระหว่างสมาชิกในครอบครัว เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด		
4.	การแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดต้องแก้ไขที่ตัวเด็กและเยาวชน เป็นสำคัญ ไม่เกี่ยวข้องกับครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด		
5.	ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้กลับตนเป็นคนดี โดยไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก		
6.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักมาจากครอบครัวที่ประสบปัญหาครอบครัวอย่างใดอย่างหนึ่ง		
7.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักเป็นผู้ที่ขาดการตระหนักรู้ในตนเองหรือขาดการรู้จักคุณค่าที่แท้จริงแห่งตน		
8.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักขาดการอบรมเลี้ยงดูด้วยการใช้เหตุผลจากครอบครัว		
9.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง		
10.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด มักมีความผูกพันกับครอบครัวและสังคมน้อย		
11.	การคุ้มครองประพฤติก คือ การควบคุมและแก้ไขพฤติกรรมผู้กระทำผิด โดยอาศัยครอบครัวและชุมชนเป็นเครื่องมือสนับสนุนการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรม		

ข้อที่	ความรู้ความเข้าใจต่องานคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชน	ไม่ใช่	ใช่
12.	ความสำเร็จในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมขึ้นอยู่กับการที่เด็กและเยาวชนสามารถรายงานตัวต่อพนักงานคุ้มครองประพฤติดำเนินงานที่ศาลกำหนดได้ครบถ้วน		
13.	งานคุ้มครองประพฤตินำวิธีการตรวจสอบการกระทำความผิดเป็นหลัก โดยการสอดส่องและดูแลพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด ถึงจะสามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้ถูกคุมความประพฤติได้สำเร็จ		
14.	หลักการสำคัญในการคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชน คือ การศึกษาผู้กระทำความผิดทุกคนเป็นรายบุคคล เพื่อจะได้เป็นแนวทางแก้ไขให้พวกเขาสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ หรือสิ่งแวดล้อมของแต่ละคน		
15.	เงื่อนไขการคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชน เป็นข้อบังคับที่เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติจะต้องปฏิบัติ การชี้แจงเงื่อนไขเพื่อให้เกิดการรับรู้และเข้าใจ จึงทำเฉพาะแก่ตัวเด็กและเยาวชน		
16.	การวิเคราะห์และวางแผนการแก้ไขปัญหานักเรียนและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ เป็นหน้าที่ของพนักงานคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชน		
17.	หากเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม พนักงานคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชนสมควรคิดว่ากล่าวการกระทำนั้น เพื่อไม่ให้เกิดการกระทำผิดกรรมเช่นนี้อีก		
18.	ในฐานะผู้ให้การปรึกษา พนักงานคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชนเป็นผู้ทำหน้าที่ตัดสินใจหรือเลือกแนวทางการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสมให้กับเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ		
19.	บทบาทสำคัญที่สุดของพนักงานคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชน คือ การควบคุมให้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนดอย่างเคร่งครัด		
20.	พนักงานคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชนไม่จำเป็นต้องติดต่อพ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเพื่อชี้แจงให้ข้อมูลเกี่ยวกับการคุ้มครองประพฤตินักเรียนและเยาวชนหรือให้เข้าร่วมกิจกรรม เพราะเงื่อนไขที่ศาลกำหนดไม่ได้ครอบคลุมถึงสิ่งที่พ่อแม่ ผู้ปกครองต้องกระทำ		

ตอนที่ 3 : ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน

คำชี้แจง ขอให้ท่าน โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องว่างของตัวเลขตามประเด็นรายการที่กำหนด

- 4 หมายถึง “ดีมาก”
 3 หมายถึง “ดี”
 2 หมายถึง “ปานกลาง”
 1 หมายถึง “น้อย”
 0 หมายถึง “ไม่มีเลย”

ข้อที่	ทักษะการปฏิบัติงานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน	ระดับทักษะ ของตนเอง				
		4	3	2	1	0
1.	การสร้างสัมพันธภาพกับเด็กหรือเยาวชน และครอบครัวของเด็กหรือเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ให้เกิดความไว้วางใจในตัวพนักงานคุมประพฤติ					
2.	การปฐมนิเทศชี้แจงเงื่อนไขการคุมประพฤติ ให้แก่เด็กหรือเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ และบุคคลในครอบครัวของเด็กและเยาวชนฯ					
3.	การวิเคราะห์ประเมินสภาพปัญหา และวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ					
4.	การให้การปรึกษาแบบรายบุคคล					
5.	การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม					
6.	การให้การปรึกษารอบครัว					
7.	การเป็นวิทยากรกลุ่มให้ความรู้เกี่ยวกับทักษะชีวิต					
8.	การเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ กับบุคคลในครอบครัวของเด็กและเยาวชนฯ					
9.	การติดต่อประสานงานเพื่อให้การดูแล สงเคราะห์ช่วยเหลือเด็กหรือเยาวชนฯ กับฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ , บุคคลหรือกลุ่มงานอื่นภายในสำนักงานฯ , ชุมชน หรือหน่วยงานหรือองค์กรภายนอก					

ข้อที่	ทักษะการปฏิบัติงานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน	ระดับทักษะ ของตนเอง				
		4	3	2	1	0
10.	การสอดส่อง ดูแล และเยี่ยมเยียนเพื่อติดตามประเมินผลพัฒนาการด้านความประพฤติของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ รวมทั้งการพัฒนาการด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวของเด็กหรือเยาวชนฯ					

ตอนที่ 4 : ทักษะที่ต้องงานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน

คำชี้แจง ขอให้ท่านโปรดแสดงความคิดเห็นที่แท้จริงของท่าน ต่อประเด็นรายการที่กำหนด ว่าท่านมีความคิดเห็นอย่างไร

โดยทำเครื่องหมาย / ในช่องว่างของตัวเลขที่ท่านเลือก

- 5 หมายถึง “มากที่สุด”
- 4 หมายถึง “มาก”
- 3 หมายถึง “ปานกลาง”
- 2 หมายถึง “น้อย”
- 1 หมายถึง “น้อยที่สุด”

ข้อที่	ทัศนคติต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน	5	4	3	2	1
1.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีส่วนน้อยที่สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเอง เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น					
2.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักเป็นผู้ไร้ศักดิ์ศรีและไร้คุณค่าในตนเอง					
3.	การปล่อยให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกลับเข้าไปอยู่กับครอบครัว และชุมชนอาจทำชุมชนเสี่ยงที่จะเกิดความไม่ปลอดภัย					
4.	คำพูดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซึ่งให้คำมั่นสัญญาไว้มักเชื่อถือไม่ค่อยได้					
5.	การมองเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในด้านบวก ไม่อาจแก้ไขปัญหาพฤติกรรมด้านลบของเด็กและเยาวชนได้อย่างถาวร					

ข้อที่	ทัศนคติต่องานคุ้มครองประพฤติกเด็กและเยาวชน	5	4	3	2	1
6.	มีเด็กและเยาวชนจำนวนมากที่กระทำผิด ที่ไม่ได้มีสาเหตุมาจากปัญหาครอบครัว เหตุนี้ครอบครัวจึงไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด					
7.	การสร้างความผูกพันระหว่างเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกับครอบครัวของเด็กและเยาวชน เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก					
8.	พ่อแม่ผู้ปกครองคือต้นเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เหตุนี้เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำผิด ควรกล่าวโทษหรือประณามพ่อแม่ผู้ปกครองด้วย					
9.	การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบันทำให้ครอบครัวอ่อนแอลง ครอบครัวจึงไม่อาจช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้สามารถแก้ไขฟื้นฟูปัญหาพฤติกรรมได้					
10.	การที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิด สะท้อนให้เห็นว่าครอบครัวขาดศักยภาพในการดูแลเด็กและเยาวชน จึงไม่ควรให้ครอบครัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน เพราะจะไม่เกิดประโยชน์ใด					
11.	การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นรายบุคคลด้วยวิธีการที่ต่างกันตามลักษณะปัญหาเฉพาะของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จะทำให้การทำงานมีความยุ่งยาก หรือล่าช้า					
12.	พนักงานคุ้มครองประพฤติกไม่อาจสร้างสมดุลในบทบาทของผู้บังคับใช้กฎหมาย และผู้ให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือได้					
13.	การแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดถือเป็นวิชาชีพของนักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยาและหน่วยงานด้านสาธารณสุข พนักงานคุ้มครองประพฤติกคือผู้มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย					
14.	การให้พ่อแม่ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมรับฟังการปฐมนิเทศ และการชี้แจงเงื่อนไขการคุ้มครองประพฤติก มีส่วนช่วยให้การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ ประสบความสำเร็จได้เพียงเล็กน้อย					

ข้อที่	ทัศนคติต่องานคุมประพฤติเด็กและเยาวชน	5	4	3	2	1
15.	การให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด รวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครอง เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟู จะทำให้งานยุ่งยากและล่าช้า					
16.	งานคุมประพฤติเป็นงานที่สร้างความภาคภูมิใจให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน					
17.	งานคุมประพฤติเป็นงานที่ทำทลายความรู้ความสามารถในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชน รวมทั้งครอบครัวให้มีชีวิตที่ดีขึ้น					
18.	งานคุมประพฤติเป็นงานหนัก และซับซ้อนยากต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด					
19.	การปฏิบัติงานคุมประพฤติในปัจจุบันไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเท่าที่ควร					
20.	งานคุมประพฤติเป็นงานที่ค่อนข้างไร้ศักดิ์ศรี เพราะต้องขอความอนุเคราะห์ ทั้งด้านงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ และความช่วยเหลือหลายประการจากชุมชนและหน่วยงานภายนอกเสมอ					

ตอนที่ 5 : การแสดงบทบาทส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องว่างของตัวเลขตามประเด็นรายการที่กำหนด โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่

(1) **ความถี่ในการปฏิบัติ** ท่านได้ปฏิบัติตามประเด็นรายการที่กำหนด มากน้อยเพียงใด

- 4 หมายถึง “ปฏิบัติทุกครั้งที่รับผิดชอบ”
- 3 หมายถึง “ปฏิบัติแทบทุกครั้งที่รับผิดชอบ”
- 2 หมายถึง “ปฏิบัติบ้าง ไม่ได้ปฏิบัติบ้าง”
- 1 หมายถึง “ปฏิบัติน้อยมาก”
- 0 หมายถึง “ไม่เคยปฏิบัติ”

หาก ตอบ 0 คือ “ไม่เคยปฏิบัติ” ในประเด็นรายการ ข้อใด ท่านไม่ต้องตอบส่วนที่ 2 คือ “ประสิทธิผล การปฏิบัติ” ของประเด็นรายการข้อนั้น

(2) **ประสิทธิผลการปฏิบัติ** กรณีที่มีการปฏิบัติตามประเด็นรายการในข้อใด ขอให้ท่านโปรดตอบประสิทธิผลการปฏิบัติของประเด็นรายการข้อนั้น ว่าท่านปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย / ในช่องว่างของตัวเลข ที่ท่านเลือก ดังนี้

- 4 หมายถึง “มีประสิทธิภาพมากที่สุด”
 3 หมายถึง “มีประสิทธิภาพมาก”
 2 หมายถึง “มีประสิทธิภาพปานกลาง”
 1 หมายถึง “มีประสิทธิภาพน้อย”
 0 หมายถึง “ไม่มีประสิทธิภาพ”

ข้อที่	การแสดงผลการปฏิบัติที่มีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกละเมิดสิทธิ	ความถี่ในการปฏิบัติ					ประสิทธิผลการปฏิบัติ				
		4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
1.	การแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลในครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิดซึ่งเด็กและเยาวชนที่ถูกละเมิดสิทธิ ความประพฤติ ให้ความรัก น้บถ้อและไว้ใจ เพื่อชักจูงเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ										
2.	การติดต่อชักจูงบุคคลในครอบครัวหรือผู้ใกล้ชิดเด็กและเยาวชน ที่ถูกละเมิดสิทธิ เพื่อเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ										
3.	การสร้างความสัมพันธ์กับพ่อแม่ผู้ปกครองหรือบุคคลในครอบครัวที่ใกล้ชิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกละเมิดสิทธิ เมื่อเริ่มต้นการคุ้มครองประพฤติ										
4..	การชี้แจง/ปฐมนิเทศรายละเอียดเกี่ยวกับการคุ้มครองประพฤติให้กับพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือบุคคลใกล้ชิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกละเมิดสิทธิ										

/ ข้อที่ ...

ข้อที่	การแสดงผลบพาทส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ ถูกคุมความประพฤติ	ความถี่ในการปฏิบัติ					ประสิทธิผลการปฏิบัติ					
		4	3	2	1	0	4	3	2	1	0	
12.	การสอบถามหรือ ติดตามประเมินผลการเข้า ร่วมกิจกรรม หลังจากที่ท่านให้ความรู้แก่พ่อ แม่ผู้ปกครองหรือบุคคลใกล้ชิดของเด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ แล้ว											
13.	การให้กำลังใจ หรือเสริมแรงใจ แก่พ่อแม่ ผู้ปกครองในการดูแล หรือแก้ไขปัญหของเด็ก และเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ											
14.	การสอดส่องเยี่ยมเยียนเด็กและเยาวชนที่ถูก คุมความประพฤติ เป็นระยะๆ เพื่อติดตาม พฤติกรรมและรับทราบปัญหาของเด็กและ เยาวชนฯ และครอบครัวเพื่อหาแนวทางแก้ไข ต่อไป											
15.	การติดต่อประสานงานกับ ชุมชน องค์กร หรือหน่วยงานภายนอกเพื่อให้การสงเคราะห์ ดูแล ช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความ ประพฤติ รวมทั้งครอบครัวของเด็กและ เยาวชนฯ											

/ ตอนที่ 6...

ตอนที่ 6 : ข้อเสนอแนะต่อการปรับปรุงและพัฒนาบทบาทของพนักงานคุมประพฤติด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ

ด้านนโยบาย และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ (เช่น การมีนโยบายและแนวปฏิบัติที่ชัดเจน การถ่ายทอดนโยบายและแนวปฏิบัติที่ชัดเจน ทั้งในระดับกรมคุมประพฤติและระดับสำนักงานฯ เป็นต้น)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ด้านความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของครอบครัวฯ (เช่น การอบรมความรู้ ที่มีความครอบคลุมทั่วถึง พนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานทุกคน รวมทั้งมีความต่อเนื่องหรือการถ่ายทอดความรู้กันเองภายในสำนักงานฯ เป็นต้น)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ด้านการจัดสรรทรัพยากร (เช่น บุคลากรงบประมาณ เครื่องมือวัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ ฯลฯ ที่กรมคุมประพฤติจัดสรรให้ รวมทั้งการจัดสรรทรัพยากรภายในสำนักงานฯ เอง)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ด้านการบริหารจัดการระบบงาน และจัดระบบการกำกับ ติดตาม ดูแล ช่วยเหลือแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงาน (ทั้งในระดับกรมฯ และสำนักงานฯ เช่น สำนักงานฯมีแผนงาน โครงการการนำครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมแก้ไขฟื้นฟูหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ฯลฯ)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

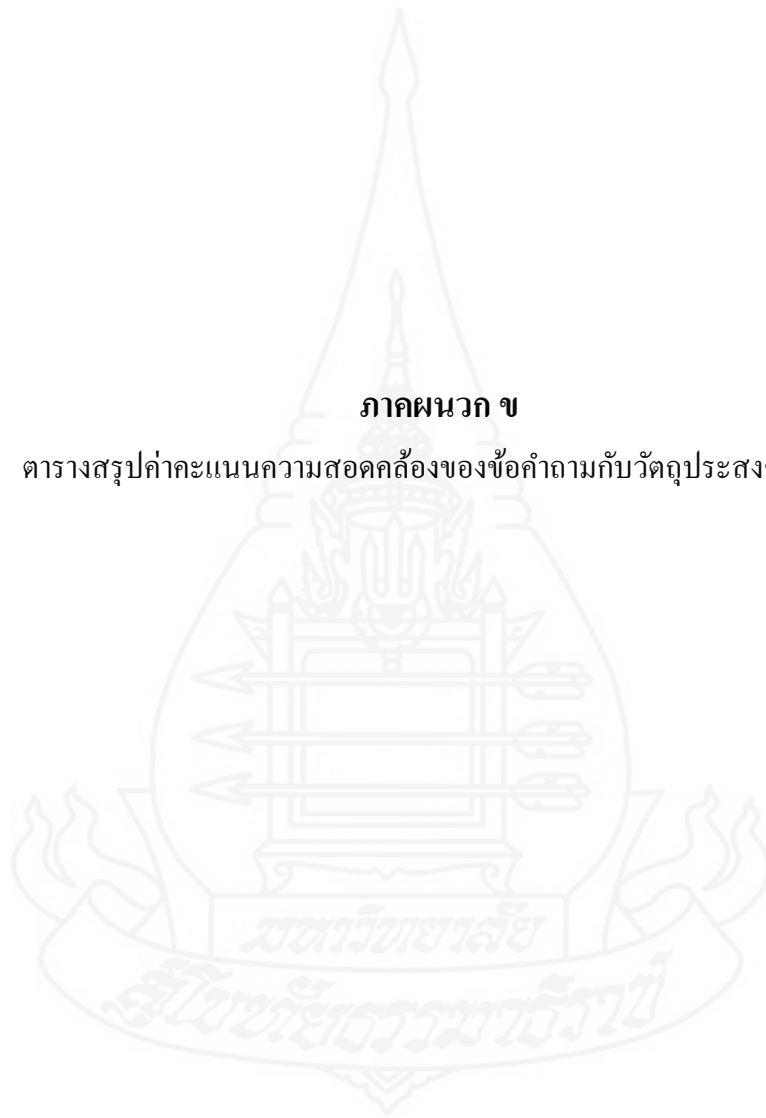
.....

ขอบคุณเป็นอย่างยิ่งครับ

หมายเหตุ ภายหลังจากแบบสอบถามเสร็จ กรุณารวบรวมแบบสอบถามที่พนักงานคุมประพฤติผู้ปฏิบัติงานคัดควบคุมและสอดส่องเด็กและเยาวชนทุกท่านได้ตอบแล้ว ส่งกลับมาทางโทรสารหมายเลข 0-2413-8867 ด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ภาคผนวก ข

ตารางสรุปค่าคะแนนความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC)

ตารางสรุปค่าคะแนนความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC)

ข้อคำถาม : ความรู้ความเข้าใจต่องานคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ข้อที่	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5			
1.	ครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน อันส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรม ทั้งด้านบวกและลบให้แก่เด็กและเยาวชน	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2.	เด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งปล่อยปละละเลย ไม่ให้ความรัก ความสนใจ หรือขาดการอบรม สั่งสอนที่เหมาะสม มีแนวโน้มของการแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานที่พึงประสงค์ของสังคม	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
3.	การกระทำความรุนแรงระหว่างสมาชิกในครอบครัว เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
4.	การแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดต้องแก้ไขที่ตัวเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ ไม่เกี่ยวข้องกับการครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
5.	ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้กลับคืนเป็นคนดี โดยไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักมาจากครอบครัวที่ประสบปัญหาครอบครัวอย่างใดอย่างหนึ่ง	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
7.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักเป็นผู้ที่ขาดการตระหนักรู้ในตนเองหรือขาดการรู้จักคุณค่าที่แท้จริงแห่งตน	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักขาดการอบรมเลี้ยงดูด้วยการใช้เหตุผลจากครอบครัว	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
9.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
10.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด มักมีความผูกพันกับครอบครัวและสังคมน้อย	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
11.	การคุ้มครองประพฤติก คือ การควบคุมและแก้ไขพฤติกรรมผู้กระทำผิด โดยอาศัยครอบครัวและชุมชนเป็นเครื่องมือสนับสนุนการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรม	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
12.	ความสำเร็จในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมขึ้นอยู่กับ การที่เด็กและเยาวชนสามารถรายงานตัวต่อพนักงานคุ้มครองประพฤติดำเนินงานที่ศาลกำหนดได้ครบถ้วน	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ข้อที่	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5			
13.	งานคุ้มครองสิทธิใช้วิธีการตรวจสอบการกระทำ ความผิดเป็นหลัก โดยการสอดส่องและดูแล พฤติกรรมอย่างใกล้ชิด จึงจะสามารถควบคุม พฤติกรรมของผู้ถูกคุมความประพฤติได้สำเร็จ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
14.	หลักการสำคัญในการคุมประพฤติ คือ การศึกษา ผู้กระทำผิดทุกคนเป็นรายบุคคล เพื่อจะได้เป็น แนวทางแก้ไขให้พวกเขาสามารถปรับตัวให้เข้ากับ สถานการณ์ หรือสิ่งแวดล้อมของแต่ละคน	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
15.	เงื่อนไขการคุมความประพฤติ เป็นข้อบังคับที่เด็ก และเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติจะต้องปฏิบัติ การชี้แจงเงื่อนไขเพื่อให้เกิดการรับรู้และเข้าใจ จึงทำเฉพาะแก่ตัวเด็กและเยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
16.	การวิเคราะห์และวางแผนการแก้ไขปัญหของเด็ก และเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ เป็นหน้าที่ของ พนักงานคุมประพฤติฝ่ายเดียว	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
17.	หากเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤตินี้ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม พนักงานคุมประพฤติ สมควรคิดว่ากล่าวการกระทำนั้น เพื่อไม่ให้เกิดการ กระทำพฤติกรรมเช่นนั้นอีก	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
18.	ในฐานะผู้ให้การปรึกษา พนักงานคุมประพฤติเป็น ผู้ทำหน้าที่ตัดสินใจหรือเลือกแนวทางการดำเนิน ชีวิตที่ต้องเหมาะสมให้กับเด็กและเยาวชนที่ถูก คุมความประพฤติ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
19.	บทบาทสำคัญที่สุดของพนักงานคุมประพฤติคือ การควบคุมให้เด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความ ประพฤติปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนดอย่าง เคร่งครัด	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
20.	พนักงานคุมประพฤติ ไม่จำเป็นต้องติดต่อพ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเพื่อชี้แจง ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการคุมประพฤติหรือให้เข้าร่วม กิจกรรม เพราะเงื่อนไขที่ศาลกำหนดไม่ได้ ครอบคลุมถึงสิ่งที่พ่อแม่ ผู้ปกครองต้องกระทำ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ข้อคำถาม : ทักษะคติต่องานคุณประพฤตินักเรียนและเยาวชน

ข้อที่	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5			
1.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีส่วนน้อยที่สามารถพัฒนาสุขภาพของตนเอง เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2.	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมักเป็นผู้ไร้ศักดิ์ศรีและไร้คุณค่าในตนเอง	1	0	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
3.	การปล่อยใจให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกลับเข้าไปอยู่กับครอบครัว และชุมชน อาจทำชุมชนเสี่ยงที่จะเกิดความไม่ปลอดภัย	1	-1	1	1	1	3	0.60	ใช้ได้
4.	คำพูดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซึ่งให้คำมั่นสัญญาไว้ มักเชื่อถือไม่ค่อยได้	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
5.	การมองเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในด้านบวก ไม่อาจแก้ไขปัญหาพฤติกรรมด้านลบของเด็กและเยาวชนได้อย่างถาวร	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6.	มีเด็กและเยาวชนจำนวนมากที่กระทำผิด ที่ไม่ได้มีสาเหตุมาจากปัญหาครอบครัว เหตุนี้ครอบครัวจึงไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
7.	การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกับครอบครัวของเด็กและเยาวชน เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8.	พ่อแม่ผู้ปกครองคือต้นเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เหตุนี้เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำความผิด ควรกล่าวโทษหรือประณามพ่อแม่ผู้ปกครองด้วย	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
9.	การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน ทำให้ครอบครัวอ่อนแอลง ครอบครัวจึงไม่อาจช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้สามารถแก้ไขฟื้นฟูปัญหาพฤติกรรมได้	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
10.	การที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิด สะท้อนให้เห็นว่าครอบครัวขาดศักยภาพในการดูแลเด็กและเยาวชน จึงไม่ควรให้ครอบครัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน เพราะจะไม่เกิดประโยชน์ใด	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
11.	การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นรายบุคคลด้วยวิธีการที่ต่างกันตามลักษณะปัญหาเฉพาะของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จะทำให้การทำงานมีความยุ่งยาก หรือล่าช้า	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ข้อที่	ข้อความคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5			
12.	พนักงานคุมประพฤติไม่อาจสร้างสมดุลในบทบาทของผู้บังคับใช้กฎหมาย และผู้ให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือได้	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
13.	การแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดถือเป็นวิชาชีพของนักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยาและหน่วยงานด้านสาธารณสุข พนักงานคุมประพฤติคือผู้มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
14.	การให้พ่อแม่ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมรับฟังการปฐมนิเทศ และการชี้แจงเงื่อนไขการคุมประพฤติมีส่วนช่วยให้การแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ ประสบความสำเร็จได้เพียงเล็กน้อย	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
15.	การให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด รวมทั้งพ่อแม่ผู้ปกครอง เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูฯ จะทำให้งานยุ่งยากและล่าช้า	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
16.	งานคุมประพฤติเป็นงานที่สร้างความรู้ภาคภูมิใจให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
17.	งานคุมประพฤติเป็นงานที่ทำทพความรู้ความสามารถในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชน รวมทั้งครอบครัวให้มีชีวิตที่ดีขึ้น	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
18.	งานคุมประพฤติเป็นงานหนัก และซับซ้อนยากต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
19.	การปฏิบัติงานคุมประพฤติในปัจจุบันไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเท่าที่ควร	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
20.	งานคุมประพฤติเป็นงานที่ค่อนข้างไร้ศักดิ์ศรี เพราะต้องขอความอนุเคราะห์ ทั้งด้านงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ และความช่วยเหลือหลายประการจากชุมชนและหน่วยงานภายนอกเสมอ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ข้อคำถาม : การแสดงบทบาทส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูกละเมิด
คุณภาพประพจน์

ข้อที่	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5			
1.	การแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลในครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิดซึ่งเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ ให้ความรัก นับถือและไว้วางใจ เพื่อชักจูง เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและ เยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2.	การติดต่อชักจูงบุคคลในครอบครัวหรือผู้ใกล้ชิดเด็ก และเยาวชน ที่ถูกคุมความประพฤติ เพื่อเข้ามามีส่วน ร่วมในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
3.	การสร้างความสัมพันธ์กับพ่อแม่ผู้ปกครอง หรือ บุคคลในครอบครัวที่ใกล้ชิดของเด็กและเยาวชนที่ ถูกคุมความประพฤติ เมื่อเริ่มต้นการคุมประพฤติ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
4..	การชี้แจง/ปฐมนิเทศรายละเอียดเกี่ยวกับการคุม ความประพฤติให้กับพ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือบุคคล ใกล้ชิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
5.	การวางแผนการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ถูก คุมความประพฤติ ร่วมกับพ่อแม่และผู้ปกครอง ของเด็กและเยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
6.	การเปิดโอกาสให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง มีส่วนร่วมใน การสังเกตพฤติกรรม รวมทั้งให้ข้อมูลความคิดเห็น และแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่ถูก คุมความประพฤติที่นำไปสู่การแก้ไขปัญหของ เด็กและเยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
7.	การใช้กระบวนการให้การปรึกษาแก่เด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ รวมทั้งครอบครัว ของเด็กและเยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8.	การแนะนำช่องทางต่างๆในการติดต่อพนักงานคุม ประพฤติให้แก่พ่อแม่ ผู้ปกครองหรือบุคคลใกล้ชิด ของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติทราบ เพื่อขอรับคำปรึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหของเด็ก และเยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
9.	การเชิญหรือติดต่อให้พ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็กและ เยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ เข้าร่วมกิจกรรม แก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมตามสภาพปัญหาของเด็กและ เยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ข้อที่	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5			
10.	การเป็นวิทยากรกระบวนการกลุ่ม เพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตให้กับเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ และเสริมสร้างสัมพันธภาพระหว่างเด็กและเยาวชนฯ กับพ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
11.	การให้ความรู้ความเข้าใจแก่พ่อแม่ผู้ปกครองเกี่ยวกับสิ่งที่พึงปฏิบัติและไม่พึงปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติในรูปแบบต่างๆ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
12.	การสอบถามหรือ ติดตามประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรม หลังจากที่ท่านให้ความรู้แก่พ่อแม่ผู้ปกครองหรือบุคคลใกล้ชิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ แล้ว	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
13.	การให้กำลังใจหรือเสริมแรงใจ แก่พ่อแม่ผู้ปกครองในการดูแล หรือแก้ไขปัญหาของเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
14.	การสอดส่องเยี่ยมเยียนเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ เป็นระยะๆ เพื่อติดตามพฤติกรรม และรับทราบปัญหาของเด็กและเยาวชนฯ และครอบครัวเพื่อหาแนวทางแก้ไขต่อไป	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
15.	การติดต่อประสานงานกับ ชุมชน องค์กรหรือหน่วยงานภายนอก เพื่อให้การสงเคราะห์ ดูแลช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมความประพฤติ รวมทั้งครอบครัวของเด็กและเยาวชนฯ	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายสามารถ วงศ์มดีกุล
วัน เดือน ปี เกิด	10 กุมภาพันธ์ 2516
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	รัฐศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
สถานที่ทำงาน	สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
ตำแหน่ง	นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการ สังกัดกองข่าวกรองทางการเงิน

